CÂRLIGUL SPAȚIAL

CREAȚIE DE TRANZITARE 2 »

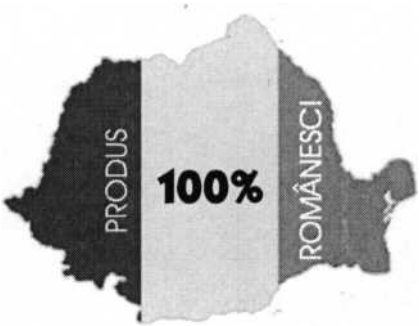

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION #** HEROIC-

Colecția Science-Fiction

31

Aurel Cărășel
CÂRLIGUL SPAȚIAL Creație de tranzitare II

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Aurel Cărășel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Creație de tranzitare / Aurel Cărășel - București: Pavcon, 2017
3 voi.
ISBN 978-606-8879-55-0
Voi. 2.: Cârligul spațial. - 2017
ISBN 978-606-8879-48-2
821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de Copyright.

Coperta: **George Ionescu**

ISBN 978-606-8879-55-0
ISBN 978-606-8879-48-2

AUREL CARASEL

Cârligul

CREAȚIE DE TRANZITARE 2

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # *8* Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
 # 15 Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18Un român in Lună
 # 19Oameni pe care i-am cunoscut
#20Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Progradia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Tl
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52 Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
#64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67 Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69 Avatarii faraonului Tlâ
 # 70RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77 încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la

Capitolul I

In seara aceea, plecase spre casă împreună cu Batt Corner și amândoi văzuseră că străzile erau pline de lume, femei, bărbați și andreizi: bărbații și andreizii, cu chipurile pline de praf, îmbrăca ți în salopete cenușii, așa cum veniseră direct de pe Câmpiile Acoperite; femeile, cu capul descoperit și în veșminte colorate, de casă, discutând în grupuri răzlețe și cu figuri încruntate. Singuri gardienii așteptau stingheri în apropiere de marginile squarului, cu mâinile vârâte adânc în centurile de care spânzurau bastoane de cauciuc, cu ochii albastru metalic fixati asu- pra celor din piață.

— Ce naiba se întâmplă aici, Hugh? îl înșfăcă de mâna dreaptă Collin Wilson pe bătrân.

— Grevă, mârâi acesta, supărat și plin de neliniște. E a treia oară în săptămâna asta când nu mai vor să meargă pe Câmpii și se strâng în squar, ca să discute despre ce naiba au de gând să facă. Numai că nu ajung la nicio înțelegere, pricepi, Collin, băiatule? Cum naiba să o facă, având atâtea femei în mijlocul lor? Asta e treabă

să stea de vorbă cu Conducerea. Singur Ăl de Sus poate să știe ce-o să iasă din asta. Cu atât mai mult cu cât în Conducere sunt și vreo trei afurisite de femei.

In cele din urmă, Hugh Cole reuși să pornească motorul, urcă în șa și eliberă frâna de mână. Motociclul se urni cu un zgomot surd, tuși o dată, apoi se îndepărtă, ocolind cu grijă grupurile de oameni. Unii îl strigau, cerându-i vești, dar el nu se oprea, ci numai le răspundea strigând la rândul lui și sprijinindu-și pentru o clipă piciorul de pavaj, ca să-și găsească echilibrul, apoi ambala din nou și dispărea în spatele altora, părând că nu reușește să găsească ieșirea din piață. La auzul vorbelor lui, bărbații se întunecau la față, iar femeile începeau să-și frângă mâinile și își ascundeau fețele în spatele broboadelor din mătase verde sau galbenă.

Batt Corner îl trase de cot și plecară mai departe, ferin- du-se să intre în discuții cu cineva. Era una din acele înserări afurisite, care aduceau zâzanie între oameni și iscau certuri din te miri ce. Seri în care „Laleaua frântă" și „Piticul de lut" se umpleau până la refuz, berea țâșnea cu spume din robinete și halbele se cărau în tăvi mari, de aluminiu, pe deasupra capetelor. Seri în care pumnii săreau din buzunare și izbeau burți și fălci mai iute ca vorbele, iar

— Nu zic nimic. Suntem niște proști că ne lăsăm manevrați așa de ușor de toți cei care trec prin Biroul Oval, dar noi nu avem niciun cuvânt de spus. Și e și normal să fie așa, câtă vreme ei controlează producția, exportul, importul, ba chiar și aerul pe care-1 respirăm. Așa că nu zic nimic.

Reușiră să se strecoare afară din piață. Drumul Silozurilor era aproape pustiu, cu excepția câtorva andreizi, care manevrau descărcătoare, la poarta unui depozit. Mer- seră pe jos o bucată de vreme, în tăcere, privind din când în când spre cerul înnorat. Apoi se urcară pe o bandă și ocoliră cvartalul de antrepozite mecanice și de hale de dezasamblare. Coborâră foarte aproape de scările care duceau în fundul Gropii. Conducerea avusese grijă să nu monteze niciun fel de scară rulantă sau de ascensor aici, de teama utilizării lor în cazul unor revolte.

- Hei, Collin!

Băiatul se întoarse, cu mâna dreaptă pe balustrada de lemn. Bascul i se lăsase de tot pe frunte, acoperindu-i sprâncenele.

— Eu rămân aici.

— Nu cobori? Sau ti-e teamă de Ceinwen?

Collin se »

strâmbă și dădu din mână a lehamite. Cum vrei. Ne vedem mâine?

Creație de tranzitare 2 - Cârligul spațial Aurel Cărășel își făcea o mulțime de sânge rău știind ce se întâmplă Intre Coline. Când ajunse aproape de sat, întunericul se lăsase gros ca o pastă peste ovalul Gropii. Bolta era invizibilă, iar stelele de dincolo de ea tresăreau violent în cerul negru.

Acasă, Elinor Wilson curăța mere, iar Bron toca cu atenție cojile pentru marmeladă. Evans nu se întorsese încă de la întrunirea Sindicatului.

— Ei? întrebă Bron, oprindu-se din tăiat și privindu-1 cu îngrijorare.

— Oamenii de la Câmpiile Acoperite au lăsat lucrul, răspunse Collin, ocolind masa, cu privirile în altă parte. Ridică din umeri: Habar n-am ce se întâmplă, recunoscu. Nimeni nu a aprobat greva, oamenii Sindicatului sunt la ședință, iar tata și Gareth sunt încă la tratative, în Turnuri. Abia am scăpat de la Specializare și n-am apucat să schimb trei cuvinte cu Batt, că ne-am trezit înconjurați de toți oamenii ăia, însoțiți de andreizi, care stăteau în squar, fără să aibă habar ce așteaptă.

Nimeni nu s-a oprit din treabă, dar când trecu pe lângă ea, o văzu pe Bron plângând, însă atât de liniștit, că nici nu puteai să-ți dai seama, dacă lacrimile nu ar fi sclipit în lumina albă a neonului. Collin își mușcă buzele și se strecură

Creație de tranzitare 2 - Cârligul spațial Aurel Cărășel ai tatălui său pe poteca din spatele casei. Aruncă sculele în lada din spatele bancului de lucru, se șterse pe mâini de ulei cu o mână de cârlți și se grăbi să-l ajungă din urmă.

David Ellis Wilson stătea așezat pe scaunul cu spătar din spatele ușii și își scutura cu grijă firele imaginare de praf de pe basca ținută pe genunchi.

— Collin, spuse el cu voce scăzută, făcându-și de lucru, în continuare, cu bascul.

— Da, tată, răspunse băiatul, apropiindu-se de el, ferind mâinile din care picura ulei pe covorul de iută.

— Mi-e rușine.

Collin rămase înghețat, cu piciorul drept încă ridicat în aer, fără să fi apucat să pășească. Niciodată tatăl său nu spusese în familie că i-ar fi fost rușine de ceva. Lăsă piciorul pe covor și își șterse mâinile cu furie de pantaloni. Nu știa ce să facă, așa încât le ascunse la spate.

— De ce, tată?

— Mi-e rușine să intru și să dau ochii cu maică-ta. Biata de ea! Biata Bron și biata Ceinwen! Vai, băiete, nu știu, chiar nu știu cum au să se sfârșească toate astea... Cum o să trăiți voi și copiii voștri, în Colonie, peste un deceniu sau peste un secol. Vino să te strâng în brațe.

Avea o voce albă, lipsită de orice urmă de

copiii copiilor tăi. Cum o să fie vremurile pentru voi, la asta m-am gândit, Collin, băiatule, pentru că vremea mea s-a cam scurs. Ni se smulge pământul de sub picioare, asta se întâmplă, și nu putem să facem nimic. Dar absolut nimic.

Collin își mușcă buza de sus, abținându-se să nu plângă, la rândul său.

— Tată...

— Nici nu știu cum să-i spun maică-ti că am pierdut. Că am pierdut pentru ultima oară. Mi-e rușine să intru în bucătărie și să-i spun, asta e.

— Mama și Bron te așteaptă, tată. Și cred că știu despre ce e vorba.

David Wilson se ridică greoi în picioare și stătu neclintit o vreme, privind în gol. Apoi își apucă fiul de după umeri.

— Cel-de-Sus să le binecuvânteze pe femei, zise cu glas schimbat. Elinor m-a așteptat toată viața, fie cu vești bune, fie cu vești rele. Și n-am auzit nici măcar o vorbă grea din partea ei. Vrei să stai aici, băiete?

— Da, tată. Cred că ți-am pus o picătură de ulei pe haină.

— Nu-i nimic, răspunse bărbatul și dădu din cap. Mai așteaptă puțin aici, nu-mi place să spun lucrurile rele cu prea multă lume în jur.

Intră în casă și închise ușa cu grijă în urma lui. La numai câteva clipe, dădu buzna Evans, cu

— Tata a intrat în bucătărie?

Collin dădu din cap, fără să-și ia privirile de la gaura din haină.

— Cum arăta?

— Ca un om mort. Un om în sicriu, Evans, parcă avea trăsăturile tăiate în ceară.

Evans își izbi palmele una de alta cu putere.

— Da, oftă, e necăjit. Toți suntem necăjiți. Cred că o să intrăm în grevă, unii am auzit de fapt că au și făcut-o azi, în Squar, aducând și o grămadă de andreizi.

— Am trecut pe acolo, cu Batt. Erau aproape două sute și numai câțiva gardieni. O să fie tontoroi mare, Evans?

— Cred că da. Poate cel mai mare de când muncitorii din Câmpiile Acoperite își cer drepturile minimale la existență. Dar asta nu face nici cât o ceapă degerată. Avem tot atâtea șanse să învingem câte *drosophila melanogaster* se pot prinde cu un kilogram de cărbune de steriu. Nicio șansă. Nicio speranță, măcar, deși

Capitolul II

în Colonie nu fusese dintotdeauna frig. Oamenii mai bătrâni decât Hugh Cole își aminteau de acele timpuri în care temperatura era reglată de dispozitive automate, astfel încât căldurile cele mai mari să nu depășească 22 de grade Celsius, iar cele mai scăzute 15 grade. Mai mult, exista și o echilibrare automată a presiunii și a umezelii din aer, astfel încât boli precum răceala sau gripa dispăruseră cu desăvârșire din repertoriul medical al Spitalului. Totul se dusese însă de râpă în zilele negre ale Frământării, în urmă cu aproape o sută optzeci de decade, când forțele de Securitate distruseseră câteva din principalele sisteme de menținere a vieții. » *

Acum, odată cu lăsarea înserării, un frig adevărat cobora în Groapă și făcea să se încrețească pielea pe brațe. în sat, casele fuseseră înzestrate cu sobe metalice, care erau îndesate cu tot felul de resturi organice, pe care lucrătorii le furau din depozitele de reciclare ale Câmpiilor Acoperite. Collin își frecă brațele cu câteva mișcări energice și deschise aproape fără zgomot ușa bucătăriei. David stătea rezemat de

— Nu, zău că nu, Elinor, fetițo, răspunse bărbatul cu voce întunecată, strângând cu putere lemnul cu vopseaua cojită între degete. Nu cred că mi-e foame, zău, mai bine beau o cană mare de apă și gata.

— Ba ai să mănânci acum! se răsti Elinor. Chiar acum sau în casa asta nu o să mai ai niciodată o mâncare adevărată.

— Bine, doamnă Wilson, se supuse David, în cele din urmă. Dar nu pot slănină, cartofi și sos cu cimbrișor, pentru că am ceva tulburări la stomac.

— Ba ai să mănânci și sos cu cimbrișor, și cartofi fierți în lapte, și slănină afumată, și ouă umplute. Nimeni nu s-a ridicat vreodată de la masa mea, fără să guste câte puțin din toate felurile gătite, cu atât mai puțin bărbatul meu.

Și Elinor se răsuci spre dreapta, dând cu ochii de fiul său, rămas înțepenit în prag.

— Și tu, diavole, ce-ai rămas acolo stană de piatră? Treci, imediat, la locul tău și să nu-ți aud gura.

Collin se prefăcu speriat și se așeză grăbit pe scaunul indicat. In fața sa, din castronul de ceramică albă, o supă fierbinte își ridica aburii subțiri spre becul anemic din tavan. Apucă polonicul și-și turnă o porție generoasă în farfuria cu chenar albastru, începu să înfulece

— Nu te-am auzit niciodată vorbind în felul acesta. Mai ales, cu unul din fiii noștri de față. Dacă e să-mi fie rușine, nu de omul cu care m-am măritat îmi e, ci că sunt o gospodină slabă, care n-a reușit să facă o mâncare atât de bună, încât primul gând al soțului când a intrat în bucătărie să fie acela de a se repezi asupra bucatelor.

— Ellie, oftă bărbatul, care se ridică, ocoli masa și o apucă de umeri. Nu e nicio glumă, sunt un prost, așa cum cu toții am ajuns niște proști, care nu mai știu cum să iasă din încurcătura în care au intrat. Administrația, Ellie, continuă el cu obrajii mai îmbujorați decât ținea minte Collin să-i fi văzut în ultimele zile, a stabilit că nu mai are nevoie de patru hale din sectorul estic al Câmpiilor.

— Or să le închidă și gata, ridică femeia din umeri. Au mai făcut-o și altădată. Apoi, au revenit și le-au redeschis. Dintotdeauna au existat oameni care n-au avut unde munci, dar n-au murit de foame. De-aia există Sindicatul.

David Wilson o scutură de umeri, de parcă ar fi vrut s-o trântească de zid.

— Nu o să mai redeschidă niciodată nimic, nu înțelegi, femeie? Nu numai că închid patru, pricepi? - patru hale, dar au stabilit să le și dezasambleze și să-i înlocuiască pe tehnicienii

uriașă cu came prăjită. Collin rânji și înghiți în sec - grăsimea arsă mirosea ademenitor. De asta a plecat Owen, Gi- rard Solem, John Sarpard, William Willis și ceilalți în Vest. Poate că au reușit, în sfârșit să pună bazele unei noi înțelegeri cu Sindicatul lor.

— Să dea Cel-de-Sus, clătină din cap David Wilson. Dar, Bronwen, e musai să ținem cont că Owen n-a mai dat nici un semn de viață de aproape șase luni. Nu vreau să cobesc, dar se prea poate să nu fi făcut nimic. Suntem singuri și, de data asta, fără nicio putere. Ca să putem înfrunta Administrația este necesar ca ei să aibă neapărată nevoie măcar de o parte din noi. Câmpiile Acoperite produceau și pentru Vest și pentru celelalte Colonii.

— Și, acum, tată?

— Acum, fiule, se pare că or să producă cu mult mai puțin. Adică aproximativ la 30% din capacitatea de până în urmă cu o săptămână. In condițiile automatizării complete a sistemului, adică exact lucrul împotriva căruia ne luptăm de la Zilele Frământării încoace, nu mai au nevoie decât de andreizi.

— Și noi, noi cei din Groapă?

— Habar n-am, se strâmbă bărbatul. Mă aștept la tot ce poate fi mai rău, adăugă mohorât și se lăsă să cadă din nou pe scaun. Oricum, ne-au făgăduit salariul minim pentru următoarele

Era atât de frumoasă, îmbrăcată în rochia de selenă gălbuie, cu șorțul alb, brodat, în jurul mijlocului și cu mânecile suflecate, încât Collin rămase cu gura căscată. Nici acum nu reușea să înțeleagă cum de putuse Owen să plece de lângă o așa femeie superbă, ca să bântuie prin locuri necunoscute, încercând să obțină o dreptate iluzorie, înghiți restul de supă, aproape fără să-i simtă gustul. David Wilson se uită lung la el, ca și cum de-abia atunci ar fi observat că există și el în încăpere.

— Dacă ai terminat de mâncat, Collin, te poți duce în camera ta. Aici se poartă discuții de oameni mari.

— Am observat, răspunse cu țâfnă băiatul și se ridică de la masă. Ca și cum eu n-aș putea să muncesc în hală. Trebuie să-mi pierd vremea la Consistoriu și la Likeyon.

— Cred că te-ai săturat, nu, Collin? întrebă mama, cu o căutătură severă. Sper că nu ai niciun cuvânt rău despre părintele Webley. La ultima slujbă, mi-a spus că te-ai înhăitat cu Batt Corner și că nu ai mai trecut pe la Consistoriu pentru cursurile de Dogmatică.

— M-am săturat, mulțumesc, își plecă ochii băiatul și se ridică în picioare. Noapte bună.

Elinor Wilson își puse mâinile în poală și zâmbi subțire. Bronwen se apropie de el și-l

— Bine-ai venit, domnu' Hugh, îi ură, cu voce scăzută. Ochii bătrânului sclipiră în penumbră.

— De, știu și eu cât de bine... Aduc o scrisoare din Vest și s-ar putea să fie o veste bună. Dar s-ar putea să fie și rea. Oricum, purtătorul ei n-are nicio vină.

— O scrisoare de la Owen! se bucură Elinor și alergă spre ușă. Dar intră, odată, domnule Cole, ce naiba, vrei să iasă toată căldura? Te așteaptă un ceai cald și o felie de pâine de orz, cu șuncă și margarină. Hai, întoarce-te și tu, Collin, cred că arzi de nerăbdare să afli vești despre fratele tău mai mare.

Magna Charta Selenae Territoriutn

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 1.12
Colonia PamirSat

Denumirile actuale de oceanus, mare, sinus, lacus, palus, păstrate în sistemul cartografic selenar general, accesibil de la orice terminal public de referință, nu au nicio acoperire semantică locală, ceea ce înseamnă că au fost preluate integral din regiuni cosmice unde această

și abisali, cu întinderi de mii de kilometri." Se știe că apa (H_20, conform unei formule chimice simplificate) este, în cea mai mare parte, un produs de sinteză. La mijlocul Perioadei Tehnologice, când Colonia Messier a fost capabilă să repună în funcțiune cârligul spațial, lansând de pe Thorr primele galioane, puse în mișcare de la sol cu ajutorul unui laser de mare putere, au fost capturați meteoriți de gheață, în Centura Joviană, și aduși la sol în containere. Doi dintre ei s-au dovedit a fi alcă- tuiți, în majoritate absolută, din apă sărată, ceea ce a permis realizarea singurei mări selenare, în Messier (de fapt, un lac mai mare). Cu toate acestea, pe Selena nu au existat niciodată oceane cu apă sărată, în adevăratul sens al cuvântului. Oceanul Furtunilor, cel mai mare cunoscut până în prezent (aproximativ 5 milioane kilometri pătrați) este un bazin uriaș, cu fundul plat, în care singurul lichid a fost lava scursă aici din gura unor vulcani, care și-au modificat forma sub impactul meteoriților, de-a lungul miliardelor de ani.

Cel de-al doilea termen, palus, având semnificația de mlaștină, reprezintă, conform aceluiași Dicționar Uzual, „o întindere de apă dulce sau sărată, puțin adâncă, caracterizată printr-o floră reprezentată de ierburi. Cele mai frecvente plante sunt ierburile, rogozul, trestiile si papura. Mlastinile sărate se formează în

Anul reconfirmării acestor denumiri, precum și a desființării altora (precum munți conici, valuri, raze) este considerat 87 E.C. (Era Cosmică), când Consiliul Administratorilor celor 12 Colonii a hotărât instituirea unui document istorico-geogra- fico-socio-politic unic, în care datele fundamentale privitoare la Colonii și la mediul înconjurător să fie aceleași pentru toți. El a fost intitulat „Magna Charta Selenae

Capitolul III

Owen nu scria decât 12 cuvinte în scrisoare: „Mă întorc acasă cu acceleratorul. Adunați oamenii pentru joi, la prânz. Ow". Dar au fost suficiente s-o facă pe Elinor să izbucnească în lacrimi, iar pe David să-și trântească amândoi pumnii în tăblia mesei, exclamând un „Măi, să fie!", atât de puternic, încât Collin a fost sigur că îl auziseră și trecătorii întârziați ce se grăbeau spre casă, bocănind din mocasini pe trotuarele de lemn. Numai Bronwen nu spunea nimic, ci strângea în tăcere spătarul unui scaun între degete, până ce i s-au albit încheieturile mâinilor.

— Cred că am fost foarte nepoliticoși cu dumneata, Hugh Cole, își veni în fire femeia, în timp ce-și ștergea lacrimile cu marginea șorțului. Vii după un drum lung, de la Poștă, prin frig și prin întuneric, și noi ne frângem mâinile de bucurie, fără să te fi întrebat, mai întâi, dacă nu vrei să guști din ceaiul acesta fierbinte, cu rom, ca să-ți încălzești trupul și sufletul.

Bătrânul Cole râse și-și scutură pletele sure,

— Ehei, doamnă Wilson, scumpo, nu am prea mult timp pentru așa ceva. Tolba mea geme de scrisori și cred că și oamenii sunt curioși să afle ce v-a scris Owen acolo.

— Ba n-ai să ieși din casa mea decât după ce te-ai încălzit bine, ai înțeles, domnule Hugh? Sau bei cu noi un ceai aromat de mentă, sau închid ușa de la intrare cu cheia. Doar nu o să zică lumea că intri și ieși din casa asta ca dintr-o magazie părăsită. Ai de spus ceva la treaba asta, Hugh, bătrân rău ce ești?

— Te sfătuiesc să dai din cap, în semn că da, și să iei loc, aici, lângă mine. Nu e bine s-o contrazici pe Ellie, mai ales când se află în starea asta. David râse într-un dinte, continuând să învârtă între degete hârtia gălbuie, cu scrisul alungit și înclinat al lui Owen. Și, apoi, un ceai cu rom nu face rău nimănui. Și cred că mi-ai face și mie un bine, după ce mi-ai adus scrisoarea asta. Nu mi-ar strica un sfat, mai ales din partea unui om care vede atât de multe în fiecare zi.

— La așa amenințări nu cred că mă pot împotrivi. Hugh Cole străbătu camera din doi pași și se așeză greoi pe o banchetă îngustă, punând geanta la picioare. Bine, doamnă Wilson, o cană de ceai nu o să facă gaură-n bugetul casei voastre, iar cei ce trebuie să primească mesaje de la cei dragi nu or să moară de nerăbdare,

capătul mesei și ascultau fără să încerce să intre în vorbă. David Wilson era de părere că nu era posibilă o grevă acum, orice ar fi scris cele două ziare, pe care Hugh Cole le aducea abonaților din Groapă în fiecare seară. O grevă ar fi însemnat semnalul așteptat de Conducere pentru a apela la Trupele Speciale și a sigila Scările, ca să izoleze Groapa.

— înțelegi, Hugh, ce înseamnă o izolare completă a comunității din gaura asta nenorocită? Ce înseamnă să nu ai alimente în casă și nici posibilitatea să ieși, ca să le cauți în altă parte? Ce înseamnă să auzi zi și noapte chiorăiturile aspre ale stomacului și țipătul copiilor, care habar nu au ce e aia grevă? Sindicatul nu va fi niciodată de acord cu ea. Toți speram că Owen va face ceva în Vest.

— Poate că a și făcut, domnule David, răspunse poștașul, morfolind o bucată de biscuit între gingii. Poate că vine cu vești pozitive.

— Poate, admise bărbatul și așează cana pe masă. Dar mai probabil este că nu a reușit nimic, devreme ce nu a dat niciun semn de viață. Din câte-mi cunosc eu fiul, n-aș zice că se întoarce cu vești prea vesele. Collin, băiatule, de ce stai lângă ușă, crezi că o să te pună maică-ta să speli vasele, dacă vede că nu ai ajuns în pat? Ia fă-te-ncoace, să schimbăm două vorbe.

Collin își linse buzele și încercă să ghicească

Cărășel păruse. Se apropie șovăind și se așeză pe colțul băncii, la câțiva pași de geanta misterioasă, care mirosea a piele udă și a tutun.

— Da, tată.

— Collin, e vorba de Owen. Chiar și tu trebuie că știi de ce a plecat în Vest, deși noi ne-am străduit să ținem totul cât mai secret, ca să nu-i alertăm pe spionii pe care Administrația îi are răspândiți printre noi.

— Da, tată. Băiatul își simțea gura uscată. Ce trebuie să fac?

— Owen ne cere să adunăm oamenii joi, către prânz. Dar nu ne spune când are de gând să sosească. S-a gândit, pesemne, că scrisoarea s-ar putea să cadă în mâinile cui nu trebuie și nu a vrut să afle și alții ce are de gând. Dar eu știu că în noaptea asta va sosi la terminalul de est și va încerca să ajungă acasă, păcălind gărzile de la Scări.

David Wilson începu să bată darabana cu degetele mâinii drepte în lemnul lucios al mesei și-și privi lung soția.

— Tu cum ai face, doamnă Wilson?

— Cum aș face dacă...? își țuguie femeia buzele.

— Dacă ai fi în locul băiatului ăla.

— în primul rând, David, tată vitreg ce ești, Owen e băiatul nostru, nu *băiatul ăla,* așa că vezi cum vorbești despre familie, că nu știu dacă mai

— Asta voiam să aud, râse David și-și petrecu degetele peste mustățile aspre. Iar copilul ăsta blond le cunoaște și el, nu? Nu, Collin?

Băiatul înghiți în sec și își frecă fundul de bancă. Erau lucruri despre care băieții nu vorbeau niciodată cu părinții lor, altfel erau dati afară din *bandă.*

— Haide, Collin, toți știm că Groapa are tunelele ei ascunse, pe unde te poți strecura nevăzut de cineva, interveni mama, ținând buzele. Știm că Subteranul nu e o poveste. Și mai știm și de *bandă.* Pentru că, la urma-urmei, cu toții am fost cândva copii și am făcut parte din ea. Doar că nu ne mai amintim detaliile. Nimeni nu o să zică nimic, e un caz ieșit din comun, sunt sigur că ceilalți or să te înțeleagă. Iar dacă nu, o să-l rog pe părintele Webley să intervină pentru tine. Pe părinte îl ascultă toată lumea, nu? Pe unde s-ar putea întoarce Owen?

Collin își frânse mâinile, dar nu spuse nimic. Blestemul depus în fața Frăției conducătoare îl afurisea în veci, dacă ar fi spus secretul cuiva. Fie și într-un caz ieșit din comun, ca acesta. Niciun adult nu trebuia să cunoască ieșirile secrete și, pentru asta, existau *pastilele oranj,* care te făceau să uiți atunci când treceai pragul maturității. Dar, mai ales, existau *pietrele oranj,* ochii cu priviri de flacără care te-ar fi descoperit oriunde te-ai fi ascuns, dacă trădai secretele

Cărășel tră a tuturor. Vrei să moară, poate, oameni pe care îi cunoști, numai ca să ții încuiat un secret pentru banda aia aiurită a voastră?

— Și tu ai făcut parte din banda noastră aiurită, tată, șopti, ferindu-și privirile. Pe atunci nu gândeai așa.

— Pe atunci nu erau concedieri masive și amenințări cu moartea, răspunse bărbatul, cu voce răgușită. E posibil ca Owen să aducă un răspuns care să ne rezolve problemele. Și e, la fel de posibil, să fie așteptat la terminal de gărzi și să nu-l mai vedem niciodată.

Collin înghiți în sec și se trase înapoi, fără să deschidă gura. Elinor își șterse mâinile de șorțul alb și își privi lung soțul în ochi. Hugh Cole puse cana de ceai pe masă și-și lăsă mâinile pe genunchi. Becul din tavan clipi nesigur, apoi își recăpătă strălucirea de dinainte. Bronwen se apropie de bancă și mângâie cu un deget obrazul băiatului.

— Collin, nimeni nu vrea să-ți smulgă secretul, da? Nimeni n-o să verifice în noaptea asta dacă te-ai dezvelit sau ai lăsat geamul deschis. Știu că tu te vei duce, fără să spui nimănui, pe căile cunoscute doar de voi, și-l vei aștepta pe Owen la terminal, să-l aduci acasă. Nu spune nimic, îl opri când băiatul vru vorbească. Poți să-l legi la ochi, dacă asta e singura soluție. Știu că Owen

Capitolul IV

Prima oară când Collin călcase perimetrul Terminalului fusese împreună cu Evans și Gareth, în urmă cu aproape șase ani. II așteptaseră pe David Wilson, sosit împreună cu Marius Holler, John Quince și Swan Debo- reaux de la primul și singurul Congres al Sindicatelor Reunite din Est și Vest.

își aducea încă bine aminte de figura obosită, dar strălucitoare, a tatălui său, care îl luase în brațe și îl sărutase zgomotos pe amândoi obrajii, după care îi strânsese în brațe, bărbătește, pe cei doi frați ai săi, sub privirile indiferente ale gărzilor. Deși nu i se povestise niciodată ce se petrecuse la Congres, pricepuse din felul în care vuise Groapa timp de trei zile și trei nopți că fusese vorba de un succes. Și, într-adevăr, o vreme nimeni nu mai fusese dat afară, iar producția de legume din sere și cea de plante hidroponice crescuseră simțitor.

Muncitorii se adunaseră de trei ori în fața casei lui Claude Burnard, turnătorul oficial al Conducerii. si-i cântaseră sub ferestre tot felul

Cărășel cele mai urâte persoane și, dacă nu pățise încă niciun pocinog însemnat până atunci, asta se datora doamnei Fanny Logan, cea care, în urmă cu mulți ani, îi salvase viața părintelui Webley, asigurându-și astfel recunoștința familiilor mai importante de aici. Fanny le explicase liderilor de sindicat că sistemul impunea existența informatorilor și că, pentru ei, era mai bine ca aceștia să fie cunos- cuți și lăsați în pace.

Băiatul își îmbrăcă mantia neagră și își legă centura. Se uită în ciobul de oglindă, de lângă fereastră și-și trase pălăria mai spre frunte. Era din fetru moale și plăcut la atingere. Puțin cam mare pentru capul său, deoarece îi aparținuse lui Owen, dar acesta i-o dăruise lui, în clipa în care plecase spre Vest, spunându-i că pe acolo se purtau șepci albastre de pilot și căști de explorare a Exteriorului. Bronwen îi cususe puțină vată sub pânza cenușie a căptușelii și o făcuse să i se potrivească perfect.

Era una din nopțile acelea speciale, în care nu putea să ia legătura cu *banda.* Nimeni nu știa cine organizase ritualul acesta straniu, care, uneori, le dădea tuturor multă bătaie de cap, dar nimeni nu i se putea împotrivi. Și, apoi, nici nu știa dacă ceilalți i-ar fi aprobat neobișnuita cerere, iar Owen trebuia să ajungă acasă cu

se împinse puternic în ea, își făcu vânt și se agăță de cea de deasupra cu amândouă mâinile. Afară, era beznă și numai sclipirile galbene, îndepărtate, ale celor Trei Turnuri erau singurele puncte de reper. Casele din apropiere își stinseseră luminile, ca să facă economie, și locuitorii lor fie se culcaseră, fie discutau strânși în jurul vreunei lumânări groase din parafină, fixată pe masa din bucătărie.

Collin reuși să descopere, în cele din urmă, drumul spre poartă, împinse cu grijă în ea, ca să împiedice scâr- țâitul, ieși în drum și se opri nesigur, după câțiva pași. Căsuța părăginită a lui Batt se găsea dincolo de colină, pe partea dinspre nord a Gropii, chiar în spatele băcăniei lui David Daiches. Pe timp de zi, nu i-ar fi luat mai mult de un sfert de oră, dar noaptea, fără nicio lumină și stră- duindu-se să nu facă niciun zgomot...

își mușcă buzele: oare Batt ar fi fost dispus să riște să-l ajute? Dacă nu, habar n-avea ce ar fi trebuit să facă. Pentru că singura intrare în Tunelurile de sub Scară era încuiată cu un grilaj metalic, iar cheia de la lacătul uriaș stătea numai la el.

Pomi spre capătul potecii, unde bariera galbenă bloca accesul autovehiculelor pe timp de noapte spre Șoseaua Neagră. O ocoli prin

Cărășel nuri anunțau sfârșitul turei pe Câmpiile Acoperite, pentru a o putea ajuta pe Elinor să termine pregătirile pentru masa de seară.

Treptele se terminară brusc, și Collin se angajă pe poteca din dreapta clădirii întunecate a Bisericii. Aerul era rece și umed, semn că Lacul Auriu era foarte aproape. Se ținu departe de malurile mlăștinoase și se opri de mai multe ori pe drum, străduindu-se să zărească vreo luminiță răzbătând prin ferestrele grupului de case, pe care le bănuia undeva, în față și ușor spre stânga. Era greu să te orientezi pe întunericul ca de smoală în Groapă, chiar dacă erai născut și crescut printre dealurile ei. Chiar dacă, pe timp de zi, îi cunoșteai perfect toate ascunzișurile, toate capcanele și locurile blestemate, unde nu cutezau să se aventureze nici măcar blindatele gardienilor.

In fine, reuși să ajungă și să se strecoare pe sub gardul de sârmă, mai înainte să fie lătrat de câinele lățos. îi aruncă, mai mult la întâmplare, osul pregătit din vreme, și se cățără pe burlanul rece până la fereastra prietenului său, înjurând în șoaptă, ori de câte ori nu nimerea cu vârful încălțării rosturile dintre cărămizi. »

Spre norocul său, Batt Corner era acasă și nu apucase să se culce. Stătea cocoșat lângă ușa sobei și fuma pe ascuns, suflând fumul prin gura acesteia. Săltă geamul și îi făcu imediat loc să

din sobă, apoi îi spuse ce îl adusese în camera sa. Și, spre surprinderea lui, Batt dădu din cap cu gravitate și-l anunță că era de acord cu planul. Numai că n-ar fi trebuit să folosească tunelurile Scării, deoarece ieșirile acestora puteau să fie supravegheate de vreun sistem automat.

— Mergem prin cele de sub Bisercă, pricepi, nenică? Sunt sigur că părintele Webley ar fi mulțumit să afle că hruba aia a servit și ea la ceva valabil pentru oamenii vii din Groapă, nu numai pentru cei trecuți în lumea de Dincolo.

— Dar cheile? șovăi Collin, luat pe neașteptate. In plus, eu nu cunosc tunelurile alea. Am auzit că ar fi în custodia lui Hardcliff.

— Hardcliff are numai zilele de post în grijă, nu tunelurile, râse încet Batt și respirația îi mirosi puternic a tutun prost. Gurile alea sunt tot timpul timpul deschise. Singura problemă ar fi să putem ridica dala de piatră de deasupra.

— Dala de piatră?

— îhî. Sunt sub un mormânt, ce credeai? De-aia nu știu prea mulți de ele. Las că nu-ți cade nicio hârcă în cap.

Plecară aproape imediat, după ce Batt își îmbrăcă mantia și-și puse pe cap o șapcă veche, cadrilată, cu o bentiță roșie. Stinseră lumânarea de pe policioară, încălecară pervazul și coborâră în curte. Dulăul cu capul mare îi aștepta, dând

— Doar dacă vrei să-l lași pe fratele tău la terminal, în mâna gărzilor. Mai stăm mult pe aici? M-am plictisit deja.

Capitolul V

Pe urmă, ceața ușoară de pe malul lacului a fost purtată de vânt, către răsărit, și a dispărut în întuneric, lăsând silueta subțire a turnului bisericii să tremure în lumina ♦
slabă a stelelor. Chalk Farm stătea în genunchi la marginea drumului și se bălăbănea înainte și înapoi, gemând și scuipând. Lângă geanta cu scule zăcea o sticlă răsturnată.

— Uite că-și vine în fire, rosti Collin calm, dar nu prea sigur de sine. Se aplecă deasupra lui. Domnule Farm, mă auzi? Ești chiar lângă apă și poți să te îneci, dacă nu o apuci pe calea cea bună. Vrei să te sprijin, ca să te ridici?

— Wilson, ești nebun? Crezi că ești la slujba de duminică și vrei să te pui bine cu Domnul?

— E un om în suferință, nu vezi? stărui băiatul și încercă să-l ridice în picioare. Chalk Farm se opinti și căzu în fund. Ar trebui să-l ducem mai departe de lac.

— Lasă-1 dracului, odată! Cum crezi că o să ajungă la apă, dacă el nici nu se poate mișca din loc? Dacă vrei să ajungem la timp, să-l găsim pe Owen, e cazul să nu ne mai oprim până la

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel zborul tăcut și se pierdură în spatele turnului clopotniței. Băieții se feriră, pătrunseră repede în interior și o închiseră cu grijă. Batt o luă înainte și îl conduse spre gardul de sârmă dinspre Râpele Galbene. Mormintele din acea parte erau acoperite cu dale pe jumătate îngropate în pământ. Tufele de liliac își aplecau ramurile golașe deasupra lor, părând că încearcă să le ascundă vederii. Batt se opri la a cincea dală, dădu crengile într-o parte și se aplecă spre cele două mânere de metal, abia vizibile în lumina plăpândă a lanternei.

— Ce naiba faci, te gândești la nemurirea sufletului? îl apostrofă pe cel din spatele său. Apleacă-te și dă-mi o mână de ajutor.

Collin apucă de mâner și așteptă. Batt răsuflă adânc și-i spuse să ridice când ajunge la trei. Smuciră amândoi odată, ridicară dala și o târâtă într-o parte. Apoi, fără să mai întârzie, se pregătiră să coboare în tunelul vertical. Batt o luă înainte, luminând întunericul de sub el. Când ajunse pe la capătul scării, îi făcu semn cu lanterna. Collin se lăsă cu picioarele înainte în gaură și coborî treptele de metal, acoperite cu o vopsea ușor fosforescentă. Canalul venea din dreapta și mergea către apus, într-un fel de buclă cu rază foarte mare. Collin simți mirosul de umezeală care-1 ajungea din spate și se strâmbă.

— E vreo baltă pe undeva?

Porniră în pas vioi, străduindu-se să nu se îndepărteze prea mult unul de altul. Collin nu mai intrase niciodată în tunelurile bisericii și se întrebă dacă nu cumva săvârșea o impietate. Ce-ar fi zis părintele Webley, dacă ar fi știut unde se găsea în acel moment? Părintele Webley era un bărbat prea pios și prea înțelept pentru a se supăra pe el, cu atât mai mult cu cât avea acordul secret al părinților. Și al lui Bronwen.

Batt se opri brusc, se aplecă și sări, ca la orele de sport, cu picioarele înainte și mâinile strânse pe lângă corp. Se auzi o bufnitură surdă și lanterna se rostogoli de câteva ori spre dreapta.

— E o groapă nouă, strigă el, în timp ce-și ridica lanterna. Cred că a fost un cutremur sau cam așa ceva. Trebui să te apleci, pentru că tavanul s-a lăsat mult. O să-ți luminez podeaua unde trebuie să ajungi. Nu-ți lua avânt, sări numai cu mâinile pe lângă tine. Ești gata?

— Da, răspunse, deși era gata să spună nu.

Vedea numai marginea cealaltă a golului și câteva bucăți ale pietrelor cenușii ale bolții, asemenea dinților unui fierăstrău. înghiți în sec, se aplecă, se balansă de două ori și sări. Căzu chiar lângă Batt și se ridică agățându-se de genunchiul drept al acestuia.

Porniră din nou. De data asta, mergeau unul lângă altul, mult mai încet, căutând alte eventuale rupturi ale podelei. Batt îi povesti

— A fugit de două ori până acum, Collin, băiatule, dar tata a trimis-o înapoi, amenințând-o că, dacă o mai face o dată, o leagă de gard și o lasă acolo să fie de râsul tuturor celor din Groapă. Ți-o imaginezi pe Rhys cu ochii învinețiți și cu nasul aproape rupt? Am jurat că, dacă nemernicul ăla o mai atinge o dată, deschid **trapa fără fund** și-i fac vânt acolo, într-una din nopțile fără Tehrra.

Continuară să înainteze prin aerul cu miros de stătut și de mucezeală. Collin îi spuse, la rândul său, despre felul ciudat în care Ceinwen îl privea pe părintele Hugo Webley și despre cuvintele supărate pe care i le adresa mama sa în bucătărie, atunci când credea că sunt singure.

Fără niciun semn prevestitor, tunelul se termină într-un perete de stâncă, în care apa provenită din precipitații săpase figuri fantasmagorice. O scară urca printr-un tub îngust, din material plastic, și se pierdea în tavan. Lanterna lui Batt nu reuși să străpungă întunericul ca o melasă din interior.

— Suntem chiar sub WC-ul Terminalului. In dreapta, se află cabina gardienilor, iar în față, tubul pneumatic. Pista de așteptare nu are niciun loc unde să te poți ascunde. Urcăm sau mai așteptăm aici?

— Dacă au venit deja?

— Să așteptăm, atunci.

Se așezară în fund, chiar sub tubul de ieșire.

— Treaba e simplă. Tu urci, lași capacul ridicat și aștepți în ușa WC-ului. Când îl vezi pe fratele tău, îl fluieri și-i faci semn să vină la tine. Ai grijă, să nu vorbești deloc, ca să nu-i alertezi pe gardieni. Cu puțin noroc, vor crede că Owen merge la toaletă. Cobori primul și îi spui să așeze capacul la loc. Ai emoții?

— Tu n-ai avea? Ridică din umeri. Batt, dacă nemernicii ăștia reușesc să închidă Câmpiile Acoperite, ce o să se întâmple cu noi? Bron spune că o să murim de foame și că o să trebuiască să plecăm din Groapă și chiar din Colonie, dacă în Vest situația o să fie asemănătoare. Mama nu crede că directorii din Turnuri or să lase ca afacerea să se stingă cu totul, că e numai o diversiune, menită să îi facă pe oameni să accepte plăți mai mici.

— Dar domnul Wilson?

— Tata? Hmm, tata nu zice nimic. Așteaptă să se întoarcă Owen, deși nu spune asta niciodată. Ba chiar pare că a uitat de el. Dar Bron îmi povestește că îl surprinde spunându-i mamei, în șoaptă, că speră tare mult ca Owen să-i facă o bucurie. Cred că el și ceilalți ortaci din sindicat sunt destul de speriați. Ba, mai mult, Gareth ne-a zis odată, în bucătărie, că a auzit pe când bea o bere la „Piticul de lut" că cei din Conducere ar

mai știe câte generații. Și au modificat mediul inițial prin acțiunile lor. Aerul o să ne rămână, dar el nu tine de foame. Și bătrânul meu e destul de disperat și zace mai toată ziua la „Laleaua frântă", deși nu mai primește nimic pe veresie. Oamenii au cam ajuns la capătul răbdării și tare îmi e teamă să nu facă prostii, înainte de a se ști ceva cu precizie.

Batt tăcu, duse degetul la buze și se aplecă în față.

— Auzi ceva? Cred că sosește specialul, e timpul să urci. Ai grijă să nu fii văzut, în regulă?

Sistemul Cronologic Selenar

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 1.43
Colonia PamirSat

Există un „Tratat despre începuturile Colonizării Sele- nei" și un autor, Gabriel Ganjia Melanos de Puivres, a cărui existență încă este contestată (o minoritate de istorici presupune că, sub acest nume de împrumut, în perioada primelor decade ale Colonizării, una sau mai multe persoane, interesate să rămână anonime, au adunat majoritatea textelor care circula sub

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel de specialitate, astfel încât sentințele cuprinse în ea pot fi considerate, la fel de bine, adevăruri majore sau fantezii absolute. Regula impune însă ca, în niciunul din sistemele de învățământ ale celor 12 Colonii, aceasta să nu fie citată în sprijinirea sau infirmarea unei idei istorice sau a alteia.

„Tratatul..." este, mai degrabă, un index cronologic, folosind un sistem de datare, care nu pare să aibă nicio legătură cu erupția periodică a Fluxului Solar, pe baza regularității căruia a fost implementat sistemul **decadelor** selenare.

Prima informație cronologică, capabilă să ofere și date extra-corpus, este 04.10.19.57/Sputnik-l (date extracorpus neidentificabile: 83,6 kg; orbita 228/947 km; sferic 58 cm; 2 ant. de 2,4 m și 2 ant. de 2,9 m; 2 radioemiț. pe 20,005 și 40,002 MHz/lw). **Ultima informație cronologică** a Tratatului: 09.09.19.75/COS-B (date extracorpus neidentificabile: 73 kg; orbita 343/101.568 km; stabilizat prin rotație; cameră cu scântei de detecție prin fir, calorimetru, telescop cu declanșare - câmp maxim 56 gr).

Prima informație cronoselenară: 21.12.19.68/Apollo-8 (date extracorpus neidentificabile: rachetă Saturn-V; F. Borman, J.A. Lovel, W.A. Anders; lansare Cape Kennedy;

Kennedy; aseleniy. M. Taurus; 3 exc. cu electroaut. Rover; recolt. 80 kg roci; 19.12. ameriz. Oc. Pacific.

între miile de therabytes de informații cuprinse în „Tratat...", prima cu date extracorpus identificabile se referă la coborârea în craterul Porto-Rico, din regiunea Des- cartes, a modulului „Casper VI" la data de 12.12.20.28 (prin conversie, aceasta devine 01.01.00.01 An Selenar). Acesta transporta 16 oameni, echipament de supraviețuire pentru 3 zile selenare și, respectiv, echipament pentru prelu-

Capitolul VI

Owen era în toane rele și asta se văzu chiar din clipa în care păși pe scările înguste ale specialului. Nemulțumirea i se oglindea în ochii cenușii și i se întipărise pe frunte sub forma unei cute oblice, care ieșea de sub calota pălăriei și părea o prelungire a nasului. Ceea ce-1 zăpăci însă cu totul pe Collin erau cele trei persoane care cobo- râră în spatele său și care îl urmară îndeaproape de-a lungul peronului. Nu se așteptase ca fratele său să se întoarcă însoțit și, de aceea, șovăi suficient de mult încât să-i permită acestuia să se apropie de punctul de control. înghiți în sec: dacă i-ar fi făcut semn sau ar fi fluierat, așa cum fluierau atunci când erau mai mici și se chemau în ajutor unul pe altul, mai mult ca sigur că aparatele de supraveghere l-ar fi surprins și ar fi dat alarma.

Se retrase în spatele ușii metalice și o închise cât de ușor se simți în stare. Deschise robinetul de deasupra chiuvetei din porțelan și se stropi cu apă pe față. Riscase degeaba. Mai mult, îl obligase și pe Batt să-l însoțească și ceruse fără

Cărășel capului și întunericul îl supse în măruntaiele sale reci. Chiar sub el se vedea cu claritate ochiul albastru al lanternei lui Matt.

— S-a întâmplat ceva, ghici acesta, făcându-i loc să sară.

— La naiba, da, gâfâi Collin, rezemându-se de zid. A venit însoțit. Și încă de trei inși! Doi bărbați și o femeie... Chiar că nu m-am așteptat la una ca asta și nu înțeleg de ce nu ne-a scris în epistolă.

Batt Corner lăsă lanterna pe podea și se rezemă cu spatele de zid. Avea fața ca de cadavru, în lumina spectrală.

— Poate că nu a vrut ca și altcineva să afle despre intenția lui, înainte de a sosi. Toată lumea suspectează Compania că deschide corespondența, ai uitat? Sau poate că sunt cunoștințe făcute în *special.*

— Și au coborât toți patru la Terminalul nostru. Doi bărbați și o femeie... Nu ține, Batt, e vorba de altceva și nu știu ce naiba să facem acum.

— Las' că știu eu. O întindem înapoi, să-l anunțăm pe bătrânu' tău că s-ar putea să se lase cu necazuri, mai înainte să o facă, în mod oficial, Hugh Cole, printr-o înștiințare de chemare la cele Trei Turnuri. Dacă nu facem nicio oprire, putem să ajungem înaintea oricui ar porni spre

Cărășel irizația luminiscentă pe care secera albastră a Tehrrei o arunca deasupra lacului.

Chalk Farm căzuse în șanț și sforăia gros, cu una din mâini spânzurând într-o parte, peste un trunchi de copac prăbușit. II ocoliră și continuară să alerge, deși Collin simțea că plămânii îi ardeau cu flacără mocnită. Când poteca intră în drumul principal, lângă punctul de control al traficului de aer, fură gata-gata să se izbească de o căruță ascunsă pe jumătate de fânul înalt până aproape de brâu. Batt se opri brusc, dar Collin se izbi cu genunchiul drept de una din roți și înjură înfundat, lăsându-se în fund și pipăindu-și locul lovit. Batt se aplecă deasupra lui.

— E căruța lui Morton, șopti el. Dar nu văd pe nimeni în jur.

— Mi-am nenorocit genunchiul, se plânse Collin. S-a terminat cu meciul de ball împotriva celor din Lillit. Domnul Mond o să turbeze, când o să afle.

— Lasă-1 pe Mond să turbeze ori de câte ori are chef, bombăni Bart. Nu pricepi? Am găsit căruța lui Morton, iar Morton nu e nicăieri. Mi se pare ciudat să-ți părăsești căruța la miezul nopții, așa nitam-nisam.

— Nu cred că avem timp să facem pe detectivii, oftă Collin și se ridică. întinse de

i se păru că ochii acestuiau sticliseră verzui, ca aceia ai unei pisici.

— Nu l-a legat de picior, semn că n-a plecat pentru mult timp. O fi prin apropiere.

— O fi, ridică din umeri celălalt. O fi mers așa, ca omul, și el... Mergem?

— Te dud singur, hotărî Batt, cu voce scăzută, uitându-se în căruță. Rămân să-1 aștept aici pe domnul Morton. Dacă se întoarce, e în regulă și mă duc să mă culc, până nu intră tata la mine, să mă scoale, ca să dau la păsări. Dacă nu vine, e cazul să anunț *banda.*

— Și dacă exagerezi? Dacă și-a amintit că a uitat să ia ceva și s-o fi întors pe jos, ca să nu mai bată calul sau...

— Casa lui Morton e dincolo de a voastră, lângă Vă- ioaga lui Am. Sau pe jos, sau cu căruța, face peste trei ore până acolo, pe întunericul ăsta.

— Știu unde e casa domnului Morton.

în sinea sa, Collin era speriat. Primise o misiune de încredere de la tatăl său, omul pe care-1 respecta mai presus de orice pe lumea asta, o misiune de taină, cumva de viață și de moarte, așa o simțise când părăsise pe furiș casa, și nu reușise să facă nimic. în plus, dacă-1 arestau pe Owen, puteau să-1 ridice și pe David Wilson, chiar și numai pentru faptul că era tatăl

— Aleargă, prietene. Lași semn la Trepte și în cazul în care treaba se împute la voi acasă, da?

își strânseră mâinile și Collin își continuă drumul șchiopătând. In câteva secunde, cotul drumului puse o cortină neagră peste cel rămas în urmă să păzească o căruță uitată la margine de drum.

Când încălecă pervazul ferestrei, auzi pendula cea mare din holul de la intrare bătând orele patru dimineața. Afară se făcuse îndeajuns de răcoare, încât să-și simtă pielea de pe brațe încreștită.

— Fii bărbat, Collin! se încurajă, în timp ce se rostogolea în interior, pe covorul de iută.

Genunchiul drept îl săgeta tot mai puternic și abia se abținu să nu strige, când trebui să-și petreacă greutatea corpului și peste el, în răsucire. își imagină că se umflase și se înnegrise, dar până ce Bronwen nu avea să bată ușor în ușa lui și să-1 cheme pe nume nu avea ce să facă. în mod oficial, nu fusese plecat din casă și nimeni nu știa de vreo escapadă nocturnă. Niciunul dintre locuitorii Gropii nu era sigur că locuințele nu fuseseră „asigurate" cu ochi electronici de supraveghere, înainte de a fi fost date spre folosință. >

Se târî până în dreptul patului, se ridică în coate pe marginea lui, apoi se săltă pe salteaua de burete. Gemu de câteva ori, până ce reuși să-

Cărășel ca de pisică, ai femeii, bătaia în ușă, numele său pe jumătate afirmație, pe jumătate întrebare, scârțâitul ușii, lumina cenușie a dimineții pătrunzând anemică de pe hol...

— Ce face sărmanul meu omuleț, tot mai doarme?

Bron îi zâmbea cu toată gura și era minunat de frumoasă, cu boneta croșetată acoperindu-i părul și jumătate din frunte și cu rochia proaspăt apretată, înfoindu-se în jurul ei asemenea corolei unei flori.

Se ridică într-un cot și trăsăturile feței sale schimonosite o făcură să se tragă un pas înapoi, cu mâna la gură.

— Vai, Collin, ce s-a întâmplat? Arăți... arăți îngrozitor!

Ii spuse, într-o șoaptă șuierătoare, aventura de peste noapte. Bronwen îl ascultă nemișcată, apoi se răsuci pe călcâie și o luă la fugă pe coridor. Collin ascultă o vreme ecoul pașilor pe scări, apoi se prăbuși epuizat înapoi pe pernă. Nici nu știu când adormi. In vis, se făcea că se află cu Batt pe malul Lacului Auriu și că își ia avânt ca să sară pe malul celălalt, care se zărea asemenea unei linii negre. Batt îl zgândărea, țipând la el că nu o să reușească, iar el se enervase și se tot trăgea înapoi, ca să aibă elan mai puternic. Și se tot trase, până ce, la un

Samuel Hamilton era bătăușul satului, o huidumă de 160 de kilograme, care mânca la o masă cât trei bărbați obișnuiți, bea cât patru și făcea scandal cât pentu o echipă întreagă. De obicei, stătea mai mult în carcera secției de poliție, de dincolo de Râpele Galbene, iar când ieșea de acolo mai stâlcea două-trei mutre, mai spărgea câteva vitrine, ori se îmbăta până cădea în rigolele de scurgere și nu-și revenea decât la Spital.

încercă să surâdă, dar nu știu dacă îi reușise. Mama îi puse cârpa udă pe frunte și, pentu o clipă, se simți puțin mai bine. Apoi, David Wilson smuci de pânza aspră a pantalonului, ca să o rupă, iar piciorul sări într-o parte. Răcni, de parcă ar fi fost înjunghiat, apoi se prăbuși între perne, lac de sudoare.

Tatăl său îngenunche lângă pat și-i făcu semn lui Bro- wen să se apropie cu lampa cu ulei. O reglă la putere maximă și se strădui să focalizeze unghiul dintre cele două oglinzi dreptughiulare, în așa fel încât să obțină maximum de lucși pe direcția dorită.

— Flăcăule, cred că te-ai pricopsit cu o fracură de toată frumusețea, spuse el, după ce examină genunchiul înnegrit și pielea jupuită preț de câteva secunde. Mare minune să nu ți se fi fisurat rotula! Oricum, e limpede că o să petreci următoarele săptămâni cocotat în vârful

— Sau mi se pare mie că ai vrea să-1 întrebi ceva cu totul special pe băiatul ăsta? Ceva legat despre un anumit flăcău al meu, care trebuie să fi sosit azi-noapte, la Terminal, dar nu a ajuns nici până acum acasă, la părinți și la nevastă?

Se ridică în picioare și puse lampa pe dulapul mic, cu două uși, din apropierea ferestrei.

— De ce naiba tace toată lumea asta?! se prefăcu el că se miră. De ce taci, doamnă Wilson? Nu ți-e a întreba nimica despre feciorul acela care a plecat de atâta timp cu oamenii Sindicatului spre Colonia-Vest?

— Dar tu, bărbate, ce ai de tot vorbești într-una, de când ai intrat în cameră? Mi se pare mie, sau, de fapt, tu ești cel care nu ai curajul să pui întrebarea care ne roade pe toți și atunci tot arunci cu vorbe, doar-doar o face-o altcineva în locul tău? De când și până când David Ellis Wilson așteaptă ca alții să-i rezolve problemele? Se vede treaba că greva asta nenorocită v-a luat la toți și bruma de minte pe care o mai aveați.

Elinor Se așeză pe marginea patului și luă mâna băiatului într-a ei. Aceasta era fierbinte, de parcă avea în vine un șuvoi de foc, nu sânge.

— Collie, băiatul mamei, sunt sigură că nu-i a bună deloc cu tine, acum. Dar e musai să ne spui ce s-a întâmplat cu fratele tău, la Terminal, deoarece a trecut mai bine de jumătate din noapte, iar el nu a ajuns acasă. Nici cu tine, nici

Collin se uită lung la cei prezenți în cameră și încercă din nou să zâmbească. De această dată știu exact că nu reușise.

— Nu... știu, reuși să articuleze. A cobo... rât din tren. Era cu încă... trei oa...meni. Doi băr... bărbați și o femeie.

— Dar era sănătos? Era bine? nu se mai putu stăpâni Bronwen, strângând tocul ușii între degete.

— Părea... bi... ne, se bâlbâi epuizat băiatul și închise ochii.

— Ne e de ajuns să știm că era bine când a coborât din tren, hotărî tatăl și se îndreptă spre ușă. Elinor, rămâi cu el, până ce dau eu o fugă, să-l aduc aici pe doctorul Clemente. Dacă s-o fi întors în Groapă de la ședința aia a lor, de la Crucea Sudului. Iar tu, Bron, încearcă să pregătești masa de dimineață pentru mai multe persoane decât știm noi că suntem în casă. Pune pentru trei sau patru porții în plus. Și nu te zgârci cu ceaiul și cu romul.

Elinor se ridică și-l împinse spre ușă cu prefăcută asprime.

— Dar mai du-te, odată, omule, nu mai lungi vorba, nu vezi că băiatul ăsta suferă lângă noi? Ce, crezi că noi nu știm să pregătim toate cele, fără să ne sfătuiesti tu?

Capitolul VII

La orele unsprezece și un sfert, când părintele Webley trase de șnurul clopoțelului de la intrare, pentru a-și anunța venirea, înainte de a urca cele trei trepte ale cerdacului, Collin era spălat, îmbrăcat într-o pijama de finet proaspăt călcată, care mirosea a naftalină, cu genunchiul bandajat și fixat între ațele subțiri de plastic, prinse la capete una de alta cu cleme magnetice. Doctorul Thomas Clemente i-1 pusese astfel, după ce-1 examinase îndelung, îl palpase, iar apoi îi făcuse o radiografie rezometrică cu singurul scanner portabil, care mai funcționa în Colonia- Est.

Apoi părintele Webley intrase în bucătărie, băuse ceașca de ceai cu rom, mâncase două fursecuri presărate cu îndulcitor și discutase o vreme despre lucruri fără importanță, ca și când ar fi fost într-o vizită obișnuită de duminică. Ceinwen, care atunci când auzise clopoțelul de la intrare, dăduse fuga să se aranjeze și să-și pună rochia cea bună din mătase, stătea în celălalt capăt al încăperii, rezemată de dulapul de vase, și-l privea pe Frank Webley cu atâta

— Copiii de azi, se plânse ea, sunt complet lipsiți de bună creștere. Deși unii părinți fac tot ce pot, ca să le-o insufle. Mii de scuze, părinte, pentru felul ei de a fi, sper că nu v-a deranjat prea tare felul în care se uita la dumneavoastră.

— Nicio problemă, doamnă Elinor, râse bărbatul și-și făcu de lucru cu ceașca de ceai, vizibil stânjenit. De altfel, lucrând tot timpul cu oamenii, prin natura meseriei, întâlnești fel și fel de cazuri. Fel și fel de persoane. Nu aș putea spune că Ceinwen este... altfel decât celelalte fete de seama ei. Poate că are o curiozitate mai mare, dar...

— Uneori, pune întrebări ciudate, continuă să se plângă femeia, în timp ce lua ceainicul de pe plita de metal. Alteori, se închide în camera ei și nu vrea să deschidă nimănui.

— Problema cu fetele, zâmbi părintele, împingând farfuria cu fursecuri mai într-o parte, este aceea că sunt asemenea Evei. Curioase. Și imprevizibile. Noroc că le trece, după ce cresc și depășesc vârsta asta periculoasă.

— Unora, nu, aprecie Elinor. încă un strop, părinte?

— Nu, mulțumesc, doamnă Elinor, și așa v-am deranjat destul. Am venit fără să reușesc să mă anunț, în prealabil, deși legile creștinești așa o cer.

Treptele scării scârțâiră. Gareth era un băiat

— Bună dimineața, Garteh, răspunse celălalt. Și pentru Collin, s-ar putea spune. Dar am venit să vă văd pe toți. In general, avem destul de puțină vreme să vorbim unii cu alții, iar la biserică sunt prea mulți deodată, ca să ne găsim clipe libere pentru așa ceva. Pe tine, de exemplu, nu cred că te-am mai văzut, de când ai încheiat cursurile la Consistoriu. Ai fost un cursant foarte bun, Gareth. Tin minte că puneai tot timpul întrebări despre cum ar putea fi schimbată lumea.

Garteh se așează pe scaunul din capul mesei și-și trase o ceașcă de ceai, în care turnă un deget de rom din clondirul așezat lângă ceainicul de metal.

— Și la ce-au folosit acele întrebări, părinte? Vreau să spun că n-au rezolvat nici măcar una dintre problemele grele cu care ne confruntăm aici, în Groapă. Niciuna n-a ajuns sub lentilele de contact ale celor din Biroul Oval. Eu le-am formulat, dumneavoastră le-ati ascultat, iar lumea și-a continuat rostogolirea spre prăpastie.

Webley se aplecă în față, acoperindu-și ceașca cu palma dreaptă.

— Te-ai gândit vreodată, Gareth, că poate destinatarul lor nu eram eu?

Adolescentul își ridică sprâncenele a mirare. în colțul celălalt, Elinor se aplecă, la rândul său, parcă pentru a auzi mai bine răspunsul. Ceinwen apăru și ea în capul scărilor, dar nu îndrăzni să coboare.

— Nu cred că Dumnezeu ne închide Câmpiile Acoperite și ne lasă muritori de foame, mârâi Gareth. Și nici că golește Silozurile, că aruncă în minele părăsite mii de containere cu produse și că întrerupe contactul cu celelalte Colonii. Dintotdeauna Colonia-Est și Colonia-Vest și-au trimis surplusul de hrană și de minereuri către Exterior. In schimbul lor, importam ce nu puteam produce. Printre altele, aer, medicamente și auxiliare electronice. Owen ne spunea, înainte să plece la rahatul ăla de ședință sindicală, că, de fapt, nimeni nu ne mai cumpără produsele. Că producția agricolă a fost contaminată în întregime și că de aceea se închid, pe rând, toate Câmpiile.

— Gareth, nu cred că ai vreun drept să-i vorbești părintelui Webley pe tonul acesta! spuse mama, dar atât de încet, încât vocea de-abia i se auzi ceva mai tare ca o șoaptă. Buzele îi deveniseră doar o linie subțire și albă. Te rog să te duci și să-l anunți pe bunul tău tată că avem o vizită importantă, la care trebuie să fie de față.

— Da, mamă, spuse Garteh și lăsă fruntea în jos. Părinte, vă rog să mă iertați pentru prostiile pe care le-am spus mai înainte. Uneori, mai vorbește gura fără mine.

înclină din cap și părăsi încăperea, fără să se uite înapoi. Pașii făcură să scârțâie dușumelele

crurile parcă din spatele unui geam, conștientă că nu-i poate atinge. își ținea părul arămiu strâns într-o coadă groasă, pe spate și întotdeauna își lăsa o șuviță rebelă să scape de sub strânsoarea bonetei cu margine de dantelă.

în dimineața aceea, era îmbrăcată într-o rochie de olandă, cu bretele late și cu un cordon albastru strâns peste talie. Coborî treptele, una câte una, cu ochii în podea. Se apropie de balansoarul din răchită, dar nu se așeză, ci doar îi potrivi pemuța, cu un gest abia schițat.

— Doarme, mamă, doctorul i-a dat un somnifer, altfel ar fi continuat să se vaiete și acum.

— Știi bine că nu o face, ca să ne enerveze, ci pentru că, într-adevăr, îl doare rana.

Fata zâmbi, puțin strâmb, și se grăbi să dea din cap.

— Da, mamă.

Elinor Wilson o privi încruntată, preț de câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Nici măcar nu i-am spus părintelui Webley despre ce este vorba. Am fost foarte nepoliticoși, cu dumneata, părinte, dar o să vă rog să iertați lipsa de bune maniere, într-o astfel de situație.

— Cred că știu despre ce este vorba, doamnă Wilson, răspunse bărbatul îmbrăcat în negru și-și petrecu vârful limbii peste buze. Doar l-ați

parte dintre serviciile Turnurilor să nu funcționeze, ca urmare a stării de aproape grevă, în care se află toată lumea.

— Ce să caute nemernicul acela de Parinari, în casa mea? întrebă, cu voce răstită, David Elliot Wilson, făcându-și apariția pe ușa cu geamuri din spatele dulapului de vase. Bună ziua, părinte, fiți binevenit la masa noastră!

Webley își șterse mâinile de un șervet de hârtie și apoi îi strânse mâna celuilalt. Acesta se așeză de partea cealaltă a mesei și-și trase ceainicul lângă el.

— încă o ceașcă, părinte?

— Nu, mulțumesc, domnule Wilson, ești drăguț, dar am băut deja prea mult ceai pentru ziua de azi. își feri ceașca într-o parte și își puse podul palmei peste ea. De ce ziceai că nu este iubit Parinari în această casă?

— Nu ziceam, bombăni David și sorbi zgomotos din ceașca sa.

— Parinari este un nemernic, care își închipuie că, dacă lucrează în Turnuri, toată lumea din Groapă trebuie să se încline în fața lui și să spună „am înțeles", la orice vorbă ar spune. Ne-a calculat asigurarea obligatorie pe proprietate cu 20 de procente mai mare decât ar fi trebuit, motivând că prețurile parcelelor de pământ de la marginea Gropii or să crească în

jumătate din ziua de sâmbătă, ca să putem face față cheltuielilor.

David Eliot Wilson turnă un strop de rom în lichidul fierbinte.

— Fato, tu ce stai acolo, ca o narcisă fără apă, nu vezi că nu mai sunt fursecuri pe farfurie? Sau ai vrea să te roage părintele să mai pui altele...

— Chiar că aș vrea să o rog să nu mai aducă altele. Sunt bune, se grăbi el să adauge, dar nu pentru tratație am venit în casa dumneavoastră, domnule Wilson.

— Ați venit pentru Collin, pricepu celălalt. Eli, tu de ce nu stai alături de noi? Părintele o să gândească - și pe bună dreptate - că nu ai plăcerea de a te afla în compania sa.

— N-am spus una ca asta! zâmbi părintele. Nici măcar nu am gândit-o.

— Sigur că-mi face plăcere să stau lângă dumnealui, răspunse femeia și se așeză pe unul din scaune, aproape de mijlocul mesei.

— Ei, da, pentru Collin am venit. De fapt, pentru rezultatele acțiunii lui, mai degrabă. Pentru ceea ce s-a întâmplat din clipa în care a părăsit casa și până în aceea în care s-a întors.

— L-au prins pe Owen, descoperi tatăl și se uită lung în ochii soției sale, care își dusese mâna dreaptă la gură. Să nu spui nimic, Eli, mă înțelegi? Nici măcar un cuvânt. A fost alegerea lui, știa exact ce i se putea întâmpla, nu a cerut

își privi mâinile puse pe fața de masă, ca și când ar fi descoperit, brusc, că nu erau ale lui.

— în cazul acesta... nu înțeleg de ce nu a venit Hugh cu înștiințarea oficială. Biserica nu a fost niciodată implicată în chestiuni politice și administrative.

— Tocmai acest lucru ar fi trebuit să-ți dea de gândit, domnule Wilson. Dacă am venit eu, înseamnă că nu este o chestiune oficială. Iar Hugh Cole stă și bea un minunat vin de ananas, la „Laleaua frântă" și nu știe cum să facă să nu se ducă la prânz la cele Trei Turnuri, unde a fost chemat pentru a i se da înștiințările către Groapă.

— Asta înseamnă... începu Elinor Wilson, dar palma bărbatului său se lăsă peste mâna ei stângă, acoperind-o cu totul.

Părintele Webley îi aruncă o privire furișă lui Ceinwen. Fata stătea încă rezemată de dulap, cu mâinile ascunse la spate, și îl sorbea din priviri. Părea că toată lumea încetase să mai existe, în afară de secvența aceea care-1 cu- prindea și pe el.

— înseamnă că fiul dumneavoastră cel mare, Owen Wilson, împreună cu încă doi bărbați și o femeie, se află în consistoriul Bisericii și așteaptă să găsim împreună o metodă de a-i aduce de acolo aici, fără să fie văzuti de prea multi ochi curiosi

Părintele își așeză palma peste a lui, ca să-l liniștească. Ii zâmbi, deși știa că era un zâmbet fals.

— Molton s-a întâlnit cu ei pe drum și l-a recunoscut pe fiul dumitale, domnule Wilson. Pare incredibil, dar, ei au ajuns până la jumătatea distanței spre Groapă mult mai repede decât a făcut-o Collin prin rețeaua subterană. Nu știa cum au reușit și nici eu nu am habar, dar au reușit. Așa că omul i-a luat și i-a băgat în Biserică, deoarece bănuia că, până una-alta, acolo vor fi la adăpost. Știți că are o cheie de la intrare, ca să poată să facă oleacă de curățenie, săptămânal, înainte de slujbe. Apoi a tras o fugă și m-a anunțat pe mine. Iar eu am venit până aici, imediat ce s-a putut.

— E teafăr? reuși să răsufle, într-un târziu femeia.

Capitolul VIII

Când Collin se trezi din nou, soarele abia trecuse de marginea de sus a dulapului. Cineva lăsase perdeaua groasă peste ambele ferestre și lumina lui puternică se filtra în cameră printre ochiurile mărunte ale țesăturii îngălbenite de vreme. întoarse capul și văzu cana cu ceai de sunătoare pe măsuța de lângă pat. Alături era o carte, închisă la semn, și o pereche de ochelari cu ramă albăstruie, din plastic. Ochelarii lui Bron, ghici el. Stătuse să-i păzească somnul, apoi ieșise, chemată de cine știe ce treburi.

își ridică piciorul drept și simți durerea ascuțită ca briciul până în fundul ochilor. Gemu și se lăsă să alunece între perne. Uitase de lovitura de la genunchi. Apoi își aminti de escapada nocturnă și de Owen. Doamne, ce s-o fi întâmplat cu Owen și cu străinii aceia? îi vor fi arestat gardienii? Dar cu Batt Corner? Era nevoie să lase semnul acela la Trepte sau nu?

închise ochii, simțind că-1 ia amețeala. Simți pe frunte o mână ușoară și rece și tresări.

— Bron... bolborosi el și pleoapele i se

Cărășel tristețea și singurătatea de stâncă, rămasă pierdută în mijlocul furtunilor, dorul după Owen, niciodată arătat de ea până atunci, în vorbe sau în fapte. Femeile, își spuse, simțind cum i se îmbrobonează fruntea de transpirație, trebuie că-și au și ele faptele lor de curaj nebunesc, luptele lor pe care le câștigă și pierd în liniște, diferite de acelea zgomotoase ale bărbaților.

— Bron, spuse, cu buzele arse ca de febră, îmi pare rău că nu am putut să fac nimic pentru Owen. Mă simt atât de... atât de vinovat, încât...

— Sst! îl potoli ea, cu un zâmbet straniu, atât de frumos, încât îl lăsă cu gura căscată. Să nu spui nimic, Collin, băiatule. Nimic să nu spui, ai înțeles? Tu ești singurul care a făcut, într-adevăr, ceva pentru el, așa că nu ai dreptul să te învinovățești singur. Acum... acum ori e prea târziu pentru toate, inclusiv pentru sărmanul meu Owen, ori se dovedește că toate sunt în mâna Domnului și atunci trebuie că are el grijă de toate.

— Ce vrei să spui, Bronwen?

— Doamne, măi băiatule, în familia asta se obișnuiește să se moară, fără a se ști măcar că este un act de bărbăție? Dacă îți dai viața, ca să salvezi un suflet, e ca și când ai tăia un pui de găină? Cum să te simți vinovat, pentru că ai încercat să-ti salvezi fratele? Dacă există un

acelei nespuse gingășii, învăluit în mirosul de levănțică, ce-i pătrundea prin nări, ca să-i sfâșie sufletul cu ghearele și să-i răscolească străfundurile ființei, se ridică în capul oaselor și-și apropie capul de părul ei cârlionțat.

— Bron, am încercat din toate puterile... m-am chinuit să reușesc, Bron, poți să-l întrebi pe Batt ce fugă am tras... și cum a fost cât pe ce să ne înecăm în balta din coridor... Dar nu s-a putut, Bron! niciun arhanghel nu ar fi putut scoate un timp mai bun ca al nostru, între Terminal și Biserică. Din păcate, Owen ne-a luat...

— Ssst, prostuțule! zâmbi iar Bronwen și fața ei era senină și liniștită ca aceea a unei Madone rafaelite. Ai făcut mai mult decât ar fi putut să facă orice bărbat adevărat din Groapa asta: ne-ai adus știrea cea importantă - aceea că Owen trăiește, e sănătos și că s-a întors acasă. Acum, e în Biserică, împreună cu tovarășii aceia necunoscuți și așteaptă să găsim o metodă de a-l aduce aici, fără ca Administrația celor Trei Turnuri să afle asta.

Băiatul se lăsă din nou pe spate, dar nu-și desprinse palmele de pe mâinile calde ale femeii. Owen scăpase! Părea incredibil, cum reușise să treacă de filtrele de la ieșirea din Terminal și, mai ales, de patrulele de pe drum. Dar reusise! Se afla în Biserică... Bine, dar spre

— Nici noi nu am știut, la început, ce reprezintă, răspunse el la fel de grăbit. Pur și simplu, Walther a găsit un set de hărți de plastic, un fel de catagrafiere aeriană a Gropii: principalii curenți de convenție, contracurenții, curenții reziduali... curenții sezonieri, produși de intrările în funcțiune ale aspiratoarelor centrale de praf, cei stârniți de musonii artificiali din Colonia-Vest... în fine, o mulțime de vânturi, mai mult sau mai puțin cunoscute astăzi. Nu am știut niciodată la ce ar putea folosi chestia asta, iar *banda* chiar voia să abandoneze această pistă, dar în ultima clipă, cel mai mic dintre puștii Vercors, Mervyn Luce, a găsit intrarea în sala subterană a Planoarelor. Era vorba despre hărțile cărărilor aeriene, pe care acestea circulau, la începutul Timpurilor, prin toată Colonia.

— Bine, dar planoarele alea... nu opresc la punct fix. Se mișcă tot timpul, nu?

— Ele, da! râse și Collin, iar mâna i se strânse peste palma femeii, atât de tare, încât aceasta gemu ușor. Dar fiecare are câte o minusculă nacelă de salvare - câte un aerostat cu aer cald. O flotilă de patru planoare va lansa, la prima trecere, câte o nacelă deasupra Bisericii, pe care o va recupera și tracta la întoarcere. E bună și *banda* la ceva, nu?

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel în bărbați, ci și la rezolvarea practică a unor probleme, pe care bărbații adevărati ai Coloniei nu ar fi în stare să le » » dovedească singuri.

Se ridică în picioare și trase de un fald al perdelei.

— Stai liniștit, până mă întorc. Trebuie să-l anunț pe tatăl tău și pe Gareth despre cele ce ai spus.

Se răsuci pe călcâie, din dreptul ușii.

— Ar mai trebui să știu ceva, Collin?

Băiatul dădu din cap.

— Trebuie să pui un fir de lână roșie la Statuia Astronau- ților, spuse el, cu voce moale. Nu ar fi trebuit să-ți spun asta, Bronwie... Este un loc și un semn al *bandei...* Iar tu ești adultă. Și femeie. Dar eu nu pot să mă mișc, iar semnul trebuie să fie pus.

— Unde, anume?

— Pe penultima treaptă. Noi îi spunem locului „la Trepte"... Batt o să știe ce are de făcut.

Bronwen înclină din cap, apoi îi zâmbi așa cum doar o femeie știe să-i zâmbească unui bărbat și era acolo tot zâmbetul ei vechi, de fiecare dată același, de fiecare dată altul, zâmbetul care făcea să-i tremure buzele până ce acesta aproape că i se ștergea de pe chip, apoi ea se întoarse spre ușă, ieși repede și o închise fără zgomot în urmă.

Collin rămase multă vreme cu privirile atintite

petrecuse și nimic din ceea ce spusese sau gândise numai nu ar fi putut contura o asemenea stare de spirit. Dar ea exista, iar el știa că nu va putea să scape prea curând de izul acela amar, cum că se întâmplase ceva rău, pe care nimeni nu reușise să-1 prevadă sau să-1 controleze.

Când reuși să-și domine cât de cât goana nebună a gândurilor, realiză că nu mai era singur în cameră. Deși i se păruse că de-abia trecuseră câteva clipe, de când Bron închisese ușa în urma ei, ceasul de pe noptieră îi arăta că zăcuse în starea aceea de semiconștiență mai bine de trei ore. Soarele depășise demult trunchiul copacului și se ascunsese dincolo de gardul de uluci. Iar Gareth stătea pe un scaun, chiar lângă ușă, și se uita cu atenție la ochii săi.

— Collie, spuse el cu o voce care parcă nu era a lui, ce faci acolo, măi băiete? Ce te uiți așa de pierdut pe fereastra aia, te-ai scrântit la cap și vrei să vezi, dacă ți s-au împrăștiat creierii prin curte?

— Nu. Stăteam și priveam Câmpiile.

— Ei, hai, lasă-le-ncolo de Câmpii, că doar n-or s-o ia la fugă, dacă nu le supraveghez! tu... Ți-ai revenit de tot? Ești gata să mă asculți cu atenție?

Era gata.

Gareth Wilson îi povesti cum Bronwen și cu

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel
Cărășel monument străvechi, cioplit de un artist necunoscut, într-un bloc de gheață de neon, în afara cupolei Coloniei, în urmă cu aproape 110 cicluri, când așezarea se extinsese, statuia fusese acoperită cu un tub transparent de plastită, în interiorul căruia se asiguraseră condițiile de temperatură și de presiune din exterior. Atunci, din neatenție sau din rea-voință, cineva îi rupsese nasul lui Neil Aiden Armstrong și Administrația primului Turn fusese nevoită să îi pună un „plasture" din xenon, pentru ca acțiunea de fisurare să nu se extindă peste întregul grup și să-l transforme în fragmente milimetrice de gheață albăstruie.

Bron urcase treptele până aproape de protecția din plastită, se prefăcuse că șterge praful de pe capul lui Armstrong, apoi coborâse, fără grabă, nu înainte de a pierde, întâmplător, un fir lung de lână roșie pe ultima treaptă.

— Bron și Ceinwen s-au întors?

— De unde să se întoarcă, tolomacule? se răsti, prefăcut, la el Gareth, trăgându-și scaunul mai aproape de pat. Nu ți-am spus că au plecat spre Riverside, unde elevii din cursul terminal al Consistoriului dau spectacolul de absolvire? Joacă ultimul act, din „Scena Primei Aselenizări", montată pe vremuri de părintele Webley. Ceinwen spunea, înainte să iasă, că a mai văzut piesa asta de aproape o sută de ori, dar că nu se

uitat într-o Memorie Auxiliară a Rețelei Centrale.
în care » ’
Neil Armstrong și cu Buzz Aldrin Jr. coborâseră pe solul lunar, în anul 31Î.E.S. (înaintea Erei Spațiale), cu ajutorul modulului „Vulturul", apoi reveniseră pe orbită, se cuplaseră cu modulul de comandă „Columbia", comandat de Michael Collins, și se întorseseră pe Terra, era doar un mit. Unul frumos, cu eroi curajoși și exemplari, veniți de pe Maica Terra cea Albastră, dar numai un mit. Cele zece Discuri de siliciu, păstrate în Muzeul Colonizării, de la parterul primului Turn, vorbeau de patru aselenizări succesive - două americane, una rusească și una chineză, toate petrecute în interiorul sau în apropierea craterului Sabine D., în primii doi ani ai E.S.

Collin pricepu, chiar și fără să se gândească prea mult la asta, că Gareth încerca să-i spună altceva decât o făceau buzele sale. Fetele puseseră firul de lână roșie pe trepte și ăsta era lucrul cel mai important. De aici înainte, lucrurile îi scăpau de sub control, fiind administrate de *bandă.* Pentru prima dată, de când deschisese ochii de dimineață și constatase că avea probleme importante la picior, epuizarea își spuse cuvântul și căscă de-i trosniră fălcile.

— Frățioare, aș putea să ațipesc o jumătate de oră? Cred că nu am să mai pot ține ochii

Cărășel nici capul, nu avea nici febră. Doar gustul acela amărui, sub limbă.

— Să te las singur?

Dădu din nou din cap, dar Gareth nu părea chiar așa de convins.

— Doctorul Clemente spunea că o să ai un puseu puternic de febră și că, în niciun caz, să nu te lăsăm singur. O să fie nevoie să-ți dăm niște praf de sulfamidă, chiar și cu forța, dacă e cazul. Scannerul lui a scos în evidență faptul că ți-ai spart osul rotulei în mai multe așchii și că numai printr-un noroc chior s-ar putea găsi un loc și pentru tine pe lista aia lungă de așteptare de la sala de operații.

— Nu am eu norocul ăla, ai uitat? zâmbi Collin și închise ochii. Familia Wilson nu are noroc și basta! Până atunci... Gareth, frate, pur și simplu... mi-e somn, ce e atât de greu de priceput? Intoarce-te peste o jumătate de oră, să mă scoli. Și roag-o pe buna noastră mamă să-mi pună la fiert un ceai de ghimbir, amestecat cu iasomie. Știe ea cum și, mai ales, cât. Faci asta pentru mine?

Gareth clătină din cap nehotărât. Se gândi că nu era nimic rău să coboare să vadă ce e cu acela ăla, oricum Collin nu avea unde să fugă

Cârligul Spațial Artusanov

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 10.2
Colonia PamirSat

Cârligul spațial e o construcție de proveniență non-se- lenară. Realizat din nanotuburi de carbon, de dimensiuni micronice, cârligul este un fir cu dimensiunea de 316.000 km, care ancorează Punctul de Tranzit (Thorr-ul) de Domul ridicat în apropierea Coloniei Agrare Pamirsat, în cea de-a 21 decadă a E.S. Din datele existente în arhive, rezultă că întregul proces de coborâre a firului, de ancorare a sa în stânca de granit de sub podeaua Domului și de racordare a sa la vânturile solare (în orice sistem planetar lipsit de atmosferă vânturile solare reprezintă un factor perturbator de care trebuie să se țină seama pentru orice construcție ce depășește 100 m înălțime) a durat ceva mai puțin decât o zi selenară.

Pe firul de carbon circulă o **capsulă** (numită și păianjen) capabilă să transporte un grup de maxim 5 persoane, cu un minim de bagaje. Traseul, străbătut la viteză și la încărcătură maximă, durează 14 ore și 22 de minute; cu

costului pe kilogram de materie transportată, cârligul spațial se dovedește a fi, de departe cel mai ieftin mijloc de transport din toate timpurile, reușind să asigure, spre exemplu, transportul celor 296 de muncitori-coloni, a uneltelor și a materialelor de bază pentru ridicarea infra-structurii Coloniei Endeavour sub prețul lansării pe orbită a primului satelit spațial pământean, la data cosmică 19.57 I.E.S. Practic, capsula are nevoie numai de un impuls energetic inițial minimal, care să o pună în mișcare, restul energiei necesare pentru străbaterea firului fiind obținut prin fenomenul de caplaritate.

Thorr-ul este o unitate spațială independentă, compusă din trei corpuri, reunite într-un cilindru cu diametrul de 26 m și înălțimea de 116 m. Practic, orbita sa este geostațională față de Therra, nu față de Selena, ceea ce a condus la apariția speculației că el reprezintă, mai degrabă, un avanpost strategic al acesteia și nu un punct de legătură artificial între cele două corpuri cerești.

Primul corp al cilindrului, intitulat IA, este stația de primire-plecare a capsulei din ambele direcții. Aceasta este perfect izolată de restul structurii, putând fi desprinsă de structura comună, la nevoie, și expulzată în spațiu. Este singurul din cele trei corpuri care nu are nici- un

două puteri politice pe care le deservește, la un capăt și la celălalt.

Cel de-al doilea corp, 1B, este destinat adăpostirii personalului uman în tranzit, precum și a personalului uman de întreținere, aflat permanent la bord. Structura de tip fagure asigură cazarea a 220 de persoane simultan, care dispun de aer, mâncare și apă pentru o perioadă de 4 zile selenare. Există chiar și un spațiu pentru destindere, intitulat „pasarela circulară", un tub de dinamită, prin care se circulă cu ajutorul unor scări rulante și care face înconjurul întregului Thorr de patru ori.

Corpul IC e destinat producerii și depozitării de energie electrică și, din această perspectivă, Thorr-ul dispune de o centrală nucleară pe bază de fuziune la rece, de 120 km pătrați de panouri solare regenerative și de captatori de nuclee solare grele, fapt care-i asigură o independență energetică de cel puțin 1300 de decade. La nevoie, corpul energetic poate să adăpostească alte 86 de persoane, asi- gurându-le condiții minimale de supraviețuire.

Cârligul spațial a fost folosit pe întreaga perioadă a construirii celor 12 Colonii, începându-și activitatea în cea de-a 209-a decadă a E.S., când comunicațiile cu partea teh- restră

Capitolul IX

în clipa aceea, lumea i se părea rușinos de mică lui David Ellis Wilson. Atât de mică, încât se întrebă chiar dacă nu cumva întreaga Colonie, pentru străbaterea căreia Trenul Suspendat făcea aproape șase ore, cu numai trei opriri în vederea adaptării suspensiilor magnetice la diferitele ecartamente ale șinei bipolare, se dezumflase, cumva, asemenea unui balon înțepat. își aminti că, nu foarte demult, pe când mai credea încă în promisiunea unui contract permanent și sigur cu Administrația, băuse o bere neagră și cam acră la „Piticul de lut", în compania lui Owen și a ciudatului acela de Mervyn Pompaynnard și acesta din urmă le spusese că viitorul Coloniei lor, dar și al celorlalte unsprezece, pe unde s-or mai fi găsind ele în momentul acela, este al unor baloane de cauciuc în care intră un ac subțire și foarte lung.

Scutură din cap și alungă imaginea, ca pe o muscă supărătoare. își șterse mâinile cu o cârpă, pe care o azvârli într-un colț al atelierului, apoi apropie becul cu gaz de lipitura proaspăt făcută.

persoane și, dacă drumul nu avea prea multe denivelări, chiar să le transporte pe o distanță convenabilă.

— Lumea asta a ajuns insuportabil de mică, bombăni el și atârnă becul în prinzătoarea cu gaică, de pe perete, apoi opri gazul. In urmă cu câteva decade ne plimbam cu scuterele electrice. Acum, nu mai avem unde să ne ducem, așa că ajung și velocipedele.

Deschise ușa atelierului și trase piedicile de la roțile triciclului, pregătindu-se să iasă. Chiar atunci, ușa cu geamuri fumurii dinspre cerdacul casei se deschise cu zgomot și Gareth năvăli gâfâind.

— Tată, camera lui Collin e goală! spuse el dintr-o suflare și se sprijini cu amândouă mâinile de bancul de lucru, respirând din greu.

— Cum, adică, camera lui Collin e goală?! întrebă bărbatul cu o voce aproape albă, iar în ochi îi sclipeau lumini atât de neînduplecate, încât tânărului îi veni să intre în pământ.

— Am coborât... ăă... m-a rugat să-l las o jumătate de ceas... să doarmă. Și m-a trimis la mama... să-i facă un... un ceai. Dar mama a plecat la doamna Rosalia Davvy, să împrumute niște untură și câteva lămâi. Am așteptat-o în bucătărie. Și, pentru că nu mai venea, am urcat să-i spun. Dar patul era gol. Si fereastra

fiul său. Și mult mai roșcovan. Gareth, îți amintești să-l fi văzut, vreodată, pe Collin bolnav? Să fi făcut vreuna din bolile copilăriei sau măcar să fi fost răcit vreodată?

— Nnu știu... se bâlbâi băiatul surprins.

— Eram cu totii în bucătărie, în urmă cu doi ani, când Collin s-a tăiat rău de tot la deget, cu cuțitul, în timp ce o ajuta pe maică-ta să curețe cartofi. Ne-ai văzut pe vreunul dintre noi speriați? Am alergat cu el la doctor? Bronwen i-a făcut un pansament și, a doua zi, degetul lui nu mai avea nicio rană.

Îl strânse de umăr cu putere și-și apropie fața de a lui.

— Gareth, copilul acesta nu are... cum să-ți spun? Nu are aceleași probleme pe care le are un copil obișnuit, din Colonie, la vârsta lui.

— De ce, tată? întrebă celălalt, aproape în șoaptă, simțind cum i se strânge pielea pe spate de frică.

— E o întrebare bună, răspunse domnul Wilson și se îndreptă spre ușa dinspre hol, rămasă deschisă. Nu pot să-ți spun, deocamdată, decât că, probabil, genunchiul său cel făcut praf azi-noapte s-a vindecat aproape complet și că fratele tău a plecat să-și întâlnească destinul.

Era o expresie, da, asta - a pleca să-ți întâlnești destinul. Gareth merse în urma

Deși primul lucru care sărea în ochi, după ce treceai pragul, era fereastra larg deschisă, Da vid Wilson nu merse într-acolo, ci se îndreptă spre pat. Stătu câteva clipe, examinând cearșaful alb și mototolit, apoi îngenunche și vârî mâna dreaptă sub el. Scoase de acolo cele două ațele din plastic, apoi încuietorile magnetice.

— N-a mai avut nevoie de ele, spuse încet, dar hotărât, fără să se adreseze cuiva anume.

Se ridică în picioare, cu ele în mână.

— Nu pentru el îmi e teamă, pricepi, Gareth, băiatule? Destinul său este să nu-i poată face nimeni nimic rău, în Colonia asta. Poate nici chiar în lumea asta. Mi-e teamă pentru fratele tău Owen. Și pentru cei ce-1 însoțesc. Vrei să-i ajuți? Spune, vrei cu adevărat să-i ajuți?

Pare ciudat, dar atunci când te apasă o vină pe suflet, îți faci treaba cu mai multă ardoare decât de obicei. Și cu mai multă atenție la detalii. La faptele mărunte care, de regulă, trec pe lângă tine, neluate în seamă. Gareth își lăsă fruntea în jos, pentru ca nimeni să nu-i vadă bura de lacrimi de pe albul ochilor.

— Orice, tată, orice.

— Dacă rănitul nostru a fugit de acasă, fără să ne anunțe, înseamnă că totul nu a fost decât o farsă. Treptele, firul roșu, planoarele și toate bazaconiile celelalte trebuia să ne dea de lucru.

doamna Fanny Logan. Nici măcar atunci când a fost aleasă președinta Administrației celor Trei Turnuri. Regina Coloniei, ce mai!

— Ce-i aceea o regină? întrebă celălalt, fără să înțeleagă mare lucru.

— Nu contează. Important este că fiecare ființă care a ieșit din casă în dimineața asta, chiar și doctorul Clemente, s-a pricopsit cu câțiva urmăritori în uniformă, iar copacul și curtea au rămas nesupravegheate. Bravo, Collie, băiatule, ai gândit-o bine! Bine de tot.

Lăsă atelele pe scaun și îl apucă pe Gareth de după gât.

— Dacă vrei să faci ceva pentru Collin... pentru noi toți... trage o fugă, așa cum n-ai făcut niciodată până acum, și găsește-le pe Bron și pe Ceinwen. Apoi condu-le la părintele Webley și spune-i să vă ascundă unde știe el mai bine. Și să nu îndrăzniți să vă mișcați de acolo, până ce eu însumi sau mama voastră nu o să venim să vă luăm acasă.

— Dar tu, tată? întrebă Gareth, cu vocea tremurată. Și mama...?

— Fugi! șuieră David Wilson și-l împinse cu putere pe coridor. Nici măcar să nu cutezi să te uiți în urmă!

Da, lumea era rușinos de mică, se strâmbă bărbatul, rămas singur în mijlocul camerei. Atât

Se așeză pe pat și mângâie atelele cu palma sa mare și plină de crăpături. Mână de om prin care trecuseră mii de tone de îngrășăminte bezonate, care se luptaseră cu buruienile-clone și cu rozătoarele-ciorchine.

Clătină din cap. Nu avuseseră nevoie de încă un copil. Chiar dacă munceau din greu și alte perechi de mâini poate că le-ar fi prins bine. Nu se gândiseră însă la asta. Se simțeau tineri, în putere și erau convinși că aveau să răzbească. Pe atunci, Elinor era iute ca un șarpe-de-curent și plină de optimism.

Dar mâinile copilului se agățaseră de fusta ei, printre gratiile de metal, și nu mai vruseseră să-i dea drumul. îl acceptaseră pentru o sumă mai mică decât și-ar fi închipuit și îi spuseseră Collin. Collin-băiatul-cel-mut. De-abia când Owen terminase treapta întâi a Consistoriului, i se dezlegase limba și, ca prin minune, începuse să vorbească. Trecuse atâta timp, de când păși peste pragul casei, încât niciunul din ceilalți trei copii ai familiei nu-și mai amintea altceva despre el decât că era fratele lor bun. Dar el și Elinor știau. Și, uneori, în nopțile în care secera subțire a Terrei punea o lumină palid-albastră peste obiectele din cameră, tresăreau când vorbeau despre el, ca despre un copil. Pentru că nu crescuse deloc. Nu se înălțase, nu se schimbase, nici măcar vocea nu i se îngroșase, ca la adolescenții ceilalți. Pur și simplu, rămăsese

Când coborî treptele și intră în bucătărie se hotărâse ce trebuia să facă. Deși dacă altcineva s-ar fi aflat în situația lui, nu l-ar fi sfătuit să procedeze așa. Căută în oalele de pe plita de fontă și găsi apă fiartă într-una din ele. Puse cu polonicul cel mare, din ceramică, în ligheanul albastru, pe care-1 foloseau pentru a se clăti pe mâini, după masă, căută o bucată de săpun și se spălă îndelung pe mâini, pe față și pe gât.

Pe când se ștergea, auzi pași pe treptele cerdacului și se grăbi să deschidă ușa. Elinor se oprise în prag, cu o sacoșă din plasă în mâna dreaptă. Pe cap avea pălăria cea bună, cu pană albastră, iar în mâna stângă ținea mănușile albe de ată.

— Ah! făcu femeia, revenindu-și din uimire. Te pregătești să pleci undeva, Ellis, scumpul meu?

Bărbatul se trase într-o parte, făcându-i loc să intre, și Elinor păși în bucătărie. Puse sacoșa pe masă, apoi mănușile și îl privi întrebător.

— Ellie, cred că suntem într-o încurcătură mai mare decât s-ar putea să bănuim.

— Ei, lasă, lasă, domnule Wilson, că ne-am descurcat noi și în situații mai grele.

Desfăcu sacoșa și scoase din ea un borcan cu capac de plastic și două lămâi cam pălite.

— Sărmana doamnă Dawy... numai atâta mai avea în frigider și și pe astea ni le-a dat nouă. A zis că ei oricum nu-i mai trebuie. Iar dacă

— Tocmai asta e, Ellie: nici lui Collin nu-i mai sunt de trebuință lămâile astea.

1

Ii povesti, pe scurt ce se întâmplase, de când ieșise pe ușă. Femeia îl ascultă, clipind rar, cu mâna dreaptă sprijinită de tăblia mesei.

— Chiar atât de rău am ajuns? întrebă ea în șoaptă. Vai, Ellis, dragul meu, credeam că problema lui Collin se va rezolva de la sine, mai târziu. Nu știam că o să se încurce cu aceea a lui Owen.

— E un lucru serios și greu de pătruns, Ellie, îi răspunse bărbatul apropiindu-se și mângâind-o pe păr. Dar nu imposibil.

— Vai, David, vai, șopti femeia și se lăsă să cadă în jilțul vechi de lângă plită. Cum o să se sfârșească oare totul? Ce nenorociri o să mai cadă asupra familiei?

— Câte vor fi fost sortite de Dumnezeu, draga mea. Și câte ne vor fi scrise în destin să mai îndurăm. Nimeni nu se poate ascunde de ceea ce-i e scris, știi cum spune părintele Webley... Dar eu cred că acesta nu este sfârșitul. Nici al nostru, nici al Coloniei și nici al lumii acesteia.

— Vino încoace, David. Vino și pune-ți mâinile pe umerii mei, așa cum făceai când de-abia ne căsătorisem și nu aveam unde să locuim, îți mai amintești?

— Nu îmi dau seama de ce, dar cred că băiatul acesta, Collin, știe exact ce are de făcut, pentru ca să-l scoată pe Owen și pe străinii aceia din Biserică. Are nevoie doar de o mână de ajutor. Pe care am de gând să i-o ofer eu. Ar fi trebuit să mai fi întârziat puțin, Elie... numai vreo zece minute. Și ai fi fost scutită acum de constatările neplăcute care vor urma.

Femeia ridică ochii incredibil de albaștri și se uită țintă la el, cu capul lăsat ușor pe spate.

— Să nu-mi spui că...

— Știi bine că trebuie s-o facă cineva, scumpo. în cele din urmă, se vor dezmetici, vor abandona supravegherile și se vor concentra asupra a câteva puncte mai importante. Și, dacă nu li se distrage atenția, îi vor prinde. Pentru că sunt mulți, Elie. Și pentru că mai au și andreizii de partea lor.

— Ce vrei să faci?

Bărbatul se apropie de oglinda rotundă, prinsă pe zidul dinspre vest, și își aranjă gulerul tare de plastic. Apoi își luă haina de pe spătar și o îmbrăcă.

— Mă duc la Turnuri. încerc să vorbesc cu Fanny Logan și să-i propun un armistițiu de 24 de ore. Mai mult ca sigur că o să-l refuze, pretextând că e nevoie de acordul întregului personal al Administrației, dar nu asta contează

și cu agitație încă înainte de venirea serii. Ceea ce va fi binevenit pentru cineva care încearcă să se ascundă de ochii Securității. Iar dacă va fi suficient de inteligentă, ca să nu o facă, atunci va da dispoziție să fie cu cohii pe mine. Iar eu o să mă duc la „Piticul de lut" și o să incit spiritele la răzmeriță. Oricum s-ar suci lucrurile, până la căderea nopții se va lăsa cu ceva încăierări, nu departe de aici. Iar Owen se va putea întoarce

Capitolul X

Lui Collin îi venea să țipe. Dar nu din cauza durerii, aceasta aproape că îi trecuse, iar piciorul îl asculta din ce în ce mai bine. Din pricină că descoperise că Batt Corner nu venise la întâlnire, deși știa că acum era momentul în care toată lumea avea nevoie de el. îi venea să țipe, dar nu mai avea din ce, toată saliva i se scursese parcă în stomac, iar gâtul avea consistența iascăi. Deschise gura de câteva ori, dar, oricât se chinui, nu reuși să scoată nici măcar un sunet.

Tare ciudat lucru să te trezești dintr-odată, în inima unei sutații complicate, și să nu-ți poți da seama cine anume ești. Deși ești chiar tu, așa cum te știi dintot- deauna, parcă ceva nu e în regulă, parcă simți o anumită lipsă din textura realității și te întrebi cine naiba ești, de fapt, și ce se întâmplă în jurul tău. Sufletul îți e gol ca o tinichea și te străduiești să-ți aduci aminte un amănunt oarecare, care să repună lucrurile în ordinea lor firească.

Collin se ridică în picioare, de pe bancă, și se

Câmpii după recoltare. Dar dunga de beton era pustie, nici măcar un andreid nu făcea de gardă la marginea ei. Din cauza posibilelor greve și revolte ad-hoc, toate forțele de ordine, precum și ajutoarele acestora, fuseseră adunate în buncărele de pe cealaltă parte a Lacului Auriu. Groapa și anexele administrative rămăseseră fără supraveghere.

Batt Corner nu venise și nu își anunțase lipsa prin nici- unul din semnalele obișnuite ale *bandei.* Poate că l-au capturat și pe el, îi trecu prin minte, înfiorat, dar alungă imediat gândul. Niciodată nu fusese arestat un copil, în Colonie. Iar în Groapă, nici atât!

Se apropie cu pași mărunți de marginea squarului. Două vrăbii se opriră din ciugulit și-1 priviră cu capetele lăsate într-o parte. Aleile care duceau spre marginea de vest a Gropii erau pustii și acoperite de praf. Domnea o liniște prostească și Collin se așeză în fund pe o dală și începu să plângă, cu capul pe brațe. Da, îi mințise pe toți, ca să reușească să iasă din casă. Știa că o să poată folosi piciorul rănit, că o să se întâlnească cu Batt, că or să născocească un plan pentru a trece pe sub ochii spionilor și a-i aduce acasă pe fugarii din Biserică. Dar Batt... Dacă i se întâmplase ceva?

Suspină, ridică fruntea și încercă să ghicească ora după poziția soarelui, întotdeauna făcea așa

— Stai bine, Collin? întrebă domnul Webley, apărând, ca din senin, în dreapta sa, de parcă ar fi fost ascuns în spatele unui paravan de sticlă. Este o mulțime de praf pe jos și tare mi-e că sărmana ta mamă o să se facă foc și pară când o să-ți vadă turul pantalonilor.

Parcă se aflase, într-adevăr, ascuns în spatele unui perete de aer, recunoscu băiatul speriat și se săltă rușinat în picioare.

— Poate că ar fi fost bine să nu te fi ridicat de jos, de dimineață genunchiul tău părea chiar destul de atins.

— Acum este în regulă, părinte, răspunse și se miră că putea să-și audă vocea.

— Nu pari prea entuziasmat să mă vezi, râse părintele Webley și-i scutură un fir de praf de pe umăr. Așteptai pe altcineva, nu?

Collin dădu din cap, dar nu spuse nimic. Dincolo de capul bărbatului din fața sa se vedeau turlele ascuțite ale Fermelor de porci ale Sistemului. La ora aceea, ar fi trebuit să sune încetarea lucrului și o mulțime de bărbați și de băieți scunzi, îmbrăcați în salopete negre, să fi dat năvală pe porțile nevăzute pentru a prinde cursa locală, care să-i ducă acasă.

— Nu, nu mai sună, îi ghici gândul celălalt. Nu mai are pentru ce. Sunt în grevă spontană, băiete. A început în urmă cu trei ore si, de

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel ce, în tulburările ce or să se iște în după-amiaza asta, ai lui l-au închis în bucătărie și l-au pus la treabă, sub supravegherea doamnei Fryn. Bătrâna doamnă Fryn, o mai ții minte, Collin?

Băiatul dădu din nou din cap. Ce conta dacă și-o amintea sau nu? își mușcă buzele, disperat.

— Și eu… noi ce facem, părinte? Trebuia…

Webley își strânse sutana mai aproape de corp și îl mângâie pe păr cu mâna dreaptă.

— Batt mi-a povestit tot la telefon, Collin. A reușit să scape două minute de sub supraveghere și a avut noroc să mă găsească în apropiere de aparat. Sunt… într-o poziție delicată, băiatule.

îl apucă de după umeri și-l întoarse cu fața în direcția Lacului Auriu. Dar nivelul squarului se găsea cu mult mai jos decât platforma pe care era lacul și Collin nu văzu din el decât o mulțime de paiete aurii, sclipind pe o dungă albastră.

— Uită-te, acolo, pe malul Lacului, în dreapta… Capela Angharad. Știu că nu ai cum să vezi asta, Collin, dar încearcă să o faci cu ochii minții. Știi de ce i se spune locului acela *capelă?* Pentru că acolo este o cruce în piatră. Singura cruce din toată Groapa. Unii spun că ar fi fost adusă direct de pe Terra, de valul primilor coloniști. Dar cine stă să creadă în poveștile astea? în navele primilor coloniști de-abia aveai loc să-ți tragi sufletul. Dar, fie că vine de acolo

Un om care s-a vrut deosebit atât în viață, cât și în moarte. Ghicești despre cine e vorba?

— Ar trebui?

Collin îl privea uluit, neînțelegând rostul șaradei. Greva izbucnise pe neașteptate și nicio pace nu se întrevedea la orizont. Owen și străinii aceia se găseau între cele două părți, aflate în conflict și puteau fi capturați oricând, dacă... bunul său tată, David Elliot Wilson trebuia să stea ascuns zilele acestea, pentru că era considerat unul dintre liderii periculoși ai mișcării sindicale. Iar părintele îl întreba despre misterul unui mormânt vechi de decade întregi.

— Numele de Harlem van Logan îți spune ceva?

— Harlem van Logan e îngropat la Capela Angharad?! se miră Collin, simțind că-1 părăsește iar vocea. Dar Harlem van Logan e o poveste, domnule Webley. Chiar și copiii care fac curat în Consistoriu știu că e un mit. Un nume care n-are ca acoperire o ființă umană.

— Harlem van Logan a fost un om la fel de viu ca mine și ca tine, Collin. Evident că nimeni dintre noi, cei în viață, nu l-am văzut, a murit în urmă cu aproape 80 de decade, dar amintirea lui nu se va șterge niciodată pe de-antregul din memoria colectivă a Coloniei. Chiar dacă trecutele și actualele Administrații au făcut tot

Aliacensis, cu *păianjenul* „Spacelab XXII", al treilea care se folosise pentru a traversa secunda-lumină de drum dintre Terra și Selena, de elevatorul Artsutanov, înălțat în locul acela cu nume bizar - Shri Lanka. Că ar fi fost unul dintre constructorii primelor cinci buncăre din beton și stâncă, buncăre ce serviseră drept bază de aprovizionare pentru cei 122 de muncitori spațiali, aduși în decadele următoare, în vederea turnării bazelor fundației Coloniei, în craterul învecinat Ohsumi.

Șaisprezece dintre coloniștii inițiali muriseră într-un accident stupid, într-unul din buncăre - în mod ciudat, unul dintre recipientele cu heliu lichid basculase în stativ și se vărsase peste ei, transformându-i în statui. Alți doi plecaseră pe Terra, cu o navetă de linie, care suferise un accident la amerizare și se înecaseră, în vreme ce penultimul avusese un atac de cord și murise la numai câțiva metri de intrarea în buncăr, fără să poată fi salvat de robotul aflat lângă el. Dar Van Logan supraviețuise tuturor încercărilor destinului de a-1 trece în lumea umbrelor. Pățise și el numeroase accidente, dar scăpase teafăr din toate, ajutat de un noroc formidabil. Mai mult, toate expedițiile următoare de amplasare de noi baze selenare îl găsiseră la post, aproape neschimbat. Se zvonea că se infectase de undeva

a murit și el, într-un final. Tot legenda spune că a căzut într-un puț de apă și s-a înecat. Pentru ca să-i convingă pe cei din viitor de adevăr, contemporanii săi i-au conservat trupul prin criogenie și l-au îngropat într-o capsulă vidată, sub crucea de piatră, unde-și petrecea o mare parte din timp, meditând.

Preotul își șterse fruntea de transpirație cu o batistă neagră, pe care o ascunse în mânecă.

— L-am văzut. Am forat un canal pe sub Capelă, cu o săpătoare luată de pe Câmpii, și am ajuns în laterala dreaptă a capsulei. Era exact cum povestea legenda - un bărbat cam ca la patruzeci și ceva de ani, cu părul negru, buclat, cu fruntea lată și ochi albastru metalic.

— Ce-au avut cu el Administrațiile Coloniei? »

— El este fondatorul Sindicatului, Collin. Ce credeai? Prima grevă a salahorilor de pe Câmpii, cea din anii 77 E.S., nu a fost nici pe departe una spontană, așa cum se afirmă și azi în istoriile oficiale. El se afla în fruntea celor care cereau un regim de 10 ore de muncă și 8 de odihnă și un supliment de oxigen la ieșirea din sere.

— Cât de mare era Sindicatul când a murit?

Părintele Webley ridică din umeri.

— Nimeni nu cunoaște cifre precise, pentru că nimeni nu a studiat temeinic istoria organizației. Câteva sute, probabil. Nu ca azi, când numai

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel curând. Ca și cum s-ar fi aflat dincolo de perdeaua unui coșmar, unde ființele înspăimântătoare ce-1 urmăriseră peste tot își întindeau ghearele spre el, nu ca să-l prindă, ci doar ca să-i amintească de prezența lor brutală. Se mai uită o dată în direcția aproape nevăzutului Lac Auriu și încercă să-și spună că totul era bine. încă era bine.

— Ce treabă am eu cu Capela Angharad, părinte? întrebă, când văzu că bărbatul nu mai adăugă nimic.

— Acolo trebuie să ajungi, băiatule.

Ochii cenușii îi erau plini de lumină, când se uită la el peste umărul stâng. Și, cum stătea așa, aproape răsucit spre dreapta, către Drumul Silozurilor, părea chiar unul dintre acei coloniști ai începuturilor, veniți pe Lună să caute singurătatea, refugiul împotriva răutății oamenilor sau poate numai smerenia în fața unui Dumnezeu de care se apropiaseră mai mult decât toți ceilalți semeni ai lor întru smerenie, rămași pe planeta aceea atât de pângărită de păcate.

— Dar nu acum. Și nici dintr-odată. Trebuie să faci pe ghidul pentru Owen și pentru străinii aceia.

— Ce trebuie să facă Owen la Capela Angharad?

— V-am mințit, răspunse răgușit celălalt. Sunt unele întrebări, Collin, la care nu poți să dai niciun răspuns, pentru că orice răspuns ar fi unul greșit. Elevatorul se găsește la locul său, pe orbita geostațională Nonius B. Așteptând o comandă de coborâre.

— Am fi putut să plecăm oricând de aici! descoperi băiatul și îl privi cu suspiciune pe bărbatul în care avusese atâta încredere până în clipa aceea. Cu toții știm ce e acela un elevator spațial și pe ce principiu funcționează. Nu ne trebuia niciun combustibil... nicio cheltuială... Am fi plecat cu toți și i-am fi lăsat pe blestemății de la Administrație să se descurce singuri cu alimentele.

Bărbatul clătină din cap.

— Un lucru de care trebuie să ții seama, Colin - niciun om din Colonia asta nu are pentru ce să fie mândru. Toți cei ce trăiesc acum, aici, s-au născut aici și nu sunt coloniști... sunt locuitori ai Lunii. Unde să plece? Unde să emigreze? Strămoșii lor nu au venit pe Lună de prea mult bine, poți să fii sigur de asta. O dezertare nu e totuna cu o luptă cinstită. Aici e locul celor care s-au născut, au crescut și au luptat ca să supraviețuiască sub cupola Coloniei.

— E prea mult pentru mine, domnule Webley, scutură din cap băiatul și se trase un pas înapoi.

Creație de tranzitare 2 - Cârligul spațial Aurel Cărășel afli de la mine, decât de la alții - ești purtătorul *bacteriei nemuririi,* băiatule, deși nu știu ce înseamnă asta și nici ce va trebui să faci

Capitolul XI

In după-amiaza aceea, în jurul „Piticului de lut" nu se vorbea decât despre revolta de la fermele de porci și despre intervenția târzie a forțelor de ordine. Unii, deja chercheliți de ginul luat pe datorie încă de dimineață, voiau s-o pornească direct spre Turnuri și să pună foc. Alții, mai cu mintea la cap, ar fi dorit să aleagă câțiva delegați, care să meargă într-un loc public, la Biserică spre exemplu, unde să se întâlnească cu doamna Fanny Logan, dar erau și dintre cei care se ridicau împotriva oricărei acțiuni, spunând că ar fi mai bine să lase lucrurile să se liniștească de la sine.

Părintele Webley încerca să se strecoare printre grupuri, urmat îndeaproape de Collin, dar nu reușea să facă prea mulți pași, deoarece se găsea întotdeauna cineva care să-1 tragă de sutană și să-1 întrebe câte ceva. In cele din urmă, în apropiere de Piața Copacului Ars trebui să intre într-un gang, ca să se ferească din calea unui grup de muncitori înarmați cu lopeți și târnăcoape. Imediat, în jurul său, se adunară mai

joritatea purtau salopetele cu care ieșiseră din tură. Deoarece locul era strâmt, mirosul de transpirație caldă și acră deveni repede de nesuportat.

Rudolf Rowland, un bărbat înalt și cărunt, cu o pălărie neagră pe vârful capului, ajutorul lui David Wilson în corul Bisericii, îi făcu semn părintelui să se apropie, deoarece el era aproape strivit de zid, lângă intrare.

— Nu putem să facem nimic, ca să oprim nebunia asta? strigă el, peste capetele celorlalți.

— Dacă am ști ce anume a pornit tăvălugul acesta, poate că am mai avea o șansă. Webley clătină din cap. Așa, însă...

Se gândi o clipă, în timp ce bărbații de la intrarea în gang se forțau să nu-i lase și pe alții să se strecoare înăuntru.

— Și cât are să mai dureze, domnule Webley?

— Cât o vrea Domnul, răspunse acesta descurajat. întâmplarea face că noi doi, adică eu și băiatul acesta, Collin Wilson, cred că-1 cunoașteți cu toții pe respectabilul său tată, trebuia să ajungem la Biserică. Acum, însă, toate drumurile sunt blocate și de mirare ar fi ca Administrația să nu profite de prilej și să trimită *fortărețele,* ca să blocheze arterele principale.

Fortărețele erau carele de protecție ale forțelor de ordine, masive dar ușoare, din folii de carbon, fixate pe structuri de duraluminiu,

dreizi ai Secției și vreo doi Supraveghetori, fără uniformă, care se tot vânturau fără rost pe aici.

— Vor să ne blocheze în Groapă! i se alătură un bărbat voinic, cu ochi albaștri și mâinile ca două lopeți. Nu mă mai țineți minte, părinte? Sunt William Alfonso Lopez, cel căruia i-a murit fata în decursul decadei trecute și ați venit până la Millamar, ca să ne dați o mână de ajutor, cu incinerarea.

Webley făcu semn din cap că își aducea aminte. Dincolo de gang, hărmălaia creștea mereu și Collin se întrebă dacă mai exista vreo speranță ca să poată scăpa din capcana aceea și, mai ales, să ajungă în timp util la Biserică.

— Și după ce ne blochează, or să dărâme pasarelele către drumul principal și or să închidă pneumatic accesul la Terminalul feroviar. Ei știu că alimentele ne vor ajunge, în cel mai fericit caz, pentru o săptămână. Apoi, vom țipa ca din gură de șarpe că suntem de acord cu deciziile lor de scurtare a programului de lucru și cu toate concedierile care se vor mai face.

Mulțimea văluri, nemulțumită. Bărbatul scund și îndesat de lângă el îl călcă pe picior atât de tare, încât băiatului îi dădură lacrimile. De afară, se auzi sunetul ascutit al unei sirene, care acoperi întreaga hărmălaie si-i făcu să-si

nie. Am auzit, cu urechile mele, o conversație pe care au avut-o doi dintre ăștia cu ordinea, prin stație, cu cineva din Turnuri.

— Asta-i o prostie, își dădu cu părerea Philip lestyn, barmanul de la „Piticul de lut", înghesuit în colțul opus părintelui Webley. Știm cu toții că nimeni nu poate circula între Colonii de zeci de decade. Iar fiecare Colonie este o fortăreață, perfect închisă pentru orice amenințare venită dinspre exterior. Cum să intri printr-un perete de policar- bonat?

— Așa cum se intră și în crâșma ta nenorocită - pe ușa din față. Sau pe cea din dos. Depinde pe care i-o deschizi.

— La noi, stau ușile permanent deschise, se hlizi lestyn și ridică un deget în sus. Ofer un gin din partea casei celui care poate să-mi spună că a găsit vreodată închis.

Nimeni nu se grăbi să revendice oferta. Collin își aduse aminte, brusc, ce treabă aveau ei la Capela Angharad și chipul i se lumină. Drumul spre terminalul tehnic al elevatorului Artsutanov era o poartă de ieșire din Colonie. Posibil ca întreaga Colonie să fi fost înțesată de asemenea porți, acum uitate, asemenea unei felii de cașcaval. Posibil ca toate Coloniile să fi fost concepute după același plan de bază și atunci... Atunci aceasta era o explicație a faptului că

— N-or să ajungă acolo, ripostă un ins înalt și slab, îmbrăcat într-o haină în carouri. Au ridicat baraje de protecție. Și au chemat trupele speciale.

— Ba or să urce scările! îl contrazise un alt bărbat din spatele lui Collin. Le e frică să le mineze, deoarece nu pot reconstrui altele, la timp. Vor încerca să le apere de sus, dar nu vor reuși, pentru că au numai armament ușor.

Părintele Webley ridică amândouă brațele în sus. Vocile se reduseră ca volum, apoi încetară, după câteva clipe.

— Situația nu e prea plăcută, oameni buni. Dar, dacă ne gândim cu toții, poate găsim o cale de rezolvare. Este absolut necesar să ajung la Biserică. Aveți vreo idee?

— Dacă drumul principal e blocat, de ce nu încercăm invers?

William Alfonso Lopez arătă cu degetul către Groapă, dincolo de „Piticul de lut".

— Groapa este locul cu cea mai joasă cotă din Colonie, nu-i așa? Din cauza asta, i s-a făcut o uriașă fosă de scurgere, în vederea reciclării apei. Cea mai mare parte a apei vine dinspre Lacul Auriu, prin canalul deversor, și se varsă în fosă, lângă Magazia de Grâne.

— Și? întrebă, nedumerit, Philip lestyn.

— Mergem până la Magazie. Drumul precis că e liber. Nimeni nu se încaieră în Groapă

Toți bărbații din gang ridicară brațele.

— Nu cred că ar fi o idee tocmai bună, să mergem așa de mulți. S-ar putea să fim văzuți de vreo patrulă de an- dreizi și să fim luați în vizor de cei de la Securitate. Cred că patru sau cinci este suficient. Mulțumesc pentru ajutor, sunteți cu toții niște oameni cu adevărat de treabă.

în câteva minute, părintele alese trei bărbați, între care și William Alfonso Lopez, și îi rugă pe cei din apropierea intrării în gang să le facă loc să iasă. După câteva clipe, puhoiul uman de afară îi smulse de lângă zid și-i aruncă în direcția Silozurilor. Dar Lopez era un bărbat solid și reuși să se agațe de un stâlp indicator cu o mână, iar cu cealaltă îi ajută să se apropie de el și să reziste presiunii.

După un timp, gloata schimbă direcția și se pierdu în spatele fostelor Cheiuri Aerodinamice. Porniră cu pași repezi către „Piticul de lut" și se opriră câteva clipe, să tragă cu urechea la discuția furtunoasă pe care o purtau câțiva bătrâni, așezați pe băncile de lemn fără spătar ale crâșmei. Nu reușiră însă să afle mare lucru, deoarece lucrurile de-a- bia începuseră să se desfășoare. Doar atât putu să-și dea seama părintele Webley - nebunia nu pornise doar de la Fermele de porci, ci și de la Punctul de Sortare a plantelor textile, ba se zvonea că și angajații de la Terminal ar fi fost văzuți dând o mână de

— Să se mai holbeze și acum! exclamă el cu năduf, apoi alergă să-i prindă din urmă.

Collin își tara piciorul care începuse să-i amorțească și se gândea că pământul pe care-l strivea sub tălpi și din care nu creștea aproape nimic fără ajutor era cel mai de preț lucru pe care-l obținuseră generațiile de coloniști de-a lungul decadelor, după terminarea cupolei Coloniei agricole. Dar nimeni nu părea să bage de seamă aceasta și toți se grăbeau să se încaiere pe diverse lucruri, fără să înțeleagă că adevăratul motiv al iubirii și al urii lor se găsea acolo, chiar sub tălpile încălțărilor, aproape invizibil, dar atât de măreț și de simplu, în sine. Pământul acela se lăsa strivit, călcat, batjocorit, neobservat, doar un metru și treizeci de centimetri de strat hrănitor, sub care începea moarta rocă selenară. Pe pământul acela, Collin văzu cu ochii minții de copil casele simple, cele mai multe cu verandă și flori în ghivece de teracotă, care stăteau cuminți în lumina leșioasă a soarelui lipit parcă de cupolă, oamenii care hoinăreau pe străzile înguste și drepte, parcă trase cu rigla, copiii care se jucau prin curți, femeile ivite, când și când, la ferestre pentru a scutura ceva, simți în miresmele ieșite din bucătării, dar și pe cele puternice și greu de respirat până la capăt, venind dinspre puțurile

— S-a rănit la picior, în urmă cu ceva timp, răspunse părintele întrebării mute din ochii lor.

— Pot, sigur că pot, numai că înaintăm cam repede.

Schimbară ritmul și trimiseră în față pe Ollwen Sury- nam, bărbatul cu ten măsliniu care fusese până atunci ultimul din șir. Dar până dincolo de Parcările transportoarelor pe pernă de aer nu se întâlniră cu nimeni. Casele, destul de rare în acea parte a Gropii, păreau pustii și chiar aveau ușile și ferestrele închise, lucru neobișnuit, în celelalte zile ale decadei.

Apoi, în Piața de Troc, se întâlniră cu un grup mare de bărbați și femei, care trăgeau și împingeau vagoanele câtorva utilitare răsturnate pentru a bloca intrarea pe o stradă. Le explicară că fac asta pentru a împiedica trupele de represiune să dea buzna în Groapă, după ce bătălia de la Scări se va încheia. Operațiunea era condusă de o femeie masivă, cu părul roșcovan prins sub o plasă strălucitoare, care-1 recunoscu pe părinte și îi ceru binecuvântarea.

— Sunt roaba lui Dumnezeu, Blodwen Evans. Fii binevenit în lupta noastră, părinte! De astădată, e mult mai rău decât în trecut, spuse ea, în timp ce îngenunchea. I-au împușcat pe cei patru mediatori, trimiși în Turnuri. Și i-au aruncat peste balustradă, ca să vedem că nu

Creație de tranzitare 2 - Cârligul spațial Aurel Cărășel forța un pumn în acoperișul vagonului răsturnat. Acesta pârâi și se îndoi spre interior. Când își scoase mâna plină de sânge din adâncitură, era atât de încrâncenat, încât Collin fu sigur că ar fi fost în stare să cucerească de unul singur poziția Scărilor, dacă s-ar fi găsit în apropiere de ele.

Părintele își împreună mâinile și se rugă cu ochii închiși, murmurând cuvinte amestecate, în latină și în idiomul britano-olandez, care se vorbea în Groapă, ca un fel de protest împotriva englezei administrative. Cei din jurul său îngenunchează și se rugară și ei. Apoi, roșcovana Blodwen Evans numi un bărbat scund și negricios să-i însoțească și să le arate cea mai bună scurtătură către Magazia de Grâne. Când îi părăsiră, dinspre capătul celălalt al străzii soseau noi ajutoare - băieți de 13-14 ani, în rândul cărora Collin recunoscu doi, care fuseseră primiți de curând în *bandă.*

Până la Magazie, se opriră în fața curții doctorului Willis Morgan, să dea o mână de ajutor la stingerea unui început de incendiu, iscat ca din senin. Aici, aflară de la soția doctorului că toate recomandările ce soseau dinspre Scări le cereau celor rămași în Groapă să nu consume apă de la rețeaua locală, ci numai din rezervele proprii fiecărei locuințe. Deja dinspre

Numai că, de această dată, avea să aștepte mult și bine, își spuse Collin, după ce se așezase obosit, în fund, lângă capacul metalic ce ducea spre fosa de deversare, în timp ce toți ceilalți răscoleau prin sala de echipamente de reparații, în căutarea unui bomfaier. Și, dintr-odată, îi păru extraordinar de rău după toate lucrurile de dinainte, care nu aveau să mai fie niciodată aceleași. După sclipirea soarelui prin cupola de policarbonit, după frunzele palide și acoperite de praf ale rarilor copaci ai Gropii, după mirosul de pământ uscat, după glasurile pline de bărbăție ale celor ce cântau în corul Consistoriului. După privirea mamei sale și după mângâierea caldă și delicată a degetelor lui Bronwen. După toate câte însemnaseră un strop de viață adevărată și despre care știu, brusc, că nu or să se mai întoarcă niciodată la locul lor. Niciodată după ce îi va fi condus la Capela Angharad pe Owen și pe cei trei străini ciudati. 1

Apoi Surynam găsi un bomfaier ruginit și se chinuiră aproape o jumătate de oră să taie cu el balamalele ușii metalice. Făceau cu schimbul și se părea că stau pe loc, mușcătura lamei dințate fiind abia vizibilă pe suduri. Collin profită și se descălță, lăsându-i degetele de la picioare să se învioreze în adierea ce se strecura de-a lungul străzii, dinspre Reciclatoarele de aer. în cele din

Cele Trei Turnuri

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 9.22
Colonia PamirSat

Denumită inițial „Surveyor-3", construcția având punctul cel înalt de 256 m a fost construită în două etape. Primul din cele trei Turnuri, a fost ridicat între decadele 49-55 și are numai 118 m, fiind la momentul respectiv cea mai mare construcție de pe Selena. Rolul său, după cum îl arată și numele, era acela de supraveghere a bunei derulări a vieții agricole, sub Cupolă.

Concepută în scop agricol, Colonia Pamirsat ocupă fundul unui crater de impact, Ohsumi, un oval aproape perfect, cu raza mare de 184 km și cea mică de 62 km, având partea sud-estică cu cel puțin 80 m mai coborâtă decât partea omologă opusă. Din această cauză, constructorii și inginerii geologi au hotărât realizarea Câmpiilor Acoperite (sere cu lungimea de peste 4 km, lățimea de 200 m și înălțimea de 85 m) în zona cea mai joasă, iar realizarea lui „Surveyor-1" s-a impus aproape de la sine.

Creșterea populației de coloni, aproape explozivă în decadele care au urmat, a impus

înălțime, dar aproape dublu ca grosime. „Surveyor-3", cu cei 256 m ai săi, a fost ridicat într-un timp record, în decada 111 E.S. și a devenit imediat Tumul principal, fiind destinat apărării externe a Coloniei, dar și pazei și protecției interne. Un document, fără autor cunoscut, datând din decada imediat următoare, precizează că planurile pentru construirea sa au fost concepute după Greva Salahorilor din decada 77 E.S., grevă condusă de legendarul Harlem van Logan.

începând cu decada 118 E.S., denumirea de „Surveyor- 3" este părăsită, impunându-se aceea de Cele Trei Turnuri și/sau de Turnurile Administrației, ea indicând locul de concentrare a puterii politico-administrative a celei mai vechi așezări umane stabile de pe Selena.

De-a lungul existenței lor, Turnurile au

Capitolul XII

înaintau de o jumătate de oră prin canalul de-abia cu o palmă mai înalt decât ei. Lămpile de avarie funcționau, aruncând o lumină chioară, de culoare roșcată. Din tavan, atârnau fire lungi și verzi dintr-o algă verde, care li se lipea de piele. Pentru că insistase să facă drumul pe picioarele lui și să nu fie cărat pe o targă improvizată, Collin mergea la mijloc, chiar în spatele părintelui Webley.

Când ajunseră la prima pânză de apă, depășiseră două răscruci, iar tunelul se îndreptase către sud, într-o pantă din ce în ce mai accentuată.

— Pregătiți-vă să intrăm în apă! strigă cel din capul șirului. Aveți grijă să nu alunecați, pe fund e nămol.

Se luară de mâini și intrară pe rând, cu o senzație de spaimă lipicioasă, urcându-le pe șira spinării. Apa mirosea puternic a putred, deși curgea spre dreapta lor, către o gură de aspirație, care o scotea iar la suprafață, tocmai în capătul vestic al Lacului Auriu, de unde cădea

frângă cerbicia curentului și să-și mențină echilibrul prin nămolul alunecos. în câteva rânduri, Lopez le semnală prezența unor șobolani uriași, cățărați pe tuburile de protecție ale cablurilor electrice, care îi examinau, la rândul lor, plini de curiozitate și fără niciun fel de teamă. Mai mult, reușiră să zărească, pentru câteva clipe numai, pe o platformă laterală goală, un animal de dimensiunea unui câine mare, cu un bot alungit și cu o coadă de șobolan, care se făcu nevăzut într-o gaură atât de înaltă, încât s-ar fi putut strecura fără efort cu toții prin ea.

După aproape două ore de marș, se opriră în apropierea unei nișe, protejată de o ușă din policarbonit. Spre norocul lor, constatară că nu era închisă decât cu clanța. Olwen Surynam le propuse să încerce să iasă pe acolo la suprafață, altminteri s-ar fi putut trezi la capătul tunelului în fața unei deschideri de trimitere a apei în lac numai bună să încapă un șoarece prin ea. Se sfătuiră câteva clipe, și nu văzură niciun inconvenient. La urma-urmei, oriunde ar fi ajuns la suprafață, nu puteau să se găsească prea departe de Biserică.

Urcară câteva trepte, cotiră la stânga pe un coridor îngust și ieșiră într-o stație de tren subteran. Un vagon gol de transportat cereale, care avea încă numele coloniei de destinație -

Și, din nou, Surynam le spuse că soluția cea mai bună ar fi fost să se urce în spațiul conductorului, să decupleze magneții de frână și să lase vagonul să-și facă drumul până la punctul terminus. Nu părea o idee de lepădat, așa că se înghesuiră în spațiul strâmt, având grijă să ridice saboții de frână de pe șine, mai înainte să dezactiveze magneții.

Vagonul porni, la început încet de tot, apoi prinse viteză și trecu scârțâind prin dreptul mai multor puncte de control. Spațiul interior al cabinei deveni repede înăbușitor, iar sistemul automat de ventilație nu mai reușea să facă față. Transpirația curgea șiroaie pe fețele lor și respirația le deveni șuierătoare.

— Să oprim undeva, propuse Lopez, care își lipise de geam fața cadaverică, în căutarea unui strop de răcoare.

Apăsară butonul de frână și magneții se cuplară pe roți, presându-i unii în alții. Când vagonul se opri, în sfârșit, aproape că nu mai puteau să respire. Țâșniră afară din cabină, prăbușindu-se în golul din stânga și din dreapta șinei magnetice. Gâfâiau de parcă de-abia scoseseră capul de sub apă. Când reușiră să-și vină în fire, constatară că erau mai puțin cu unul. Olwen Surynam dispăruse.

Lopez se ridică în picioare și merse către

cazul acesta, s-ar putea ca, la ieșire, să avem parte de o surpriză. Neplăcută.

— Ce-ar fi să lăsăm vagonul să plece singur?

— Cum?

— Să plece singur, reluă Lopez. Or să-l cerceteze, or să aștepte, or să presupună că a pornit accidental, apoi or să se plictisească și or să plece. Până ajungem noi la capăt, s-ar putea ca linia să fie liberă.

— S-ar putea să țină, zâmbi părintele. Oricum, alternativa - să ne întoarcem pe jos până în stația anterioară, nu pare prea atrăgătoare. Mai ales, că nu ne va rezolva problema ieșirii din subteran.

Pentru că era cel mai slab, Collin se urcă în cabină și deblocă frânele magnetice, în timp ce ceilalți împingeau cutia metalică pe șină, pentru ca să-i dea impulsul de pornire. După care coborî, la timp pentru a vedea luminile de poziție dispărând repede, la o curbă.

înaintară încet, urmărind rarele lumini roșii, care marcau poziția diferitelor scări metalice și a platformelor de reparații de pe traseu. Cel de-al treilea bărbat pe care părintele îl selecționase în gang se dovedi a nu fi chiar un necunoscut pentru Collin, atunci când Webley îi ceru să le vorbească despre sine, pentru ca timpul să treacă mai ușor.

dintâi Congres Sindical, pentru a ajuta la închegarea structurilor organizației. Dar treaba se deteriorase rapid și Sindicatul nu putuse să-i acopere costurile de întreținere. Așa încât, fusese nevoit să se angajeze chiar în Administrație, deoarece avea pregătirea de specialitate necesară, iar locuri de muncă în Câmpiile Acoperite nu mai existau.

— Te-am văzut la Biserică, duminica, domnule Graves, comentă părintele, care se afla în față. Pari o persoană foarte serioasă. Nu ai zâmbit nici măcar o dată, de când te știu.

— Există unele lucruri pe care le cunoști, pentru că societatea le folosește de dinainte de a te fi născut tu, răspunse acesta. Iar altele pe care trebuie să mai aștepți, ca să le afli. Cum ar fi zâmbetul.

Și Collin nu realiză dacă bărbatul din fața lui glumea sau vorbea foarte serios.

— Graba nu ar face decât să încurce lucrurile, nu-i așa?

— Poate că ai dreptate, nu m-am gândit la asta, recunoscu părintele. Am crezut dintotdeauna că Dumnezeu ne dă la toți puterea de a zâmbi și de a ne încrunta.

— Ne dă, se arătă de acord celălalt. Dar nu ne spune și când să folosim zâmbetul sau cuta dintre sprâncene. Asta trebuie să aflăm noi. Iar unii învață mai greu. Nu am avut prea multe

Collin continuă să înainteze prin întunericul orb, punctat ici și colo de sclipirile roșii ale luminilor de avarie, gândindu-se că lumea s-a întors cu susul în jos și că toți oamenii își ieșiseră din minți, ca niște nebuni. Deasupra capetelor lor, lucrătorii și oamenii Administrației se încă- ierau cu sălbăticie pentru motive care, în vremurile vechi ar fi constituit numai un prilej de zâmbet. Zâmbetul acela interzis, de care vorbea Robert Lovelace Graves, cu atâta tristete.

Intr-un târziu, ajunseră pe un nou peron, din care se bifurcau două șine magnetice, în forma literei „Y". Nu știau pe unde o apucase vagonul și nici care ar fi fost drumul cel bun către suprafață. Se opriră pe una din băncile de plastic și-și traseră sufletul, pentru o vreme.

— Și, acum, încotro?

— Poate că ar fi mai bine să dăm cu banul propuse Lopez, cu un zâmbet uriaș întipărit pe față. Așa o să aflăm și dacă norocul ține cu noi azi.

— Să dăm cu banul ridică resemnat din umeri părintele. Cine are o monedă?

Nu avea nimeni.

— Mai există o metodă similară. Graves se uita spre direcția din care veniseră și nu părea că se adresase cuiva anume. Dreapta pentru numerele pare, stânga pentru cele impare

O apucară spre stânga și se dovedi că era un băiat norocos - la mai puțin de un sfert de oră de înaintare, ajunseră la o gură de ventilație, dincolo de elicea căreia se zărea cupola sinilie a Coloniei. Ventilatorul în mișcare nu se dovedi o încercare prea anevoioasă pentru William Alfonso Lopez, care azvârli în curentul de aer cu bara de plastită pe care o culesese de la ultimul peron. Palele explodară într-o ploaie de așchii și apoi pierdură ceva timp ca să curețe axul de resturi și să croiască o cale către exterior.

Ieșiră foarte aproape de Stația de realimentare cu energie a vehiculelor Administrației. în mod normal, stația era deservită de patru bărbați și două femei, iar în jurul ei ar fi roit în permanență microcarele de serviciu. Acum, locul era pustiu, iar poarta de acces în perimetrul stației era încuiată cu un zăvor magnetic.

— Am ajuns și n-am ajuns, oftă părintele Webley, cercetând locurile cu atenție.

Se găseau pe malul opus celui pe care se ridica Biserica, a cărei cupolă se putea zări foarte bine din locul unde se găseau. Numai că nu puteau să ocolească prin partea dreaptă, deoarece Smârcurile nu puteau fi traversate în deplină siguranță. Collin își aminti de Dora, fata mijlocie a familiei Storm, care plecase spre

Robert Lovelace Graves își încrucișă brațele și se uită lung în direcția părintelui.

— Nu v-am pus nicio întrebare, până acum, părinte, cu privire la scopul acestui drum pe care vreți să-l faceți la Biserică. Consider că nu este nici politicos și nici corect să-l forțezi pe om să-ți spună mai mult decât consideră el că trebuie s-o facă. Dar constat că problema pe care dumneavoastră și Collin Wilson o aveți în acel loc este una presantă. Dacă ne spuneți despre ce este vorba, poate că vom reuși să găsim o soluție, până la urmă.

Părintele se uită la Collin, iar Collin privi în direcția Bisericii. Un țânțar îl bâzâi în dreptul ochilor, iar el dădu din mână și-l alungă.

— O poveste cu viața din Colonia asta agricolă, oftă în cele din urmă Webley și-și plesni palmele una de alta. O poveste despre înfruntarea dintre lucrătorii agricoli și Administrație. Despre Sindicat și Securitate. O poveste al cărei final îl trăim cu toții în aceste clipe. Pentru că lupta care se duce în aceste momente nu este pentru bani mai mulți sau pentru condiții mai bune de lucru.

— Dar pentru ce? întrebă Lopez, încruntându-se, ca să se concentreze mai bine. Părul scurt și cârlionțat îi ieșea de sub șapcă și-i cădea în ochi. Oamenii ce muncesc pe Câmpiile Acoperite nu

— Nu Sindicatul i-a scos la lupta asta.

— Atunci cine? Sau ce?

— Sunt prea multe lucruri pe care ar trebui să le povestim, iar timpul prea scurt. Mult prea scurt. Atâta doar trebuie să știți: dincolo de Biserică, spre răsărit, între Mila 23 și Afânator, se găsește Capela Angharad, o cruce cioplită în piatră terestră, înaltă cât două staturi de om, de care se sprijină un dom minuscul din policarbonit. Flăcăul acesta, Collin, trebuie să ajungă mai întâi la Biserică, de unde trebuie să ia ceva, apoi la Capelă, unde va depune acel ceva. Dacă reușește, este posibil ca lupta să înceteze, iar Administrația să propună un acord.

— Administrația nu va propune niciodată un acord unui Sindicat pe care nu-l recunoaște. Și nu va înceta lupta decât după ce-i va captura pe cei patru străini care au pătruns fraudulos în Colonie, în urmă cu 36 de ore. Și se pare că dumneata, părinte, ești complice la ascunderea lor în Biserică.

William Alfonso Lopez băgă mâna în buzunarul hainei largi și scoase de acolo un pistol paralizor.

— îmi pare rău că va trebui să fac asta. Sincer, îmi pare rău. Nu voi uita niciodată gestul pe care l-ați făcut pentru familia mea, părinte.

Capitolul XIII

Casa lui Gwilum Brent era ultima din șirul acelor locuințe modeste și, cumva, mohorâte, fără cerdac și fără flori, ba de multe ori și fără gard, care ajungeau până în apropiere de lac, apoi o coteau din nou către fundul Gropii, mergând paralel cu șina căii ferate. Privind în direcția ei, Colin își aminti de aventura pe care Gareth o avusese acolo, în urmă cu aproape o decadă, împreună cu Mi- riam, fata cea mare a lui Hugh Cole. Deși, după descoperirea ei, bătrânul poștaș declarase că o iartă, pentru că nu vrea să aducă atingere familiei Wilson, Miriam își cumpărase bilet la primul tren în direcția Vest și plecase din Groapă pentru totdeauna.

Casa lui Brent era părăsită de peste douăzeci de decade și era pentru prima oară, după atâta timp, când pe coșul ei lăsat într-o parte ieșea o șuviță de fum. Collin se uită încă o dată, cu și mai mare atenție, ca să fie sigur că nu se înșeală. Dar șfara de fum se ridica subțire și aproape dreaptă, ca o sfidare calmă, adusă

Cred că e un lucru firesc ca oamenii să aibă păreri diferite asupra unui lucru. Dacă ar fi să ne încăierăm ori de câte ori se petrece asta, ar însemna ca lumea să se fi stins de multă vreme. Cred că...

— Nicio vorbă mai mult, părinte Webley, mârâi bărbatul cu pistolul. Știu că aveți harul de la Dumnezeu de a suci cuvintele în așa fel, încât să-i convingeți de adevărul lor pe toți cei cu care vorbiți. Nu am venit până aici, ca să parlamentăm. îi vreau pe cei patru contra libertății voastre. Sunteți exact patru, deci schimbul mi se pare echitabil.

— Aș putea să-ți spun că nu știu despre ce vorbești, răspunse celălalt, strângând buzele.

— Eu cred că adevărul va ieși la lumină, până la urmă. Collin făcu un pas către el. Părinte, spuneți-le tot ce doresc, dar, mai întâi, răspundeți-mi mie la o întrebare. Se poate, domnule Lopez?

Bărbatul cel masiv își trase haina într-o parte și coborî țeava armei cu câțiva centimetri.

— Dacă spuneți ce aveți de spus cu glas tare, ei da, nu văd de ce nu s-ar putea.

— Ați vorbit astăzi cu Gareth, părinte? Cumva imediat după prânz?

Webley se uită la el dintr-o parte, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Da, răspunse, străduindu-se să-i citească în priviri. Dar pupilele băiatului rămaseră reci și neclintite. M-a căutat la telefon și mi-a spus că ai fugit pe geam. Voia să știe dacă ne putem întâlni.

Collin dădu din cap, obosit. Se așeză în fund pe iarba aspră și rară.

— Duceți-1 la Biserică, părinte, oftă el. Nu mai are niciun rost. Sunt trei străini, la urma-urmei. Nu trebuie să ajungem în închisoare din cauza a trei oameni, pe care nu i-am văzut niciodată.

Webley dădu să răspundă ceva, dar băiatul se răsucise pe jumătate, în direcția șirului de case și părea să privească pierdut pe deasupra lor. La picioarele lor, apa foșnea stins, lăsând să se ridice o miasmă dospită și stătută. Se uită, la rândul său, în direcția caselor și tresări. Obrajii i se făcură roșii, își duse mâna la gură și tuși cât putu de lung, prefăcându-se că s-a înecat cu salivă.

— Poate că ai dreptate, Collin, spuse repede. Apoi: Domnule Lopez, sunt de acord să mergem la Biserică, dar tot nu avem mijlocul de transport până acolo.

— Există o ambarcațiune cu motor, rânji bărbatul cu arma. Toate clădirile Administrației de pe malurile Lacului Auriu posedă câte una. Nu avem decât să sărim gardul și s-o căutăm.

ton, pe malul apei. La câteva minute, după ce sărise peste gard, bărbatul strigă că o găsise și că încerca să o pornească. Apoi, după alte câteva momente, auziră pârâitul motorului cu gaz și ambarcațiunea scurtă, cu numai trei locuri, își făcu apariția din spatele peretelui unei magazii și trase la mal, în dreptul lor.

— Cum facem? întrebă Webley, după ce barca alunecă cu botul pe malul de pământ. Suntem patru inși, iar vasul are trei locuri. Cineva trebuie să rămână aici.

William Antonio Lopez își încreți buzele într-un zâmbet rău.

— Cine se oferă?

— Cred că ar trebui să rămână Collin, spuse bărbatul în sutană, după o tăcere de câteva clipe. Are probleme cu piciorul lovit, ați văzut cât de greu se deplasa pe drum. Iar într-un schimb real de prizonieri, e preferabil să ai cu dumneata bărbați, nu niște copii.

— Mi se pare corect, râse scurt celălalt. Rămâi aici, băiete. Dacă schimbul se petrece corect, promit că îi dau barca părintelui, să vină să te ia de aici. în regulă?

— Da, răspunse și simți un fel de sfârșeală care se strecura ușor către capul pieptului. Era ca și când ar fi căzut cu capul pe o alee cu pietriș ascuțit, iar creierii i s-ar fi zgâriat adânc de tot. Cred că e în regulă. Până ce domnul

Graves se cațără la rândul său, trecând către botul bărcii, iar ultimul sări pe bancheta din spate Lopez, cu pistolul îndreptat către cei doi. Ambarcațiunea se desprinse de mal, înaintând câțiva metri din impulsul trupului său, apoi motorul prinse să toarcă sub apăsarea manetei de pe bordul din plastic și se îndepărtă cu viteză de mal.

— Hei, Collin! strigă părintele, aplecându-se către apă. Știi întrebările acelea... pe care mi le puneai la Consisto- riu... toate au, până la urmă, un răspuns, băiatule. Toate...

Apoi, barca făcu o voltă largă și se pierdu în sclipirea miilor de paiete de pe suprafața apei. Collin mai rămase așezat o vreme, privind lung în urma ei, încercând să descopere înțelesurile ultimei fraze rostite de educatorul său religios. Simțea o stranie amărăciune în suflet, ca și cum s-a fi petrecut ceva rău și ireparabil, iar el numai asistase din spatele unui perete de sticlă, neavând puterea să intervină în desfășurarea lucrurilor.

Pentru o clipă, se gândi și la posibilitatea că s-ar fi putut înșela, iar fumul acela subțire de pe hornul casei necunoscutului Brent să fi fost o simplă coincidență. Poate că între zidurile casei se adăpostiseră vreunii dintre copiii din Groapă, speriați de luptele stârnite pe străduțele lor. Sau

cerea lui acasă era marcată de începutul unei revolte sângeroase. Alungase din minte faptul că Administrația îi împușcase pe cei patru mediatori, oricare vor fi fost ei aceia. Și Colin se simți cutremurat la gândul că vreunul din ei se putea să fie un cunoscut de-al tatălui său, unul dintre membrii mai vechi ai Sindicatului, prieten cu Owen și cu Gareth.

Se ridică în picioare și, fără să ia în seamă durerea surdă din picior, porni grăbit să ocolească zona îngrădită a Stației de realimentare, îndreptându-se spre șirul îndepărtat de case, care păreau că se unesc cu linia ferată, în apropierea Cupolei. Merse cât putu de repede, iar când simți că durerea depășește pragul de suportabilitate, căută un băț și, sprijinindu-se în el, reuși să ajungă până la marginea străzii lungi, drepte și pustii.

Se odihni câteva minute, cu ochii spre largul Lacului Auriu, trăind cu spaima că, în orice moment, barca se putea întoarce, aducând înapoi un William Lopez furios și gata să facă moarte de om, pentru că fusese înșelat. Dacă nu cumva și făcuse asta, realiză încrâncenat băiatul, după care se ridică speriat și începu să se târască spre casa îndepărtată din capătul străzii.

Când cupola coloniei fusese îmbinată si

primă etapă, coloniștii-constructori, apoi, în valul al doilea, veniseră coloniștii cu bani, care le achiziționaseră pe diverse căi și își stabiliseră reședința, devenind pătura socială medie a noii Colonii.

Pentru valurile trei și patru, adică pentru muncitorii propriu-ziși, proaspăt înființatele structuri ale Puterii Locale construiseră în grabă case standard, fără etaj, dispuse în formă de raze în jurul unui spațiu central, care se dovedi a fi, într-un final, Lacul Auriu. Numai că, în Groapă, continuaseră să sosească și alte valuri de emigranți pământeni, care nu fuseseră luați în calcul, până ce contactul cu orbita selenară de parcare Ouna-Vrad a cargourilor tractate de Cârligul Spațial fusese întrerupt, fără niciun avertisment. Groapa și-a mărit din nou dimensiunea, dar noile construcții nu au mai tinut cont de niciun fel de regulă urbanistică. Așa încât, multe dintre extensiile din anii de sfârșit ai Colonizării începuseră să arate precum haoticele aglomerări urbane de pe Terra secolelor întunecate. Iar când muncitorii agrari plecaseră din Groapă sau muriseră, casele lor rămăseseră de izbeliște și începuseră să se dărăpăneze. Ele constituiseră, dintotdeauna, un miraj pentru imaginația copiilor și un adăpost neașteptat pentru primele aventuri ale adolescenței.

— Care ești, mă, acolo?

— Eu, răspunse Collin și oftă ușurat, deși simți că îl treceau toate transpirațiile. Pot să intru?

Fereastra se închise, apoi ușa se dădu într-o parte și în pragul ei apăru Owen, cu părul lung, prins la spate într-o coadă groasă.

— Collin, flăcăule, ce dor mi-a fost de tine! Ce dor mi-a fost de voi toți! exclamă el și sări peste treptele cerdacului, grăbindu-se să-1 strângă în brațe.

Când ființei la care ții i s-a întâmplat ceva, percepi asta, chiar dacă ea nu-ți spune nimic. Când îl strânse în brațe, Collin simți trupul fratelui său chircindu-se parcă sub o lovitură de cuțit și trăgându-se înapoi. Dar Owen zâmbi cu toată fața și îi ciufuli părul, după care se dădu într-o parte și îi făcu loc să intre. Collin se uită înapoi, de-a lungul străzii, dar nu văzu nimic care să-i dea de gândit. Așa că se strecură pe lângă celălalt, urcă treapta de piatră și pătrunse în încăpere.

In semiîntunericul jilav, mirosea a umezeală, a sfoiag și a urină de șoarece. își încordă privirile și distinse siluetele a trei bărbați, dintre care unul, cel aplecat deasupra sobei și zgândărind în cărbunii aprinși, era fratele său Ga- reth. Mai într-o parte, privind prin fereastra încă acoperită cu o perdea zdrențuită, o femeie cu părul

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel au nicio legătură una cu cealaltă. Nu, frățioare, nu este Bronwen, dacă de-asta ți-era teamă. Poate numai sora ei geamănă din altă lume. Și acum așează-te, ca să putem discuta, în liniște, despre ceea ce avem de făcut în continuare.

Collin merse către patul pe care stătea întins unul dintre bărbați, acoperit până la gât cu o pătură verzuie, și se așeză pe marginea lui. Nu-și putea desprinde ochii de la femeia ce stătea răsucită spre fereastră, fără să-l bage în seamă. Cu excepția culorii și a lungimii părului, părea o imagine fotografică, multiplicată după un original demult transformat în praf de răsuflarea timpului. Își simți inima strângându-se, ca sub

Capitolul XIV

La vremea când, de obicei, bărbații se întorceau plini de sudoare și de praful roșcat al Câmpiilor, coborând de pe benzile transportoare în dreptul „Piticului de lut" și risipindu-se apoi care încotro, femeile obișnuiau să aprindă gazul în interiorul plitei și să pună vasele cu mâncare la încălzit. Știau apropierea momentului după șuierul îndepărtat al sirenei din Turnuri și se grăbeau să fie gata cu masa.

în după-amiaza aceea, ora ieșirii din tură trecuse demult. Dar glasul ascuțit al sirenei nu se mai făcuse auzit, în locul său, pocnetele seci ale lansatoarelor de gaze și ale mitraliilor din plastic și din cauciuc atrăgeau atenția asupra faptului că bătălia era în plină desfășurare. Din când în când, câte o dronă traversa spațiul de deasupra în diagonală, mulțumindu-se să supravegheze și să capteze imagini pentru stăpânii ei. Și, rar de tot, câte o explozie îndepărtată puncta derularea evenimentelor.

Elinor Wilson trase pentru a treia oară cratița de pe foc și o acoperi cu un capac transparent. închise robinetul de gaz, își aranjă o șuviță de

torul de lângă plită, șterse praful inexistent de pe dulap și, într-un final, se așeză pe scaunul-balansoar, își încru- cișă mâinile în poală și prinse să aștepte.

își aminti de timpurile când părintele Webley, de-abia sosit în Groapă, îi adunase pe cei mai credincioși dintre ei pe locul unde urma să se înalțe noua Biserică și alcătuise primul cor. Zâmbi și buzele prinseră să murmure încetișor „Dumnezeu s-o ocrotească pe regină", un imn de slavă atât de vechi încât nimeni nu știa ce înseamnă cuvântul „regină". Doamne, cum trecuseră decadele, parcă ieri fusese ziua aceea în care urcase emoționată treptele Bisericii, cu coșul plin cu prăjiturele pe unul din brațe și cu Gareth atârnat de celălalt... Ziua în care se sfințise biserica și ei își câștigaseră dreptul de a fi din nou credincioși, asemenea bunicilor și străbunicilor lor.

Apoi, ușa dinspre cerdac se trânti de perete și Ceinwen năvăli înăuntru, cu părul despletit și cu o vânătaie mare pe obraz. O văzu pe maică-sa în balansoar, încremenită cu mâna la gură, râse nervos și se aruncă pe un scaun, cu capul pe brațe. După câteva clipe în bucătărie răsunară suspine înăbușite, întretăiate de sughițuri.

Elinor se ridică încet, se apropie de ea și îi cuprinse umerii cu mâinile.

— Ei, taci, iubito, taci, nu mai boci așa, că te aude care nu trebuie și cine știe ce-și închipuie

O întrebă ce se întâmplase, dar Ceinwen nu răspunse. O lăsă să plângă. Uneori, spaimele sufletului cereau lacrimi și atunci era mai bine să le lași să curgă, decât să le ștergi. Răsuci iar robinetul de gaz, aprinse focul și puse ibricul să fiarbă apa de ceai. După un minut, turnă lichidul clocotit peste săculețul de hârtie, din care amestecul de iasomie și de valeriană răspândea un iz ademenitor. Puse ceaiul în două căni și le așeză pe masă, după care trase scaunul din fața fetei și luă loc.

O vreme, nu se auzi decât clinchețitul linguriței de metal în pereții cănii. Atmosfera pașnică și mirosul îmbietor făcură restul. Ceinwen mai suspină de câteva ori, apoi ridică fruntea și îi aruncă o privire încărcată de lacrimi.

— Bea! o îndemnă și arătă cu linguriţa către cana din fața ei. Sunt sigură că, după câteva înghițituri, ai să te simți mai bine.

Fata își șterse lacrimile cu dosul palmei și își trase cana aproape. Sorbi o gură, înghiți, apoi începu să plângă și mai tare. Lacrimile i se scurgeau pe față, alunecau pe bărbia ascuțită și picurau, una câte una, în cană. Dacă în Groapă casele ar fi avut grădini, ca în imaginile de pe Therra, mirosul florilor ce ar fi crescut pe marginea aleilor ar fi adus cu acela care se

— îți mulțumesc, mamă, spuse ea încet, cu o voce tremurată, după care își șterse ochii încă o dată.

— N-ai pentru ce, Ceinwen, fetițo.

își coborî privirile iarăși în direcția firului de ață.

— Nu, șopti și lacrimile o luară iară la vale. N-am pentru ce. Vai, mamă, tu n-ai fost acolo! N-ai fost acolo, iar eu...

Și începu din nou să plângă, de ți se strângea inima, cu sughițuri. Elinor întinse mâna peste masă și o așeză peste degetele ei tremurânde.

— N-am fost, dar acuma-i gata, măi, fato, gata! S-a terminat, nu-i așa?

— E prima oară când plâng, bolborosi Ceinwen. Niciodată înainte nu am plâns. Dar am fost acolo, mamă, și l-am văzut. L-am văzut, mamă, l-am văzut!

Elinor o strânse mai tare de degete.

— Mai bea o gură de ceai și liniștește-te. Ce-ai văzut? Și unde?

— în fata Bisericii. Doamne-Dumnezeule, mamă, de ce a trebuit să plec azi de acasă?! Oare oamenii trebuie să-și plătească fiecare clipă de fericire cu o viață de mizerie și de chinuri?

— Biata de tine...

— M-a trimis Gareth, să-l anunț pe părinte că el și cu grupul lui Owen s-au deplasat într-una

Creație de tranzitare 2 - Cârligul spațial Aurel Cărășel tind prin aer un rău imaterial și atât de adânc, încât nimic din ceea ce ar fi putut întreprinde un om nu l-ar fi putut zădărnici. Așa că își propuse să nu facă nimic altceva decât să asculte.

— Tocmai ieșeau din Biserică. Părintele Webley primul, cu mâinile ridicate și împreunate la ceafă. îl urma un om necunoscut, cu mâinile ridicate în sus. Ultimul era un bărbat pe care ar trebui să-l cunoști, mamă, venise aici din Millamar, ca să-l roage pe părinte să asiste la înmormântarea fetei sale.

— Lopez, rosti clar femeia, iar ochii i se îngustară, până ce deveniră două fante înguste și tăioase. William Alfonso Lopez, lucrător la foraje. A venit cu părintele și a discutat și cu preabunul tău tată, înainte să se întoarcă în Millamar.

— I-a... electrocutat acolo, în fața mea. Nu apucasem să ies din spatele turlei clopotniței. A tras mai întâi în celălalt bărbat și, când părintele a întors capul, a tras și în el. Pistolul era dat pe faza de putere maximă, scotea jerbe de scântei electrostatice, cât timp trăgaciul stătea apăsat. Nici măcar nu a vrut să-i paralizeze!

Elinor înghiți greu saliva amară, care-i umpluse gura. Continua să îi strângă mâna fetei, dar aproape fără să-și dea seama ce face. Parcă

— A murit, răspunse Ceinwen, ca și cum ar fi cerut o bucată de zahăr, să o pună în ceai. Și avea vocea atât de albă, încât ai fi putut scrie pe ea cu o bucată de cărbune, își îndreptă trupul, iar ochii i se uscaseră de podoaba lacrimilor și ardeau ca de febră. A căzut în drum, iar acel Lopez l-a lovit cu piciorul și l-a dat într-o parte. Apoi... mamă, îmi pare atât de rău că am fost urâcioasă cu tine. Glasul îi tremura ușor, iar ochii se întoarseră la firul de ață de pe masă. A murit și nimic nu ar putea să aducă lucrurile la starea lor de dinainte. Parcă... parcă s-a sfârșit o lume, nu-i așa mamă? Oare Dumnezeu să-și fi dorit atât de mult să-l aibă aproape, încât...?

— N-ai fost urâcioasă, fată dragă. Atâta doar... Cine suntem noi, ca să judecăm faptele Domnului?

— Ba da, urâcioasă, stărui Ceinwen cu putere și-și ridică privirile de căprioară rănită. Toată viața am fost o urâcioasă și nu știu, zău, cum de nu ai dat cu mine de-a-zvâr- lita pe scări. Urâcioasă am fost cu voi toți, iar voi n-ați avut nicio vină. De ce...? De ce a trebuit să plătească el pentru faptele mele, mamă? De ce nu am plătit eu?

Tăcu, dar ochii îi aruncau luminițe jucăușe și periculoase. Se făcu o liniște nefirească și Elinor Wilson știu că fiica ei ardea pe dinăuntru ca un fier înroșit în foc.

Cărășel de se ridica sub respirație. Vânătaia de pe obraz se închisese și mai mult la culoare.

— Domnul Webley a murit, mamă.

Era o liniște atât de adâncă, încât se puteau auzi picurii de ceai căzând de pe vârful linguriței în lichidul rotitor din cană. O liniște atât de profundă, încât a scoate fie și un singur sunet ar fi fost la fel de nepotrivit ca și a râde în biserică. Elinor o mângâie din nou pe mână.

— Lopez acela s-a urcat în barcă și a pornit către malul de vest. După ce nu s-a mai văzut, am ieșit pe alee și m-am dus la el. L-am răsucit cu fața în sus. Avea ochii larg deschiși, iar privirea...

întoarse capul într-o parte, dar nu plânse.

— Era privirea lui dintotdeauna. Atâta doar că nu se mai mișca. Iar în jurul buzelor avea un cerc vânăt. L-am târât în Biserică. Și pe celălalt. Nu mai știu cum am ajuns în Groapă. Se bat peste tot, ca nebunii. Trebuia să-l las în Biserică, mamă?

Elinor dădu din cap, străduindu-se să nu-i scape vreo lacrimă.

— Ai făcut bine, Ceinwen.

Dădu din cap și își retrase mâinile. Le așeză în poală, sub fața de masă, ca să nu li se vadă tremurul. Undeva, în dreapta, către Drumul Silozurilor, se auzi o bubuitură înfundată, apoi casa se zgudui din temelii, iar geamul ferestrei

tele ei i-ar fi fost teamă că o să se prăbușească, iar în prag apăru, cu pălăria în mână, Hugh Cole.

Ceinwen își întoarse spre el ochii înlăcrimați și icni scurt, de parcă se pregătea să dea afară conținutul stomacului. Poștașul arăta de parcă tocmai scăpase dintr-un incendiu. Hainele îi erau rupte în mai multe locuri și arse, iar fața zbârcită era plină de funingine.

— Pot să intru? întrebă cu voce spartă, însă nu mai așteptă răspunsul și pătrunse în bucătărie, ferind cioburile și ustensilele risipite pe podea.

— Vai, domnule Cole, cred că ai nimerit în singurul moment din viața mea, când nu pot... nu am cum să-ți ofer o ceașcă de ceai și o prăjiturică! A fost... o explozie sau ceva de felul ăsta, în urmă cu câteva clipe.

Hugh Cole dădu din cap, ridică un scaun trântit și se așeză pe el, fără să fie invitat. Sprâncenele îi erau încruntate, dar albul ochilor strălucea neliniștitor.

— Știu, doamnă Wilson. A fost o explozie, pe care a trebuit s-o provocăm, ca să putem ajunge până aici. Am aruncat în aer Stația de freon, ca să reușim să trecem de barajul forțelor de Securitate. îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu bucătăria voastră.

— Nu-i nimic, oricum voiam să facem niște

— Nu suntem în regulă, mamă! Cui îi mai este bine, în aceste clipe nenorocite?

Ceinwen îi așează pe masă mâinile tremurânde.

— Nu suntem în regulă, domnule Cole. Cum am putea fi așa, știind că părintele Webley tocmai...

întoarse capul într-o parte, nereușind să termine fraza.

— Părintele Webley a fost omorât de un bărbat din Millamar, spuse încet Elinor. Sub ochii ei.

Oftă.

— îmi pare rău că nu te putem primi cu vești mai bune. Acum, dacă tot ai venit, spune-mi, nu ne-ai putea ajuta să-1 aducem aici de Ia Biserică?

Hugh Cole o privi lung și clătină încet din cap.

— Nu pot, doamnă Wilson, pentru că am adus cu mine pe altcineva. Știi, e atât de greu să duci cuiva o veste rea... Habar n-am cum s-o spun, eu nu sunt obișnuit să vorbesc, ci numai să car geanta cu scrisori. L-am... l-am adus pe soțul tău, Elinor și sper să mă poți ierta pentru asta.

Se ridică, răsturnând scaunul, în spate, și făcu semn din mână către ușă. Intrară trei oameni,

Sindicatul

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 11.14
Colonia PamirSat

In baza principală de date a Coloniei, denumirea de **Sindicat** prezintă cu totul alt sens decât cel prezent în Dicționarul Uzual al Idiomului englezo-olandez, utilizat încă din primele momente ale construirii Cupolei peste craterul Ohsumi.

In acesta din urmă, prin „sindicat" se înțelege „o asociație de lucrători din anumite domenii, industrii sau fabrici, constituită pentru a obține îmbunătățiri ale plății, beneficiilor și condițiilor de muncă, prin acțiuni colective."

Definiția existentă în baza de date a Coloniei precizează că „prin **Sindicat** se înțelege o asociație, constituită în scopuri criminale și aflată în afara legii, care practică șantajul, asasinatul, teroarea și instigarea populației la revolte pentru atingerea scopurilor oneroase propuse, de cele mai multe ori de origine financiară."

Ambele definiții au un punct comun - sindicatul este perceput ca fiind o asociație de oameni, care au scopuri comune, pentru care militează în diferite forme.

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel cari **sindicale,** în fruntea căruia s-ar fi aflat straniul muncitor therrian Harlem van Logan.

Mișcarea asociativă „Shinti" a luat ființă legal în decada cu numărul 61 E.S., când a fost înscrisă în arhivele Coloniei drept „asociere în vederea susținerii materiale a colonilor cu drept de muncă pe teritoriul Pamirsat, care din motive medicale obiective nu mai pot să practice meseria pentru care au fost aduși de pe Tehrra". Practic, „Shinti" a început să funcționeze asemenea unui fond de asigurare medicală și a pus bazele înființării primului spital privat de pe Selena. întrucât condițiile de muncă de pe Câmpiile Acoperite au fost dintotdeauna dificile, iar numărul colonilor care contactau boli profesionale în continuă creștere, Administrația, în acord cu Departamentul Tehrrian pentru Afaceri Selenare, a admis solicitarea de recunoaștere oficială a asociației.

Timp de 12 decade, „Shinti" a funcționat sub atenta supraveghere a funcționarilor din „Surveyor-1", îndepli- nindu-și obligațiile statutare. Sute de muncitori bolnavi cronic au fost tratați gratuit în spital și au primit o indemnizație minimală de întreținere, după ce au părăsit instituția. Nimeni nu știe de unde au provenit banii necesari acestui efort financiar, deoarece Administratia timpului nu a lăsat

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel catie scrisă a cauzelor ce au condus la această hotărâre. *
Au fost confiscate toate obiectele de patrimoniu ale acesteia, iar spitalul a fost transformat într-o unitate clinică aparținând Fondului Medical al Coloniei. Fără precedent rămâne și faptul că (cu o singură excepție) niciunul dintre cei 697 de membri asociați nu mai apar, în niciun fel, în documentele oficiale ale Coloniei.

Persoana exceptată este Harlem van Logan și acest lucru se întâmplă datorită faptului că soția sa, Stephanie van Logan, este aleasă președinta Consiliului de Administrație, în decada 71, după o confruntare extrem de dură cu principalii oponenți - comandantul Forțelor de Securitate, maiorul Frederik Braunner, și medicul-șef al Spitalului, doctorul psihiatru Emmanuel Serge Casares.

începând cu decada 87, numele lui Van Logan apare deseori pomenit în actele oficiale de urmărire ale Securității, în strânsă legătură cu activitatea subversivă a unei formațiuni numită, generic, **Sindicatul.** Deși forțele de ordine operează mii de arestări, de-a lungul zecilor de decade, nu există nici măcar o singură înregistrare care să ateste, video, sonor sau în scris olograf, apartenența vreunuia dintre ei la organizație. în același timp, Administrația acuză, în mod oficial **Sindicatul** de nenumărate acte de

Capitolul XV

E tare plăcut să vezi apa aburind în ceaunul de pe foc, pregătită să spele vasele și tacâmurile și, cu puțin efort, poți să simți și mirosul ca de flori al detergentului, distribuit gratuit în fiecare lună de către Companie, împreună cu rația de medicamente de bază, cu hârtia igienică și cutia de săpunuri. Mai întâi, obiectele se pun la înmuiat, într-o cuvă mare de ebonită, apoi prima apă se aruncă la rețeaua de canalizare și în albie se toarnă apă fierbinte cu detergent. După încă zece minute, vasele intră pe o bandă rulantă în mașina de spălat, iar de acolo ajung în coșul de uscare.

De data aceasta, însă, ceaunul cu apă fierbinte nu ridica fuioarele de abur pentru vase. De altfel, în toată gospodăria familiei Wilson nu mai exista nici măcar un singur vas întreg. Apa era folosită pentru a-1 spăla de negreală și de mizerie pe față, pe gât și pe mâini pe David Wilson. Elinor înmuia cârpa în lighean, o storcea bine, apoi o trecea peste pielea închisă la culoare a bărbatului ei. Nu spunea niciun

Cărășel lea, când cineva trebuia să aibă puterea de a-1 pregăti pe cel decedat pentru ultimul drum.

Ceinwen fusese ridicată și dusă pe brațe în camera alăturată și întinsă pe sofa. Nu-și revenise din leșin nici după ce-i trecuseră pe sub nas o sticluță cu oțet, așa că o lăsaseră acolo și se înapoiaseră cu toții în bucătărie.

— Gata, am terminat, anunță cu voce răgușită femeia, luând ligheanul și ducându-1 la fereastră. Mai mult de atât nu se poate face, în astfel de momente.

— Vai, doamnă Wilson, tocmai mie mi-a fost dat să-ti aduc acasă soțul mort! se jeli Hugh Cole, ștergându-și o lacrimă ce se furișa către mustața groasă.

Elinor îi aruncă o privire scurtă.

— Cineva trebuia s-o facă, dacă mai există un bun creștin în Groapă. Intr-un fel, ar trebui să-mi pară bine că i-a făcut serviciul acesta un prieten.

Ce anume ar trebui să gândească și să rostească un bărbat pentru a aduce alinare unei femei, aflată în această situație atât de tristă, e ceva greu de știut. Hugh Cole nu avea habar, așa că renunță să-și mai caute cuvintele și se răsuci pe jumătate în direcția ușii, către ceilalți trei bărbați, care așteptau în tăcere, privind stânjeniți în podea.

Cărășel tam la baza scării de la Turnuri, gata să o luăm cu asalt, dacă ar fi fost nevoie. Au apărut doi gardieni și... au azvârlit ceva peste balustradă. Nu s-a văzut ce era, decât după ce a bufnit de pământ.

— Era Yves Le Prieur, spuse încet Rodolfo Claro, bărbatul bondoc, care stătea chiar în prag. Nu-1 cunoaște nimeni aici, în Groapă. Trimisul Părții de Vest pentru a ne asigura de unitatea mișcării sindicale.

— Apoi... Evans ridică mâna stângă în sus, de parcă ar fi cerut o explicație. Al doilea corp a fost al soțului tău, Elinor. Cred că i-au omorât în acea explozie. De asta erau toți negri de fum și aveau părul și sprâncenele arse.

— Doar atât? întrebă neclintită femeia.

— I-au aruncat pe toți. Până să ne venim noi în fire, se refugiaseră de pe pasarelă și coborâse grilajele de baricadam a scării. Poștașul o atinse pe umăr cu blândețe. Elinor, fetițo, nu am putut face nimic mai bun decât să ne retragem de acolo, înainte ca și alții să moară, fără rost. Nu aveam cum să-i învingem. Oricum, nu acolo și nu atunci.

Elinor se apropie de masă, întinse mâna și mângâie în fugă obrazul mortului. Simțea cum îi îngheață sângele în vine și carnea i se strânge ca atinsă de un frig mușcător. Dar vremea frigului cel adevărat încă nu sosise, iar pentru jelit

— Ce vrei să spui cu asta? se încruntă femeia.

— Vrea să spună, doamnă Wilson, că au decapitat Sindicatul din Groapă, asta e... își linse buzele poștașul, ui- tându-se cu atenție la ea. Nu mai avem șefi, nu mai este cine să gândească ce să facem, cum să ne mișcăm. Ei au murit repede, noi o să ne chinuim încet.

Dylan Evans se apropie de cadavrul de pe masă.

— Cea mai mare parte a oamenilor s-au împrăștiat și s-au încăierat cu forțele de Securitate, la întâmplare. Or să ne învingă, până la urmă, chiar dacă suntem mai numeroși, deoarece sunt organizați, au arme și o strategie clară. Așa că am venit, nu numai să-1 aducem pe Da vid acasă...

— Vrem să-i iei locul, Elinor Wilson, drăguțo, completă Hugh Cole, împreunându-și mâinile a rugăciune.

Mirosul pământului uscat și prăfos din grădină intra prin ferestrele fără geamuri și se plimba cu mișcări furișate prin încăpere, ferindu-se de cioburi. Elionor se gândi o clipă la nebunia generală de afară și se cutremură.

— Sunt doar o femeie slabă, răspunse, simțindu-și gâtul ca iasca. Care nu a apucat să-și îngroape bărbatul. Și nici măcar să-și anunțe toți copiii despre nenorocirea ce ne-a lovit

exista cerere. De parcă ăia, de sub celelalte Cupole, ar mânca praf lunar și ar bea gaze lichefiate. Costurile de întreținere a populației ar fi devenit prea mari. Și vor să le mai reducă.

Brusc, Elinor simți cum o lasă genunchii. Noroc că un scaun fără spătar era foarte aproape de ea, așa că se lăsă să cadă pe el și se sprijini cu trupul de masă. Mâna lui David se găsea foarte aproape de ochii ei.

— De ce eu? Nici măcar nu sunt membră a Sindicatului.

— Pentru că ești soția lui. Pentru că toată lumea din Groapă te cunoaște și ține la tine. Pentru că știi despre planurile Sindicatului, despre lupta lui, iar câteva din ideile pentru care ne-am ridicat la luptă au fost rostite de tine. Mai e nevoie să găsesc și alte motive? aproape că se răsti poștașul, privind-o cu ochi strălucitori. Trebuie să mergi alături de noi, în fruntea noastră, Elinor, fată scumpă, să-i aduni pe fugari sub un singur steag și să mergem cu toți către Turnuri. De-o fi să murim, măcar să o facem cu folos.

— Cei mai mulți dintre oamenii noștri nici măcar nu au auzit de moartea lor, comentă Dylan Evans. Știm numai noi, cei vreo două sute de inși, care am fost la Scări pentru tratative. Vestea o să se răspândească foarte greu, în noile

Elinor Wilson strânse pleoapele, de parcă s-ar fi pregătit să plângă. Bărbații se uitară unul la altul, neștiind cum să reacționeze. Pe sobă, ceaunul cu apă continua să răspândească, inutil, aburi.

— Mare tristețe, zise Hugh Cole, atunci când tăcerea deveni aproape insuportabilă, mare tristețe, zău! Dar nu o să poți să treci singură prin ea, doamnă Wilson. Trebuie s-o împărți cu noi. Gândește-te că așa ar fi dorit și David, dacă ar mai fi avut zile de trăit, ca s-o spună.

— Îți mulțumesc, Hugh, spuse femeia, deschizând ochii și roșind puțin în obraji. Nu mai e nevoie de niciun cuvânt în plus, ai spus exact ce trebuia, ca să mă convingi. Sunt sigur că bietul David și-ar fi dorit ca lucrurile să nu se prăbușească, în lipsa lui. Cu ce ar fi mai nimerit să începem?

Bărbații se sfătuiră câteva clipe, cu voce scăzută. De afară, intrau prin ferestrele sparte zgomotele îndepărtate ale bătăliei și vălătuci subțiri de fum. Dinspre „Piticul de lut" se auzeau țipetele unor femei, acoperite de bubuitul uscat al detonatoarelor electrostatice. Poștașul îi spuse că erau de părere să urce corpul neînsuflețit al lui David la etaj și să-l lase în grija lui Ceinwen. Apoi să meargă într-un loc public cunoscut, de exemplu la „Aleaua frântă", unde

Cărășel mai mult de două sute cincizeci de inși, gata să pornească în marș forțat către Scări.

— Și ce să facem la Scări?! se miră Elinor, privindu-i fix. Ați plecat de acolo, pentru că nu ați putut să urcați să cuceriți Turnurile. Credeți că acum sunt mai puțin apărate decât înainte? Scările sunt construite în așa fel încât să nu poată fi asaltate de cei de jos, nu ați înțeles nici măcar atâta lucru, până acum?

Se ridică încet în picioare. Lumina becului din tavan pâlpâi de câteva ori, apoi se stinse.

— Era de așteptat că o să ne taie curentul, bombăni poștașul.

— In scurt timp vor opri și apa, ridică din umeri Elinor. E o luptă pe viață și pe moarte. încearcă să ne lase fără resurse.

— Suntem de multe decade fără resurse, doamnă Wilson, încercă să glumească celălalt, dar nimeni nu râse și tăcu.

— Urcați-1 la etaj, porunci femeia, îndepărtându-se de masă. Dar cu atenție, vreau să îl cărați ca și când ar fi încă viu și ar putea să simtă orice zdruncinătură. E tot ce mai putem face pentru el. Cel puțin, până o să învingem. Sau până o să murim.

— Până o să-i învingem, doamnă Wilson! spuseră în cor bărbații. Pentru că o să-i învingem.

Creație de tranzitare 2 - Cârligul spațial Aurel Cărășel spună de mai multe ori ce urma să se întâmple și ce anume avea ea de făcut. Nici chiar după ce o însoți la etaj și îi dădu lumânările și candela, ca să le aprindă la căpătâiul mortului, nu era încă sigură că fata înțelesese tot ceea ce îi ceruse. Așa că plecă din casă cu inima îndoită și așa ajunse la cârciuma din spatele Silozurilor, unde deja se adunaseră o mulțime de femei, copii și câțiva bărbați cu chipiuri negre, cu steluță galbenă întretăiată de un fulger, însemnul celor care lucrau la întreținere.

Mai întâi, se ocupară să transforme sala principală a localului într-un loc baricadat, care să poată să respingă vreun eventual atac al forțelor de Securitate. între timp, anunțați de cei trimiși prin diferitele cartiere ale Gropii, cei care nu se angajaseră încă în lupta de gherilă începuseră să se adune în curte și să se așeze la mese. Sam Ri- chards, patronul „Lalelei frânte", era un bărbat morocănos de felul lui, dar devotat cauzei Sindicatului. încă din prima clipă, în care fusese anunțat că localul său avea să devină locul de comandă al răzmeriței, scosese din beciuri mai multe carafe cu vin și câteva șiruri de cârnați și alerga de colo-colo pe la mese cu ele, îndemnându-i pe oameni să mănânce și să bea, ca să prindă forțe proaspete.

Când în sală se strânseră câțiva dintre liderii diverselor grupe sindicale, Hugh Cole declară

David Wilson acasă, fuseseră de acord să o numească președinte interimar, pe perioada revoltei, pe văduva decedatului președinte. Niciunul dintre cei prezenți nu protestă și majoritatea lor o priviră cu multă curiozitate, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. în fine, le mai spuse că îi chemaseră acolo pentru a pune la cale un plan de bătaie, care să le asigure victoria în confruntarea cu forțele de ordine, t

— Și cine o să facă propuneri pentru acest plan? întrebă un bărbat, așezat la o masă din apropierea ușii.

— Toți! răspunse cu voce supărată Dylan Evans. Din păcate, va trebui să ne grăbim al naibii. Dacă ne apucă seara, nimeni nu o să mai poată organiza nimic în Groapă și o să urmeze un haos teribil.

— De ce nu-i lăsăm naibii pe toți și nu ne retragem în Subteran? reveni, încăpățânat, bărbatul fără nume. Considerați-o o primă propunere de acțiune pe lista voastră.

— în care Subteran?! păru că se miră Hugh Cole.

— în care Subteran... îl maimuțări celălalt. Știm cu toții despre ce anume vorbim aici. Cu toții am fost puștani, cândva și cu toții am făcut parte din *bandă.*

— Nu chiar toți, îl întrerupse Elinor, încercând să-si dea seama dacă îl cunoaste sau nu pe

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel rafe de vin alb. Dar dacă ne retragem, cine va mai lupta, în locul nostru, pentru drepturi?

— Și, mai ales, cine o să ne facă rost de mâncare și de apă, ca să rezistăm acolo în răstimpul necesar stingerii conflictului? strâmbă din buze poștașul. Poți să-mi pui și mie un pahar, Sam, gâtul meu merită asta din plin, și-a făcut datoria și a strigat până ce a răgușit.

Sam Richards îi turnă într-un pahar burtos și i-1 împinse în față. Hugh Cole sorbi o gură, plescăi din buze de plăcere, închise ochii și-l bău pe îndelete, până la ultima picătură.

— Când toată porcăria asta o să se sfârșească și or să ne vină salariile, am să-ți plătesc până la ultimul bănuț, îl asigură el pe crâșmar. Merită fiecare picătură.

Elinor asculta schimbul de replici, ca și cum i l-ar fi povestit altcineva. Ochii îi erau grei de întunecime și priveau obositi înainte, cu o răbdare care se vedea cât de colo că era impusă și nu firească. Apoi, deodată, tresări și își mușcă buza de sus, ca să nu țipe.

— Prindeți-1 pe omul acela! spuse ea cu voce apăsată, arătându-1 cu degetul pe bărbatul necunoscut. Să nu vă scape!

Evans țâșni de lângă fereastră, sări pe deasupra unui scaun si se aruncă peste masă, în

— îl cunoaște cineva? întrebă el pe cel care, repezită.

— Da, eu, răspunse Elinor Wilson. Este secretarul particular al lui Fannie Logan. Mi-am adus aminte că, la ultima revoltă din Groapă, a venit personal la noi în casă, să aducă înscrisul cu înțelegerea dintre Administrație și Sindicat, la semnat. Cred că ar fi bine să aflăm, mai întâi, ce anume căuta tocmai aici, în mijlocul unei adunări sindicale, la care nu fusese poftit.

Capitolul XVI

Tare ciudat mai era să vezi cu câtă nepăsare vorbea cu cei din jur, să vezi cât de drept își ținea trupul, cât de limpezi îi erau privirile și, mai ales, cum zâmbea, cu dinții de jos apucând buza de sus, de parcă ar fi vrut să o muște și s-ar fi oprit brusc, sub acțiunea unui gând necunoscut.

Collin Wilson se retrăsese într-un colț întunecat al încăperii și se așezase pe un scăunel cu trei picioare, în- trebându-se cum de reușea Owen să fie atât de calm și, aparent, neinteresat de persoana ei, care respira atât de puternic aerul soției sale. Ar fi fost simplu de tot să spună: „Ei, da, Collin Wilson, potolește-ți bătăile anapoda ale inimii! Nu se merită! Știi prea bine că nu se merită... că așa sunt femeile! Toate femeile! Și, de fapt, noi suntem de vină, deoarece ne mulțumim să ne repetăm unul altuia că nu le înțelegem, când, de fapt, propria noastră persoană este aceea care nu poate fi înțeleasă."

își acoperi ochii cu palmele și suspină înfundat. Cum spusese părintele Webley? în

Plânse, cu suspine înfundate, dar nimeni nu păru să-l ia în seamă. Umerii i se zguduiau de suspine, însă niciun sunet nu se înălța dinspre el. Stătea acolo, ghemuit, părând că vrea să se facă din ce în ce mai mic și să dispară dincolo de dușumeaua plesnită în multe locuri și plină de praf.

Părintele Webley murise.

Undeva, pe malul celălalt al Lacului Auriu, trupul său neclintit, din care se scursese orice strop de viață, aștepta rigid în incinta răcoroasă a naosului Bisericii. Batt Corner, care se străduise tot timpul cât le comunicase veștile să păstreze o atitudine cât mai calmă, nu se putuse abține să nu-și șteargă o lacrimă, când pomenise despre gestul lui Ceinwen, sora sa.

Apoi, își luă palmele de pe față și-și ridică fruntea, în direcția patului, pe care se găsea întins străinul acela cu ochii cenușii, Samuel, parcă așa îi spusese Owen, atunci când îi prezentase, în fugă, pe tovarășii cu care se înapoiase din Vest. Bărbatul se uita fix în ochii lui, în vreme ce toți ceilalți priveau înspre patul pe care stătea întins, parcă așteptând să spună ceva.

— In vremuri de criză, militarii trebuie să-și asume deciziile, spuse bărbatul înalt, rezemat de tocul ferestrei, de unde putea să supravegheze drumul, fără să fie văzut de eventualii trecători. Generalul Lopez te-a ales, probabil pentru că

aflăm în Colonia Pamirsat de mai puțin de două zile-stan- dard, iar în zona asta, numită Groapă, de ceva mai mult timp decât ai avea nevoie ca să te bărbierești. Și am nimerit și în plină răzmeriță...

Owen Wilson își turti șapca pe creștetul capului și se așeză pe un colț al patului.

— Cât de mult ti-ai mai revenit?

— Cred că pot să mă ridic în fund și chiar să mișc brațele. Dar nu reușesc să merg singur, fi-r-ar să fie! înjură nervos Riley, apoi se strădui să zâmbească și clătină din cap. Dacă doreai să afli când voi fi apt să mă deplasez de unul singur, atunci răspunsul meu este unul singur: nu știu. Lucrurile păreau mult mai simple și mai clare, atunci când ne-am părăsit propria Colonie.

— Indiferent cât de capabil te simți să te miști singur sau nu, trebuie să iei o decizie, clătină el din cap. Cel puțin, o să avem o certitudine, fie ea atât de neagră cum ni se pare nouă, cetățenilor din Pamirsat.

Tăcu o clipă și aruncă o privire șovăitoare în direcția lui Collin.

— Singura persoană care cunoștea locul de unde începea tunelul în direcția Domului despre care ne-ai vorbit, este moartă. Părintele Webley nu ne mai poate ajuta cu nimic. Va trebui să ne descurcăm singuri și încă repede de tot. Presimt

Ceilalți își întoarseră capetele înspre locul de unde venea vocea, de parcă abia atunci ar fi descoperit existența lui în încăpere.

— Batt Corner... Poate că ar fi mai bine pentru tine... pentru noi toți... să pleci, mai înainte de a afla un lucru pe care nu ar trebui să-l afli. Owen se ridică de pe pat și se apropie de el. Și Collin, la fel. Măcar voi doi să supra- viețuiți îndeajuns de mult, pentru ca să puteți să povestiți istoria asta mai departe, generațiilor următoare.

— Dacă veți afla despre ceea ce se pregătește acum, va trebui să suferiți aceleași condiționări ca și noi. Aceleași pericole. Numai că ni le-am asumat în mod conștient, spuse cu voce blândă Eileen Shallot și semăna atât de mult cu Bronwen, încât lui Collin i se puse un nod în gât. Voi sunteți încă niște copii, nu putem, nu avem dreptul să vă atragem în această aventură periculoasă.

— Copii?! întrebă batjocoritor Batt, ferindu-se de mâna mângâietoare a lui Owen. Primejdii? Și dacă am pleca imediat spre casă, cine ne va garanta că o să mai ajungem acolo? Nenorociți! ăia de la Securitate trag în tot ce mișcă. Amintiți-vă că numai la pericole nu m-am gândit, atunci când m-am oferit să vin cu știrea la voi, după ce m-a căutat Ceinwen, ca să mă roage să v-o transmit.

ori, să le spună că nu îi crede, apoi o închise la loc. La urma-urmei, *cârligul spațial* chiar existase cândva, chiar dacă multora li se părea mai mult o legendă din vremurile dintâi ale Colonizării. De ce nu ar fi fost Domul acela punctul de legătură cu orbita Artusanov? Dar toate celelalte istorii despre înmulțirile prin donare, despre *arte- facte* părăsite în subsol de reprezentanții unei civilizații galactice... hmm! Toate i se păreau doar istorii aiuritoare, menite să-i ascundă... ce?

Nimic, îl asiguraseră. Nu le ascunseseră nimic. Trebuia să ajungă în Dom și să încerce cumva să reactiveze sistemele străvechi ale *cârligului* pentru a efectua o ultimă călătorie. Spre Tehrra. Satelitul albastru care se uita la ei, de dincolo de Cupolă, în lungile nopți ale exteriorului.

— Dar ce naiba e acolo?! se miră Batt Corner, după o clipă de liniște.

— Poate cei care au venit pe Selena, să întemeieze Coloniile. Strămoșii noștri îndepărtați, de care ne-a rupt, în vechime, din cine știe ce cauze, răspunse Shallot. Dacă civilizația lor mai supraviețuiește, poate că vor putea să ne răspundă la întrebările fără de care viața din cele douăsprezece Colonii se va stinge treptat, dar ireversibil.

— Trebuie să plecăm imediat spre Capela Angharad! spuse speriat Collin.

— Să plecăm, aprobă Riley. Ajutați-mă să mă ridic!

Batt Corner și Owen se repeziră la el și-l luară de subsuori.

— Cum ajungem la capela aia?

— Există un canal de scurgere nu departe de aici, răspunse Batt. *Banda* îl mai folosește uneori, ca să scurteze drumul către Biserică. Dar nu ajunge până la capelă. Și ar trebui ca ticăloșii ăia să nu fi declanșat pompele și să-l fi inundat.

Porniră, la un semn al locotenentului. Casa mai avea o ieșire de serviciu, care dădea într-un fel de curte neîngrijită. Săriră peste treptele de piatră și se grăbiră cât putură să treacă dincolo de gardul prăvălit într-o rână. în față mergea William Anderson, cu umerii cocoșați de greutatea a două sacoșe negre, din material cauciucat. Apoi veneau Owen și Batt, de o parte și alta a locotenentului, iar formația era încheiată de Shallot și de Collin, care arunca mereu priviri speriate în urmă. Dar *fortăreața* trecu de casa lui Brent și se pierdu în josul străzii, în direcția liniei ferate. »

înaintau repede, aproape fără să-și vorbească. Doar, rareori, Batt le cerea să facă o pauză și o apuca înainte, încercând să se orienteze pe terenul vălurit, acoperit cu ierburi înalte și tufe

Cărășel la pământ, străduindu-se să se facă invizibili printre ierburi, dar Collin știa că scanerul unei *drone* era capabil să distingă chiar și ridurile de pe frunte, așa că nu-și făcu iluzii că au rămas neobservați, chiar dacă aparatul trecu nepăsător înainte și se făcu nevăzut dincolo de un șir de clădiri înalte, care marcau începutul Pieței de Gross, de la marginea sudică a Gropii.

înainte de a se ridica pentru a-și continua drumul, Collin se rostogoli până în apropierea lui Batt și-l întrebă în șoaptă ce aveau să facă mai departe.

— Suntem foarte aproape de canalul de scurgere, răspunse acesta și râse, străduindu-se să nu pară îngrijorat. Chiar dacă ne-a scanat, până se procesează informația, până se transmit ordinele și ajung trupele aici mai durează. Există o șansă bună să scăpăm, ți-o garantează Batt Corner!

într-adevăr, găsiră canalul dalat după mai puțin de două sute de pași. Era un dreptunghi, care tăia regiunea în direcția nord-sud, adânc de trei metri și atât de îngust, încât de-abia de încăpeau doi inși unul lângă altul. Hotă- râră că e mai bine să meargă pe lângă el, deoarece aveau mai mare libertate de mișcare. își continuară drumul cât puteau de repede, gâfâind și străduindu-se să nu se oprească atunci când simțeau că li se taie respirația de oboseală.

— *Drona* le-a transmis informația, dădu Riley din cap. Dacă nu avem pe nimeni pe urmele noastre, este pentru că am fost, cu siguranță, prea departe de orice forță de ordine de care dispun. Asta nu înseamnă însă că am scăpat.

— Ce ar putea să ne facă, atunci? râse Batt. Să dea cu pietre după noi?

— Tare mi-e teamă că au la îndemână ceva mai sofisticat decât o piatră.

Chiar așa se dovedi a fi. La scurt timp după ce porniră din nou, cerul se înnegri în direcția Pieții de Gross și o pală puternică și umedă de vânt îi izbi în față, dezechili- brându-i.

— Controlul atmosferei! strigă Owen, în răgazul dintre două rafale.

In câteva secunde, erau înmuiați până la piele și alunecau mereu pe solul clisos, gata să cadă în canal. Nu era ploaie, era o revărsare de apă, ca și când cineva ar fi răsturnat deasupra lor o cadă uriașă. Dădeau din brațe, ca să-și păstreze echilibrul, iar locotenentul fu trântit de mai multe ori în bălțile destul de adânci care se și formaseră pretutindeni. Se opriră și se luară pe după umeri, întorcând spatele vântului și apropiindu-și frunțile, ca să se poată auzi.

— Ce ar putea face mai mult de atât? țipă femeia, dân- du-și șuvița udă de păr pe după ureche, iar Collin observă că până și alunița de lângă lobul urechii era asemănătoare cu cea a

— Și nici *drone* de observație nu vor mai putea folosi, ca să știe unde ne aflăm, remarcă Riley.

— Pot să ne taseze, răspunse Owen, cu o mină îngrijorată pe față.

— Cum adică să ne taseze?

— Cum îți închipui că au nivelat terenul din Colonie pentru Câmpiile Acoperite? Au închis cupola, au creat atmosfera și au realizat puncte de presiune pe locuri precis delimitate. Pe câțiva metri pătrați, aerul apasă cu o presiune de două-trei sute de atmosfere.

Vântul îi izbi cu o forță turbată, din direcția Lacului Auriu. Batt căzu în genunchi și își prinse capul între brațe, încercând să-l protejeze.

— Au început! strigă Owen și-și duse mâinile la față. Degetele i se umplură de sângele ce i se scurgea pe la colturile ochilor. »

— înapoi! ordonă locotenentul și le făcu semn spre câmpia din spate. Nu pot să taseze decât zone mici și numai pe baza informațiilor transmise de *drona* ce ne-a survolat. Restul calculelor le face logistica. Iar cei de acolo cred că înaintăm.

Porniră spre înapoi, ținându-se de mâini. Vântul își schimba frecvent direcția, astfel încât nu știai din ce parte va veni lovitura următoare. Se opriră după vreo sută de pași. Zona unde stătuseră mai înainte era un fel de cilindru

brusc, mult mai în față, făcând să sclipească picurii de apă ce se izbeau de eL

— Repede, în groapa aia afurisită! strigă Riley. Loviturile nu țintesc niciodată același loc de două ori.

Reveniră pe propriile urme și se târâră unul pe celălalt până pe marginea gropii. Anderson scoase un far dintr-o geantă și lumină înăuntru. Avea cam patru metri în diametru și peste doi metri înălțime. Se lăsară să alunece pe pământul

Capitolul XVII

Când se săltară din nou pe buza gropii, vijelia încetase, iar ultimii nori se grăbeau să se risipească spre apus. Probabil că îi consideraseră morți în urma celei dintâi operațiuni de tasare, își spuse Collin, străduindu-se să-și stoarcă veșmintele de apă. Sau poate că le pierduseră urma. Oricum ar fi fost, nu puteau decât să se bucure de răgazul ce li se oferea.

Pentru a înainta cu mai multă viteză, pe locotenent îl așezară pe o folie de plastic, scoasă dintr-una din cele două genți de Anderson. îi făcuseră câte un nod zdravăn la fiecare capăt, apoi îl săltaseră pe umăr, schimbându-se la fiecare zece minute de mers. După încă o jumătate de oră de marș forțat, ajunseră în punctul unde canalul dispărea sub pământ.

Anderson și Shallot le împărțiră proiectoare și pătrunseră cu precauție în lumea întunecoasă a subteranului. în prima porțiune, apa adunată de la furtuna neașteptată umpluse partea inferioară a colectorului, trecându-le de genunchi. Apoi, treptat, începu să scadă, până ce ajunseră în dreptul primei guri de canalizare, pe unde valul

— E o zonă mai puțin circulată și nu am mai trecut pe aici de câțiva ani buni, răspunse acesta. Dar mă descurc.

Intr-un final, ajunseră într-o sală spațioasă, în formă de stea cu șase raze. Existau mai multe bănci de piatră, un depozit cu unelte pentru prima intervenție, un punct (devalizat) de prim-ajutor, precum și un robinet cu apă curentă potabilă, de la care se grăbiră să-și umple recipientele.

— De aici, mai avem foarte puțin de mers, până în dreptul Capelei Angharad. Numai că nu trebuie să greșim drumul.

Nu-l greșiră și ajunseră în dreptul unei scări metalice, încastrată în zid, în numai câteva minute.

— Și acum? întrebă Shallot, rezemându-se de zid, obosită și transpirată.

— Urc eu, se oferi Owen, vorbind în șoaptă. Dacă e o cursă și ne așteaptă, voi fi în stare să-i păcălesc sau măcar să-i încetinesc, până ce veți reuși să vă îndepărtați de locurile acestea. Sfatul meu ar fi să vă întoarceți în sala din spate. Dacă nu, urcăm în Capelă și vedem despre ce este vorba.

Toată lumea se arătă de acord și Owen așteptă până ce toți se așezară în poziție de revenire pe propriile urme. Apoi urcă treptele

pe cărămizile false ale pereților și se pierdea pe dalele necizelate de piatră.

Urcară pe rând, ajutându-se unul pe celălalt să iasă din puțul întunecat. La sfârșit, Owen puse capacul la loc și îl fixă cu ajutorul unui zăvor ruginit. Apoi verifică ușa de la intrare - era închisă. Se așezară, extenuați, pe lângă ziduri și priviră plini de curiozitate în jur.

Pare caraghios când stai, cuprins de teamă, cu picioarele întinse, iar pe lângă tine se preling firicele de apă, scurse din pantofi și din manșetele pantalonilor. Senzația e una de neputință absolută - auzi, vezi și poți gândi atât de limpede, încât parcă te săgetează o durere. Atâta doar că nu-ți vine să te clintești.

Collin Wilson nu intrase niciodată în Capela Angaha- rad. Trecuse de câteva ori destul de aproape de construcția circulară, cu acoperișul asemenea unui dom, dar ceva îl reținuse să apese pe clanța mare, din fier forjat. Odată i se năzărise chiar că aude un zgomot în penumbra din interior, un fel de râs gâlgâit, care-i încrețise pielea pe spate și-l făcuse să o ia la goană. Acasă nu spusese nimic, deoarece Gareth ar fi fost în stare să-l tachineze zile întregi pe treaba asta. în schimb, aceasta a fost una dintre întrebările stranii pe care i le-a pus părintelui Webley, după încheierea unui curs de geografie selenară. Dar părintele l-a privit lung, a înălțat ușor din umeri

iar râsul venea de foarte aproape, de la a doua persoană de la el, în direcția ușii. Era însă același sunet batjocoritor, încât primul gest involuntar pe care-l făcu fu acela de a-și duce mâinile la urechi.

Locotenentul Samuel Riley, răsuflă adânc și mai râse de două ori, după care își șterse fruntea cu dosul mâinii.

— îmi pare rău dacă v-am speriat, rosti el, străduindu-se să se ridice în coate și iar se porni să râdă. Va să zică pentru asta ne-am chinuit?

Collin îl mai fixă o clipă, apoi își roti din nou ochii prin încăperea circulară și absolut goală. Doar pereții, ușa metalică și floarea de sticlă din tavan, prin care pătrundea lumina. Ba nu, se corectă, și capacul tunelului prin care ajunseseră în Capelă. Unde se ascundea secretul pentru care înfruntaseră forțele de Securitate, ca să-i aducă până aici pe străinii aceștia ciudați?

își dădu seama că o privire cercetătoare îl iscodea cu o curiozitate abia disimulată. întoarse încet capul. Femeia Shallot se uita drept în ochii săi și un fior îl străbătu din cap până-n picioare, când realiză că, de fapt, Bron era aceea care voia să-i transmită ceva prin magnetul fluid al pupilelor ei negre. Oare ce făcea Bron, în clipele acelea? Reușise să se ascundă din calea nebuniei generale? își găsise un adăpost sigur sau se

Webley, când ne-am întâlnit în piață. Nici nu am apucat să-l întreb de ce tocmai aici.

Locotenentul încetă să mai râdă și întoarse capul spre el.

— Nu știu nimic altceva, repetă el nesigur și un început de spaimă îi tresări în coșul pieptului.

Dar ochii lui Bronwen continuau să îl tintuiască cu t
acea căutătură caldă și mângâietoare căreia știa că nu i se poate împotrivi. își duse ambele mâini la gât și-și masă pielea cu putere.

— Collin, încearcă, te rog, să-ți amintești exact ce ți-a spus părintele. Probabil că nu ai luat în seamă toate informațiile pe care ți le-a oferit, îl îndemnă Owen, târându-se mai aproape de el. Lumina intrată prin floarea din tavan își modificase ușor nuanța, așa că vânătaia de sub ochiul drept i se păru încă și mai mare lui Collin. De aici, ar trebui să existe o cale directă spre Domul exterior, de care ne-au spus ei.

— Capela Angharad... rosti încet Batt Corner. Ce naiba, nu seamănă deloc cu capela noastră! Nu se văd nici amvon, nici strane, nici galerii de lemn... Nimic. Este doar o încăpere circulară.

— Hai, Collin, grăbește-te! se enervă Owen.

— A spus să vă aduc aici. Și atât.

Se uită pe furis la Eileen Shallot. La Bron. Si

— Mi-a mai spus... că aici e, într-adevăr, o capelă. Locul sub care a fost depus pentru veșnicie corpul lui Har- lem Van Logan, întemeietorul Coloniei noastre. Sau al Administrației. Sau al Sindicatului. Nu știu foarte exact, credeam că e numai o poveste.

— Van Logan e îngropat sub Capela asta?! fluieră uluit Owen.

— Părintele mi-a spus că a verificat personal informația asta. Că a săpat un tunel cu o săpătoare adusă din Câmpiile Acoperite și că a văzut cu ochii lui tubul criogenie în care corpul său a fost pus la conservat.

— Nemaipomenit! gâfâi Batt, trăgându-se și el mai aproape. Dar cum naiba ajungem acolo?

— Și ce-a mai spus părintele? încearcă să-ți aduci aminte orice mărunțiș, Collin. Ar putea să fie extrem de important.

Collin îndrăzni să ridice privirile și să caute ochii pătrunzători ai femeii. Pupilele ei negre erau pline de lumină și nu ascundeau nimic amenințător. Se găseau într-un loc sfânt, descoperi cu mirare, iar intențiile fiecăruia dintre ei nu puteau fi decât nobile. înghiți în sec, apoi își înclină din nou fruntea.

— Capsula criogenică în care zace Harlem Van Logan se află sub o cruce de piatră.

Se uitară cu toții unul la altul, cu priviri

Cărășel nu a existat nicio cruce de piatră, iar denumirea asta a fost purtată de un alt obiect, în mod simbolic. Orice e posibil, deoarece e vorba de lucruri vechi, din zorii colonizării. Asta nu ne rezolvă, însă, nouă problema.

— Un moment, îi întrerupse locotenentul monologul. Nu-1 cunosc pe acest preot al vostru, dar presupun că voi trei îl știți destul de bine.

— I-am fost sau îi suntem încă ucenici, la cursurile Con- sistoriului, dădu Batt Corner din cap. Iar duminica ajungem cu toții la Biserică.

— Bănuiam eu, zâmbi ofițerul. Ce credeți că înțelegea el prin „crucea de piatră"?

— Păi, o cruce e o cruce, răspunse zăpăcit Batt. Are patru brațe, nu?

— Deseneaz-o!

Batt se uită întrebător la Collin. Iar Collin la Owen. Acesta ridică din umeri.

— Desenează o cruce, ridică el din umeri. Oricum, deocamdată nu avem nicio soluție.

Batt se ridică și se apropie de locul unde stătea așezat locotenentul. Scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un briceag, îi desfăcu lama, se așeză într-un genunchi și desenă pe una dintre dale o cruce cu patru laturi, trei egale între ele și a patra mai lungă.

— Aceasta este o cruce?

Batt se strâmbă.

— Ce naiba, nu știi cum arată o cruce?

Cărășel religioase, creștinismul fiind unul dintre cele mai puțin importante. Așa că nu știu exact cum arată obiectele lor de cult.

— Ei, da, aceasta este o cruce.

— Ar putea arăta și altfel?

- Altfel?

— Să zicem, ar putea, de exemplu, să aibă toate laturile egale?

Batt ridică din umeri, fără să răspundă.

— Ar putea, zise Collin, ridicându-se. Părintele spunea că, la începuturile Coloniei, printre primii 122 de munci- tori-coloni se găseau și creștini esenieni (nu știu ce însemna chestia asta), care se închinau la astfel de cruci.

Se apropie de locotenent.

— De ce întrebi asta?

— Pentru că exact forma asta o au, pe podea, umbrele ferestrelor din tavan. Dalele sunt din piatră. Nu ar fi exact o cruce de piatră?

Owen Wilson se strâmbă admirativ și se apropie cu pași mari.

— Dați-vă într-o parte! porunci el.

Se trase doi pași înapoi și se aplecă. Privi câteva clipe, apoi luă briceagul din mâna lui Batt și începu să traseze cu el pe podea conturul umbrelor ovalelor de sticlă. La sfârșit, se văzu că fiecare oval se găsea pe o altă dală. Patru dale, câte una pentru fiecare punct cardinal și una, cea de a cincea, în mijloc, ca factor de unire.

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel începu să apese, pe rând, dalele, în diferite configurații. Când ajunse la aceea în care traseul începu din centru și se continuă de la dreapta la stânga, asemenea acelor unui ceasornic, în încăpere se auzi un zgomot surd și în podea se deschise o trapă, spre fundul căreia cobora o scară cu trepte din piatră.

— O cruce în piatră! spuse Eileen Shallot, apropiindu-se. Cine s-ar fi gândit?

Bacteria vie

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 12.4
Colonia PamirSat

în general, biologia și medicina selenară nu cunoaște alte microorganisme, cu excepția celor aduse, voluntar sau involuntar, de către om, în momentul actului de colonizare.

O mulțime de astfel de microorganisme unicelulare, de dimensiuni microscopice, au străbătut împreună cu oamenii cei peste 380.000 km, care despart cele două corpuri cerești, s-au stabilit împreună cu ei pe Selena, s-au adaptat la noile condiții și au suferit mutații genetice, în funcție de radiațiile cosmice încasate.

Nicio mutație însă nu a deteriorat sau

loase pentru viață. Altfel spus, microorganismele în cauză, sporulate sau nu, și-au menținut structura simplă, nucleul difuz și modalitatea de înmulțire prin diviziune directă.

O parte dintre mutații au fost provocate încă de pe Tehrra, în special bacteriilor nutrificante, celulotice și de putrefacție, care urmau să fie utilizate în agricultură, pentru a obține un randament maxim, în momentul aplicării lor la nivelul solurilor artificiale. S-a observat că niciuna dintre noile trăsături genetice implementate nu prezintă o rezistență în timp mai mare de 10 generații, după care tratamentul trebuie reaplicat unor noi seturi de bacterii-subiect. Deși, în sin, procedura este costisitoare și consumatoare de timp și de materii prime, s-a considerat că reprezintă o soluție acceptabilă de siguranță, în privința înmulțirii necontrolate a bacteriilor pe solurile agricole.

Coloniile fiind perfect izolate una de cealaltă, asemenea unor eprubete închise, riscul contaminării sușelor, specifice fiecărei așezări, a fost exclus din start, schimburile de mărfuri și de specialiști fiind controlate cu strictețe, d.p.d.v. al decontaminării.

Cu atât mai mare a fost deci surpriza descoperirii *bacteriei nemuririi* (vibrionea immortalitas), în decursul a numai două decade, în șapte din cele 12 Colonii. Desi s-au efectuat

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel teria murea în mai puțin de 10 minute. O parte dintre specialiști au emis ipoteza că aceasta ar fi o formă de autoapărare a secretelor pe care le stăpânește.

Cercetările indirecte, realizate în Colonia Pamirsat între decadele 115-190 asupra unui număr de 24 de muncitori agricoli și a patru mineri, din rândul celor 16, care au ridicat cel dintâi Adăpost Antares, înainte de efectuarea nivelărilor în interiorul craterului Oshumi, au arătat trei lucruri importante: 1. prelevată din interiorul celulei umane, pe care o parazitează, îi rescrie codul și o determină să-și prelungească nelimitat durata de viață, bacteria se autodistruge, mai înainte de a se reuși vreo intervenție asupra ei, în scopul blocării mecanismului respectiv; 2. nu pare să aibă nevoie de niciun fel de energie externă, pe care să o capteze de la organismul-gazdă sau din altă parte și nici nu face (în limita sensibilității aparaturii din momentul efectuării cercetării) vreun schimb cu gazda de substanțe chimice; 3. nu afectează, în niciun fel (pozitiv sau negativ) inteligența organismului-gazdă.

începând cu decada 214, orice fel de cercetări științifice asupra *bacteriei nemuririi* au fost sistate de către Administrație, care nu a mai alocat nici fonduri și nici aparatură în acest

Creație de tranzitare 2 - Cârligul spațial Aurel Cărășel levante, istorii despre persoanele infectate, portrete psi- hografice ale acestora, analize de fond și pseudoanalize ale faptelor istorice consemnate în legătură cu persoanele infestate, glume, imagini la diferite scări de

Capitolul XVIII

Ore în șir, Hugh Cole, Dylan Evans, James Boswell, Tim Readman, Dick Dalley, Garcia Iniguez și alții din celula de Sindicat a Zonei 6 a Gropii au fost ocupați până peste cap cu organizarea grupurilor de oameni, care veneau mereu, din diverse părți, mai mult sau mai puțin angajate în conflict.

Hugh răgușise atât de mult încât nici măcar vinul rubiniu cu care Sam Richards se grăbea să-i umple cana de metal, când se golea, nu părea să mai aibă vreun efect asupra corzilor sale vocale și de-abia de reușea să vorbească în șoaptă. Iar Evans se vedea de la o poștă că pica de oboseală - de câteva ori trebui să pună capul pe masă și să ațipească pentru câteva minute, după care se ridica greoi, își scutura capul, ca să se dezmeticească, sorbea o gură din cafeaua neagră și tare de alături și pornea iar la treabă.

Lucrurile începuseră să se urnească pe făgașul cel bun și, din primele rapoarte, aduse de câțiva puști din *bandă,* îmbrăcați numai în cămăși și în pantaloni scurți, reieșea faptul că pe

— Sunt curios cine i-a organizat pe oamenii de acolo... se interesă Tim Readman, unul dintre cei mai buni *împrăș- tietori* din Groapă.

— Autoorganizare, mormăi Evans, care tocmai termina de sigilat un document și îi dădea indicații unui puștan cui să îl predea.

— Ce e aia autoorganizare?! se miră Evans, urmărin- du-1 pe băiat prin fereastră. Trebuie să fie acolo un om puternic, care să-i determine pe ceilalți să se adune în jurul lui și să-i asculte ordinele. Eu de acela vorbesc. De el am avea nevoie și aici. Ca să-l putem trimite spre Scări cu două grupuri.

Nu apucă să-și ducă ideea până la capăt. Ușa hanului se izbi de perete și înăuntru năvăliră doi bărbați cu fețele înnegrite de fum. Cel din stânga avea o tăietură urâtă la brațul stâng, din care sângele reușise să răzbească peste bandajul improvizat.

— Frații Khammes! se miră Hugh Cole, lăsându-se în spate pe speteaza scaunului. De unde ați apărut?

Cel cu tăietura pe braț se apropie de masa bătrânului.

— De la Piața de Gros. S-a terminat acolo, mă înțelegi? S-a terminat! Ne-au măcelărit, pur și simplu...

— Au trimis patru *fortărețe* peste noi. Nici nu

Se ridică și îi conduse către scaunele rezemate de peretele opus. James Boswell se apropie și el, cu ochii îngustați de concentrare.

— Păcat că nu avem o hartă, spuse el.

— Avem, încuviință poștașul și scormoni în geanta rezemată de piciorul mesei. Scoase de acolo o folie de plastic, împăturită și o întinse pe una din mesele vecine. Este harta Serviciului Poștal. Și cred că nu le mai trebuie! rânji el.

își aplecară capetele peste grămada de linii și denumiri. Degetul arătător al lui Evan bătu într-un punct.

— Noi suntem aici. Iar acolo e Drumul Silozurilor. Acolo, Piața de Gros. Iar la capăt de tot sunt Scările.

Trasă câte un oval cu creionul în jurul fiecăruia.

— Un triunghi, constată Hugh, apropiindu-și capul de hartă. Cu un picior prăbușit - Piața de Gros.

— Un triunghi, da, admise Evans. Ca să nu se destabilizeze situația și să fim înconjurați, ar trebui să refacem un focar de luptă în apropiere de Piață. Ce loc mai acătării e prin preajmă?

Hoodaid Khmames își apăsă degetele peste rană și un șuvoi de sânge musti peste ele.

— Tumul de Apă, spuse el, fără să-i privească. A rămas neatins și neocupat de nimeni. Până

— Avem armamentul lăsat de Securitate pe Drumul Silozurilor. S-ar putea organiza o grupă destul de bună cu oamenii de afară, ce zici, Evans? Hugh se uita la el întrebător. în douăzeci de minute ar putea ajunge acolo.

— Mda, ar fi un punct bun de rezistență, până ce am reușit să reorganizăm zona. Problema e dne o să-i conducă...

— îi conduc eu, spuse cu o voce fermă și puternică Elinor Wilson, apărând în capul scării interioare, unde urcase ca să se odihnească puțin.

— De tine e nevoie aici, doamnă Wilson, se repezi poștașul. Acolo, ar fi nevoie de un militar. Dar Colonia asta nenorocită nu a avut niciodată forte armate.

Elinor Wilson coborî scara, se apropie de masă, aruncă o privire fugară asupra hărții, apoi observă rana de pe brațul lui Hoodaid. »

— Ce fel de creștini sunteți voi?! se minună ea, cu voce voit prefăcută. Omul acesta e rănit destul de grav, iar pe voi vă frământă cine să conducă trupele către Turnul de Apă. Chemați aici pe unul din infirmierii de afară!

Dylan Evans șovăi o clipă, apoi clătină din cap, zâmbi și ieși în fugă pe ușă. Se întoarse după câteva clipe cu un bărbat înalt și slab, îmbrăcat cu un halat alb, mânjit cu sânge, care avea un scalpel în mâna dreaptă.

— Am hotărât că merg eu și asta nu se discută, reluă femeia, privindu-i pe rând, pe fiecare. Așa cum ați spus, atunci când m-ati convins să intru în Sindicat: lumea mă cunoaște și mă respectă pentru că, prin mine, îl respectă pe David. Și, în plus, știu cum să-i fac pe oameni să mă asculte.

— Se vede, mormăi Boswell și reveni la masa sa.

— Așa și trebuie - să se vadă. Am nevoie însă de un ajutor de nădejde, cu picioare bune și cu voce puternică.

— II ai, spuse celălalt Khammes, făcând un pas înainte. Dacă crezi că pot fi bun pentru asta, sunt gata să te sprijin. Trebuie să le-o plătesc ticăloșilor ăia de la Securitate, care au folosit *fortărețele* fără să le pese de femei și de copii.

Femeia îl privi lung, apoi clătină din cap.

— Te iau, numai cu o condiție, Peter Khammes: să-mi promiți că nu faci treaba asta, ca să te răzbuni. Nu de creiere înfierbântate după răzbunări personale avem nevoie acum, ci de unele limpezi și aplicate, capabile să ia decizii corecte în situații de criză.

Peter Khammes se angajă solemn să facă orice i se va cere și să lase răzbunarea pe altădată, dar se vedea destul de limpede că se gândea la cu totul altceva. Hugh Cole ieși afară

— Mâine e duminică, spuse încet Sam Richards, care se așezase pe un scaun, lângă ușă, cu două carafe goale în mâini. Ar fi trebuit să mergem la Biserică.

Se opriră cu toții din ceea ce făceau, ca și cum i-ar fi pălmuit cineva. Elinor se gândi la părintele Webley și o lacrimă i se prelinse pe obrazul stâng.

— Dacă Dumnezeu ține cu noi și reușim să ajungem în ziua de duminică, vom merge cu toții, câți vom mai fi în viață, la Biserică, vă promit asta eu, Dylan Evans. Ne vom ruga pentru toți cei care au murit și pentru toți cei care au scăpat. Și, mai ales, ne vom ruga pentru părintele Webley și pentru David Ellis Wilson, fie-le țărâna ușoară!

înclinară toți capetele și păstrară un moment de liniște. De afară, răzbăteau strigăte îndepărtate, zgomot de ziduri ce se prăbușeau și pocnetele înfundate ale descărcărilor electrostatice.

începură să se pregătească de plecare. Hugh Cole reușise să-i aranjeze în două grupuri pe bărbații care se arătaseră dornici să pornească spre Tumul de Apă, le distri- buise arme, sticle cu apă minerală, câte un sandviș și o torță. Iar acum flăcările lor alcătuiau în jurul meselor din curtea cârciumii un cerc neregulat, iar dedesubtul fiecărei flăcări ce se zbătea în

Vreți s-o faceți pe doamna Wilson să creadă că i-am dat pe mână un cârd de gâște și nu niște luptători, gata să-și dea viața pentru cauză?

— Lasă-i, Hugh, vorbi Elinor, cu blândețe, în timp ce se apropia de prima masă. S-ar putea ca, pentru unii, să fie ultimele vorbe.

Le făcu semn să se tragă mai aproape, apoi se urcă pe un scaun, ca să-i vadă pe toți.

— Plecăm direct la Turnul de Apă, le spuse și i se păru că o aprobaseră înclinând din cap. Ocupăm clădirea, Turnul și punem gărzi în apropiere, pentru a preveni un atac prin surprindere. Nu vă cer decât să rezistați și, mai ales, să nu vă lăsați omorâți. Cu cât vom rezista mai mult, cu atât le vom da un răgaz mai mare celor de aici, ca să pornească spre Scări cu mai mulți oameni.

Tăcu o clipă, iar oamenii tăcură și ei. Nu li se auzeau decât respirațiile șuierate și femeia știu că erau de partea ei. își mușcă buzele, ca să nu zâmbească.

— E important să supraviețuim în primele zece ore, adăugă și coborî de pe scaun.

Când să pornească spre poartă, din clădire apăru în fugă James Boshwell și îi făcu semn să se oprească.

— A vorbit! strigă el și mai făcu câțiva pași. Băieții lui Ismail i-au dezlegat limba.

— Cine a vorbit? întrebă nedumerită Elinor

Piațeta din fața crâșmei se umplea treptat de lume, și femei, și bărbați. Intr-un colț, în fața drogheriei lui Silvian Mathias chiorul, se strânseseră câteva fete, cu părul prins sub bentiță și cu coșuri de fașe în mâini. Bărbații erau plini de praf până în albul ochilor, așa cum se întorceau de la lucru. Femeile, cu capul gol și în hainele de purtat prin casă, toți discutând cu aprindere și strigând unii la alții pe deasupra capetelor.

— Să-i ia cineva în primire, zise Elinor și se întoarse în cârciumă, gândindu-se că niciodată „Laleaua frântă" nu avusese atâția mușterii.

Boshwell o apucă înainte, cu un felinar în mâna stângă. Coborâră o scară în spirală, ferindu-și capetele de șirurile de câmați afumați și de bucățile de șuncă, atârnate de cârlige mari. La capătul scării, începea o sală scundă și lungă, plină cu butoaie din fibră de sticlă. La jumătatea șirului, chiar sub un bec chior, se afla un scaun, pe care stătea legat și plin de sânge bărbatul ce le propusese să se refugieze în Subteran. Avea degetele de la mâna stângă zdrobite și albeața osului răsărea sub pielea sfâșiată. Ii smulseseră urechea stângă și îi lipiseră acolo, provizoriu, un plasture, pe sub care țuruia sângele.

Elinor înghiți în sec și încercă să-și stăpânească stomacul ce voia să o ia razna. Se

asculte și ei informațiile pe care izbutiseră după destul de multă muncă să le scoată de la nenorocitul acela.

— Ei? îl întrebă ea, străduindu-se să rămână calmă.

Bărbatul o privi lung cu singurul ochi teafăr. Celălalt era o masă vineție, peste care se închegase o crustă subțire de sânge.

— N-o să reușiți, spuse în dialect, punând accentele aiurea și făcând cuvintele greu de înțeles. E o luptă pierdută și tu știi asta, doamnă Wilson.

— Nu pentru asta m-ai chemat aici, îi răspunse femeia clătinând din cap.

— Evident că nu, râse el grotesc și scuipă un val de sânge pe podea. Vreau să știi însă de la mine că bătălia asta va fi ultima. Și o veți pierde.

— Am înțeles, o vom pierde. Dar cel puțin ne vom fi bătut pentru drepturile noastre. Vom muri pentru ele.

— Veți muri pentru o prostie, gâfâi omul și-și lăsă capul într-o parte.

Elinor crezu că a leșinat și căută din priviri o cârpă udă, să i-o pună pe frunte.

— Vor pomi pompele de extracție, în maxim două ore, ridică el fruntea pe neașteptate. Turnurile se găsesc la altitudinea zero. Vor fi separate prin secvențe pneumatice de restul

— Și de ce, mă rog, ar face-o acum?

— Pentru că nu au putut pune mâna pe fiul tău, femeie nebună! Pe Collin Wilson și pe cei trei străini aduși de celălalt fiu al tău în Groapă. Incredibil, dar au reușit să scape. Pe mine, m-au trimis să negociem, în ipoteza că s-ar fi putut întoarce acasă, ca să fugă prin Subteran.

— Ce treabă are aici Collin? întrebă Elinor, scuturată de un frison.

își apropie fruntea de ochiul aproape dispărut îndărătul pielii vătămate.

— Collin e doar un copil nevinovat.

— Un copil, da, oftă celălalt, apoi rânji. Dar nu copilul tău și al lui David Wilson, ci fiul lui Harlem Van Logan și al lui Angharad Maldwyn. A moștenit de la tatăl său *bacteria nemuririi* și e pe cale să fugă cu ea cu tot în altă lume.

— *Bacteria nemuririi...* credeam că e doar o poveste.

Elinor Wilson închise ochii o clipă și respiră adânc. în clipa aceea, Groapa se găsea atât de departe, încât i se părea că toată viața petrecută acolo, sub Cupolă, nu a fost decât un vis.

— în altă lume... bâigui ea, obosită.

— Pe Tehrra, mai exact. Bărbatul scuipă din nou un cheag de sânge. Vom muri cu toții, fără ca măcar să aflăm o bucățică din secretul pe care-1 ia cu sine.

De afară, răzbi prin ușă, un vuiet stins, dar cadentat. Cineva trânti un scaun pe podeaua de

Capitolul XIX

încăperea era ovală, înaltă și destul de strâmtă, abia de încăpuseră cu toții în ea. Un miros ciudat se ridica din podea, până sus, la tavan. Semăna cu acela de varză stricată, dar parcă nu era chiar atât de puternic, se gândi Collin și-I atinse cu cotul pe Batt. Acesta dădu din cap, fără să-l privească, cu ochii fixați pe postamentul de piatră din centru.

Capsula vidată se afla acolo unde părintele Webley spusese că ar fi trebuit să fie. Iar bărbatul cu părul negru și ochii albaștri se uita zâmbind la ei, de parcă ar fi fost viu.

— Poate că e viu, șopti, înfiorată, Eileen Shallot, apro- piindu-se cu un fel de teamă de el. întinse mâna și o așeză pe spuma transparentă de carbonit, apoi și-o retrase, parcă cu părere de rău. Mă întreb cum s-o fi simțind *bacteria* aceea în el.

— Dumnezeule! exclamă Owen. Toată viața am crezut că omul ăsta e numai o legendă. Iar acum constat că legenda trăiește.

— Naiba stie dacă trăieste sau nu, se strâmbă

— Uite și tunelul săpat de părintele Webley, spuse Batt Comer și se apropie de o deschidere circulară în zid, cam de un metru în diametru.

îl luminară cu lanternele, dar în afară de netezimea peretelui șlefuit de săpătoare nu deslușiră mai nimic.

Hotărâră să pornească mai departe, însă nu apucară să iasă bine din încăpere că tunelul se deschise într-o gară subterană, cu două rânduri de șine, unul venind dinspre sud, altul dinspre vest. La capătul fiecăruia se găsea câte o platformă semideschisă, cu zece locuri fiecare. îl așezară pe locotenent pe cel mai apropiat scaun și se strânseră să se sfătuiască.

— Problema e al naibii de simplă, explică Owen. Spre sud sau spre vest?

— Eu cred că problema e încă și mai simplă, rânji An- derson. Platformele astea mai funcționează sau nu? Altfel >
spus, avem energie pentru ele? Dacă nu, e o chestiune de timp. Până la Dom sunt, probabil, vreo 40 de kilometri.

Pe partea dreaptă, încastrat în zid, descoperiră un panou de comandă. Owen și Anderson intrară până la jumătate în el și cotrobăiră o vreme prin sutele de cablaje. Apoi, se auzi un sâsâit ascuțit, un pârâit și o lumină albă irumpse din mai multe fante, împrăștiate aleator pe podea, pe suprafața rugoasă a pereților și pe tavan. Owen se urcă pe platformă

— în ce direcție se află Domul? întrebă femeia.

— Nu are importanță, rosti încet de tot Riley. Nu e o problemă de orientare. Tunelurile pot să ducă oriunde. E vorba despre roca prin care au săpat constructorii. Dacă nu are stabilitate, tunelul poate să înceapă de aici, să meargă mai întâi spre sud, apoi spre est, să revină la sud, să cotească spre vest... Nu e ca un drum de suprafață. Oricare din cele două poate să ajungă la Dom. Problema este care din ele.

Batt se scărpină în cap și râse.

— Ne suim, câte unul, pe fiecare platformă, facem drumul până la capăt, vedem care e cel bun, ne întoarcem, apoi ne suim toți pe platforma corect orientată și gata.

Collin își mușcă adânc buza de jos, ferindu-se să fie văzut de ceilalți. Ceva nu era în ordine, lucrurile păreau prea simple, ca să fie și reale, iar Bronwen îi spusese odată, demult, că durerea limpezește gândurile la fel ca și un somn bun. Cele mai importante lucruri, la un moment dat din viața ta de om sănătos, devin lipsite de însemnătate, atunci când durerea te chinuie mai tare. Era o lecție pe care tare mult ar fi vrut-o folositoare acum.

— E o cursă, clătină din cap Samuel Riley. O cursă care să-i scoată din ecuație pe prosti.

Dacă acolo găsim sau nu ceva, fie revenim noi înșine, fie scriem un bilet pentru ceilalți. Care va fi util, numai dacă platforma va avea energie să se întoarcă aici. Dacă nu se va putea, echipa care a ajuns unde trebuie folosește *cârligul,* iar cealaltă se întoarce pe jos aici și se îndreaptă apoi în direcția cealaltă.

— E un plan, recunoscu Riley. Și nu e cel mai rău. In felul acesta, una dintre echipe poate să utilizeze *cârligul spațial* din prima, iar cealaltă, dacă reușește să ajungă acolo mai târziu, ulterior. Cum facem împărțirea, însă?

Collin își privi fratele în ochi. Owen stătea pe un scaun de pe platforma vecină și părea concentrat asupra vârfurilor degetelor. își ținea palmele împreunate a rugăciune, în dreptul nasului.

— Cred că mama nu și-ar dori să ne despărțim, Collin, spuse, după câteva clipe lungi de tăcere. Dar mă tem că va trebui s-o facem.

Băiatul înclină din cap și se mută cu un scaun mai în față. Bănuia că fratele său avea să spună asta. Și, într-un fel, chiar sperase. Se afla pe platforma îndreptată spre sud, iar el știa că la capătul liniei se afla Domul. Știa asta din privirea acelui straniu bărbat, înmormântat în picioare, într-o capsulă vidată. Nu era sigur dacă și ceilalți băgaseră de seamă acest lucru, dar ochii zâmbitori ai lui Harlem Van Logan păreau

— O să ne așteptăm unii pe alții șase ore. Cam pentru atât timp ne va ajunge provizia de apă. Apoi folosim *cârligul* și continuăm să așteptăm în punctul de translare, pe orbită, atât cât se va dovedi necesar și posibil. Riley, dădu din cap. Dacă nu ne vom mai întâlni, vă urez să ieșiți teferi din afacerea asta. Anderson, cunoști planul, la fel de bine ca și mine. Odată ajuns la capătul excursiei, faci ceea ce trebuie făcut.

Minerul se uită lung la el, apoi dădu din cap, fără să spună nimic.

— Și voi la fel, răspunse Owen. Sper să ne regăsim în cabina *cârligului.* Doamne-ajută!

Apăsară butoanele de pornire și platformele se poziționară pentru start, apoi se puseră în mișcare, la început cu o viteză constantă, apoi cu o accelerație din ce în ce mai mare.

Collin se îngheboșă pe scaun, silindu-se să-și stăpânească spasmele stomacului. închise ochii, ca să nu mai vadă fulgerările ametitoare ale luminilor roșii de ghidaj, de pe pereți, și se concentră asupra priveliștii de pe malurile Lacului Auriu. E straniu cum mintea umană poate să dea uitării atât de multe lucruri, dar să păstreze, ascunsă în adâncimea insondabilă a memoriei, imaginea unei flori legănându-se sub lumina aurie a Cupolei, a unor paiete de sclipiri pe suprafața bătută de vânt a apei sau a unor

Creație de tranzitare 2 - Cârligul spațial Aurel Cărășel spre ei, călcând iarba grasă și verde, cu tălpile goale și ri- dicându-și marginea rochiei cu degetul arătător, ca să nu o apuce, din greșeală, cu piciorul. De Gareth, stând cu fața în sus, trântit pe haina întinsă pe pământ, cu mâna stângă deasupra ochilor.

Doamne, îti mulțumesc, se înfioră el, îti mulțumesc din suflet că m-ai lăsat să cunosc atâtea frumuseți, în lumea minunată și nebună pe care mi-ai pus-o la dispoziție. Și zău că nu o să-mi pară rău de nimic, dacă va fi să mor în clipele ce stau să vină. Zău așa!

Călătoria dură mai mult de o oră, timp în care stătură încremeniți în scaune, sub apăsarea centurilor. De două ori, trecură prin stații iluminate cu o lumină albă strălucitoare, din care nu apucară să zărească decât monitoarele de la intrarea în tunel și inscripții fluorescente, de mărimea unui stat de om, din care nu înțeleseră nimic. Când platforma începu să încetinească, scârțâindu-și osiile sub podea, Collin deschise ochii, convins că dormise tot drumul și că avusese parte de ultimul vis frumos din viața sa.

In cele din urmă, fulgerările luminițelor roșietice se transformară în flash-uri tot mai rare, în partea din față a tunelului apăru un contur albicios, platforma se înclină periculos de mult într-o parte, dar continuă să se miște în

aproape că nu se zărea. își dezlegară centurile, se ridicară și îl ajutară pe locotenent să coboare, după care îl conduseră către un loc care semăna tare mult cu o sală de teatru - peste o sută de scaune din plastic, fixate în podea, situate în fața unei scene goale, deasupra căreia plutea un fel de sferă cât capul unui om. Când Collin se ridică în mâini și se cățără pe scenă, sfera începu să bâzâie și po- zițională asupra sa un spot luminos de culoare albastră. Băiatul descoperi că, în fiecare din cele patru părți ale scenei, spotul își schimba culoarea, trecând în verde, în roșu și în portocaliu.

Se așezară pe scaune, să se sfătuiască.

— Acesta este Domul, fără nicio îndoială, aprecie Riley. Și, da, există energie. încă. Trebuie să ne hotărâm cum procedăm.

— Poate că, înainte de orice, ar trebui să explorăm puțin locurile, propuse Eileen, uitându-se în jur cu atenție. Și, chiar dacă nu era obișnuit cu o femeie îmbrăcată într-o salopetă de bărbat, Collin nu putu să nu se înfioare, comparând-o cu femeia din vis. E clar că noi suntem cei care am urmat drumul cel bun, dar nu știm încă dacă lucrurile sunt funcționale și aici. Numi dau seama ce legătură ar putea să aibă sala asta uriașă cu chestia aceea, numită de ei *cârligul spațial*.

— Dă-mi mâna, Collin, îl rugă femeia, apropiindu-se de el.

Băiatul se retrase speriat.

— Nu te mănânc, râse ea și se apropie din nou. Promit. Numai că și mie îmi e puțin teamă. E bine să simți pe cineva alături, nu crezi?

înghiți în sec și întinse mâna. în mod ciudat, nimic din ceea ce i se întâmplase în ultimele ore nu-1 speriase prea mult. Ca și când, în fața unei primejdii dincolo de imaginație, simțurile ți se tocesc, iar rațiunea se învelește, ca un cocon de fluture, în plasa nepăsării și te lasă, asemenea unui drogat, orb și insensibil. Și, tocmai atunci, când mâna caldă a femeii străine care semăna ca două picături de apă cu Bronwen îl atinse, apoi îi strânse degetele cu putere, tocmai atunci simți colții ascuțiți ai spaimei sfâșiind coconul în dreptul ochilor.

Și văzu...

Văzu Groapa înecată într-un val uriaș de sânge, care se clătina înainte și înapoi, își sugea puterea dinăuntrul ei și se năpustea, ca un uragan, în direcția Scărilor, măturând totul în cale, ca pe niște bețe. Chipuri de oameni tineri și bătrâni, femei și bărbați, copii, toate se amestecau, se rostogoleau și se izbeau în stânca gigantică, tăiată vertical, pe buza căreia erau construite cele Trei Turnuri. Stânca se clătina, dar nu ceda, iar valul roșu se retrăgea, își lua

— Acum, ai înțeles, prostuțule? Ai văzut?

Dădu din cap, fără să poată să articuleze niciun sunet.

— Toți suntem la fel - vedem lucruri care s-au petrecut sau altele care stau să vină, pândind numai momentul potrivit. De asta ești cu noi. Am știut că vom fi patru cei ce vom pleca spre Therra, încă de când l-am întâlnit pe Owen. Prin el, te-am întâlnit, de fapt, pentru prima oară.

îi șterse lacrimile cu arătătorul mâinii drepte.

— Nu poți să faci nimic pentru ei. Absolut nimic. Dar poți să faci pentru toți oamenii, câți vor mai fi existând în toate Coloniile. Vii cu noi?

Dacă i-ar fi spus că valul cel roșu avea să se întoarcă din viziune asupra lui și să-1 îngroape în clipa următoare, răspunsul său ar fi fost tot da. Bronwen avea să rămână în lumea sfărâmată a Gropii, sub cupola Coloniei Pamir- sat, păstrându-1 alături pe omul ei, pe Owen, iar el avea să plece spre altă lume, alături de o altă Bron, despre care nu știa decât că putea să-i citească gândurile și să zâmbească, înspăimântător de frumos, în fața nimicniciei lor.

Așa cum îi spusese părintele Webley, când se

Capitolul XX

— Steaguri negre și roșii, spuse Gareth, bolborosind cuvintele. Doamne-Dumnezeule, Peter... te rog, ca pe Dumnezeu, nu muri! Nu mă lăsa singur, tocmai acum!

Dar Peter Halley muri chiar în clipa următoare, vărsând un ultim val de sânge prin cele două găuri din piept, cu ochii albaștri ca cerul larg deschiși.

Și Gareth trebui să-l abandoneze acolo, în calea forțelor de Securitate, care se apropiau pas cu pas, ucigând totul în cale. O *fortăreață* dărâmă gardul iar apoi peretele dinspre vest al unei case, lăsând vederii o sobă de metal și un pat cu cearșaful arzând, apoi se îndreptă către Depozite.

Se strecură, pe lângă garduri, ocolind trupurile bărbaților uciși în timpul celui de-al doilea atac, atunci când lucrătorii, conduși de Cochin Musalem, reușiseră să dea peste cap asaltul trupelor echipate în negru și roșu și ocupaseră, vremelnic, Centrala Electrică. Dar nu reuși să răzbească spre Piața de Gros, unde ar fi

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel deasupra căruia se mai zăreau trențe negre de nori, iar vântul furios ridica valuri înalte.

Mai rătăci o vreme printre ruinele fumegânde, căutând eventuali supraviețuitori, apoi luă hotărârea să se întoarcă acasă. Poate că mama sau tata se vor fi înapoiat și îi vor spune ce să facă, mai departe. Iar, dacă nu, trebuia să ajungă la familia Halley și să le dea vestea cea tristă.

Patrula îl prinse chiar când traversa Strada Secundară B., către locuința lui Morton, pentru ca apoi să sară gardurile pentru a scurta drumul către casa lor. îl împușcară în ceafă, chiar acolo, fără să se mai chinuiască să-i asculte justificările și îi petrecură trupul jumătate într-o parte, jumătate în cealaltă parte a gardului, pentru ca să poată fi văzut din toate părțile.

Primul care îl descoperi și îl coborî de pe gard, apoi îl târî spre cerdacul casei fu chiar bătrânul Morton, care își făcuse curaj să iasă din beci, când văzuse patrula părăsind locurile. îi puse o lumânare în mâna dreaptă, i-o aprinse, cu gesturi tremurate și plecă în fugă spre locuința familiei Wilson. în afară de geamuri sparte și mobilele dărâmate din bucătărie, nu reuși să descopere nimic, așa că se îndreptă spre „Piticul de lut".

Dar crâșma era goală și închisă, iar o fetiță, cu

în salopete de tehnicieni, pe care nu-i cunoștea, și-l întrebară ce dorea. Le spuse de Gareth Wilson și le arătă fetița pe care o ținea în brațe.

— Așteaptă, se răsti la el cel cu fruntea prinsă într-o eșarfă albastră.

Intră în curte și dispăru înăuntrul clădirii. Reveni, după câteva clipe, în prag și-i făcu semn cu capul. George Morton oftă, intră pe lângă celălalt tehnician, care nu-1 învrednici nici măcar cu o privire și trecu dincolo de prag.

înăuntru era același du-te-vino de afară, numai că aici totul se învârtea în jurul a trei mese mari, unde erau așezați mai mulți bărbați, unii răniți și bandajați, alții plini de funingine și toți cu figuri trase de oboseală. Elinor Wilson stătea pe un scaun din răchită, cu capul prins în mâini și coatele sprijinite de tăblia mesei de lângă geam și-i privea în tăcere.

— Un atac direct nu rezolvă nimic, spuse James Bosh- well, dând din mâini.

Câteva glasuri din spate strigară că nu are dreptate, atacurile directe de la Piața de Gros și de la Punctul de Sortare al plantelor textile dăduseră rezultate excelente, trupele de Securitate fuseseră împinse înapoi, cu pierderi grele, iar zona fusese baricadată gospodărește, încât puteau să reziste acolo atâta vreme cât li se asigura munitie.

— Și ce propui? întrebă Evans, căscând. Să-i lăsăm în pace? Să bem vreun pahar cu ei? Ați văzut cu toții că au început procedurile de vidare a Coloniei.

— O să ne scuipăm plămânii! interveni un bărbat deșirat, cu șapcă în carouri. Nu că ne-ar mai fi rămas prea mult din ei, după atâția ani de sclavie pe Câmpii...

— O capcană, asta propun. James Boshwell rânji și aruncă o privire circulară deasupra capetelor lor. îl zări pe Morton cu fetița în brațe. Ai adus vreo informație, domnule?

Morton înaintă, până aproape de masa unde stătea Elinor Wilson.

— îmi pare rău, doamnă Wilson... se bâlbâi el. Zău că îmi pare nespus de rău...

Femeia îl privi câteva clipe, apoi ridică încet din umeri.

— Dumnezeu nu i-a mai lăsat zile pe mosor, domnule Mortimer. Așa ar fi spus, dacă ar mai fi trăit, părintele Webley. Măcar știu, știm cu toții că a murit încercând să ne ferească de lupta asta nenorocită. în numele lui David, îți mulțumesc că ai bătut atâta cale, ca să îți exprimi condoleantele. t

— Dar eu nu... se bâlbâi omul din nou și nu știu ce să mai facă. Nu v-a spus?

— Cine?

— Bărbatul de la paza portii. I-am spus lui ce

Cărășel dus în casă, i-am aprins o lumânare și m-am grăbit să ajung aici.

Elinor Wilson îl privi adânc, lingându-și buza de jos. Ochii tuturor celor prezenți în sală se fixaseră asupra ei și Mortimer nu mai auzi decât respirația speriată a fetiței din brațele sale. N-o fi înțeles? se sperie, neștiind dacă mai avea curajul să repete grozăvia.

— Și fetița? veni, năucitoare, întrebarea.

— Fetița?! tresări el și îi veni să o ia la fugă, dar picioarele-! bătrâne îi tremurau atât de tare, încât simți că se prăbușește.

Un bărbat de alături se ridică repede și îi împinse scaunul sub fund. Se așeză.

— Nu știu a cui este. Am găsit-o la „Piticul de lut". Elinor Wilson, ai auzit ce-am spus înainte despre... băiatul tău?

— Luați fetița și dați-o femeilor de la bucătărie să aibă grijă de ea. Iar dumneata, domnule Mortimer, bea un pahar de vin și odihnește-te puțin. Apoi, dacă vrei să ni te alături, ești binevenit.

— Gareth... murmură el năucit de tot.

— Gareth, da, am priceput ce-ai spus, George Mortimer. Nu pot să fac nimic și nici să schimb nimic. Sunt o mulțime de morți peste tot, dar timpul de a-i jeli încă nu a venit. Mulțumesc că ai avut grijă creștinească de trupul lui, până se

— Nu-i putem învinge. Dar, dacă jucăm inteligent puținele cărți pe care le avem în mână, nici ei nu o s-o poată face.

— Nu înțeleg.

Niciunul dintre cei din sală nu înțelegea. Câțiva se foiră, tușiră, își traseră scaunele mai aproape, dar nu îndrăzniră să spună nimic. Așteptau lămurirea.

— Trebuie să sacrificăm regina, spuse rar bărbatul cu tâmple argintii și-și puse mâinile pe masă. Le propunem un schimb: le trimitem comandantul nostru să negocieze cu ei, ni-1 trimit pe-al lor pentru același lucru. Negociere la orb - niciuna din părți nu va ști de rezultatele negocierii celeilalte. O să le placă treaba asta. Și s-ar putea să muște.

— Chiar dacă vine Fanny Logan aici, e o presupunere absurdă, dar să o acceptăm pentru o clipă, nu va dori să negocieze, ci să-și impună condițiile. Atâta tot. Ne va îngenunchea.

James Boshwell își trecu mâinile prin păr și zâmbi.

— Nu contează ce va impune ea. Chiar deloc nu contează. Important este să ajungă aici. Oriunde, în perimetrul Gropii. Și cu oricât de multă armată.

— Care e planul, de fapt? întrebă Dylan Evans, abia înăbușindu-și un căscat

Se uitară unii la altii, uluiti, iar Sam Richards trânti un pumn în masă. Carafa de alături se răsturnă pe podea și se sparse.

— Măi să fie! exclamă el. Fanny Logan, prizonieră în Groapă? Păi atunci nu or să mai aibă curajul să depresu- rizeze Colonia!

Boshwell își ridică ambele palme în sus și zâmbi.

— Decât dacă e atât de nebună, încât să se sinucidă. Timp nu avem prea mult, din păcate. Votăm, deci?

Votară. Cu o singură abținere, toți acceptară ideea cu capcana. Elinor Wilson se arătă de acord să urce scările, împreună cu Evans și cu încă trei bărbați din conducerea Sindicatului. Imediat, curierii începură să plece, înspre zonele de conflict, cu ordine pentru mutarea trupelor pe alte poziții de front. Curtea cârciumii se transformă într-un viespar, iar cei doi zdrahoni de la poarta cea mică se văzură nevoiți să desfacă încuietorile magnetice ale porților mari, pentru ca tot iureșul acela să aibă loc să se desfășoare.

Elinor profită de îmbulzeală și se apropie de bătrân. — George Morton, te-aș ruga ceva... foarte personal. — Orice, doamnă Wilson, orice.

Din toată familia mea nu știu cu certitudine

Bătrânul se ridică de pe scaun, o privi drept în ochi, câteva clipe, apoi dădu din cap și pomi imediat către ușă.

Chiar atunci intră în goană un curier, venit din zona Silozurilor, cu știrea că aveau urgentă nevoie de cel puțin treizeci de oameni înarmați. Și de un sanitar nou, cu strictul medical necesar, deoarece cel vechi fusese decapitat de un geam căzut de la etaj. Evans îl trimise în curtea din spate, să ia legătura cu Kostka, administratorul de resurse umane.

Elinor se apropie de masa lui Boshwell. Acesta discuta aprins cu Hugh Cole și Sam Richards, încercând să pună la cale o strategie pentru zona Lacului Auriu. Se lăsă să alunece pe scaun și-l atinse pe braț. Bărbatul se opri din vorbit și se răsuci spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce nu ne-ai spus? întrebă cu voce atât de liniștită femeia, încât poștașului i se păru că nici nu deschisese gura. Amândoi știm că Fanny Logan, prizonieră aici, nu va rezolva în niciun fel problema depresurizării.

Bărbatul zâmbi și clătină din cap.

— Dintotdeauna am afirmat că femeile au o minte mai intuitivă decât cea a bărbaților. Da, ai dreptate, depresurizarea va fi inițiată și cu, și fără Fanny Logan. Treaba asta nu are nicio

James Boshwell se gândi preț de câteva secunde, apoi se scuză față de ceilalți doi, o apucă de braț pe Elinor și o scoase afară din sală, ocolind mesele și scaunele așezate prea în drum.

In curte, o trase lângă rezervorul de apă, în spatele garajului gol. La trei metri de ei, dormeau pe nisipul cald mai mulți răniți, care se văietau în somn. Din capătul șirului, sanitarul le făcu semn cu mâna, apoi se aplecă deasupra unui trup, întors într-o parte, ca să-i administreze o injecție. In aer, mirosea a praf, a formol și a cenușă.

— Parcă am fi într-un război adevărat, spuse tristă Elinor.

— Suntem într-un război adevărat, râse uscat bărbatul și se rezemă cu spatele de rezervor. Ceți spun, acum, doamnă Wilson, trebuie să rămână un secret absolut. Nici măcar dacă vom învinge, ceea ce mă cam îndoiesc, nici măcar atunci nu vei avea voie să discuți cu alții ceea ce vei afla în clipele următoare. Asta este condiția, te învoiești?

— Pot să fac altminteri?

— Nu, adevărat că nu poți, râse iar celălalt. Acum, dacă ne-am înțeles... E vorba despre Collin, așa cum bănuiești. Și despre cei trei străini, intrați pe furiș în Colonie, dar, în

Cărășel femeia aceea, din câte avem noi cunoștință, este chiar mama lui Collin. Știu, sună ciudat, dar realitatea este cu mult mai ciudată.

Elinor se trase un pas înapoi și-și duse mâna la gură. Un rănit strigă de durere, în spatele ei, apoi înjură, dar ea nu-1 băgă în seamă. își ținea privirile ațintite asupra chipului tras de nesomn al bărbatului de lângă ea, care se prefăcea că privește cu atenție o pată maronie de pe zid.

— Fanny Logan... e mama adevărată a lui Collin?

— Ei bine, nu chiar Fanny Logan. Cred că mai corect ar fi să o numim Angharad Maldwyn, cea care a pus bazele primei Administrații din Colonia Pamirsat. Și care o mai conduce și astăzi, sub un nume de împrumut. Numele pe care l-a căpătat după soț.

— Doamne-Dumnezeule! șopti înfiorată Elinor Wilson și își strânse umerii zgribulită. Cine-ar fi crezut că acel copil, ajuns întâmplător în familia noastră...

— întâmplător ați crezut voi amândoi, doamnă Wilson. Totul făcea parte dintr-un plan foarte bine pus la punct. Plan care nu a avut decât o singură hibă: nu a avut cum să țină cont de neprevăzut. Pentru că numai întâmplarea a făcut ca structurile sociale să depindă de structurile genetice ale celor ce alcătuiau mediul social. Când acestea au început să se degradeze, a

foarte puțini. Celor mai mulți le-a grăbit degradarea biologică. I-a adus în pragul extincției. Fanny Logan se teme ca această informație să nu părăsească Pamirsat-ul și să se răspândească în alte Colonii. Nimeni nu trebuie să afle că aici societatea are probleme. Pentru că nimeni din Administrație nu știe că *bacteria nemuririi* nu e un fenomen izolat, specific numai acestei Colonii. Și habar n-au că, de fapt, Collin și ceilalți însoțitori ai săi nu vor să migreze într-una din celelalte Colonii. Domul spre care se îndreaptă chiar acum e ultimul spațioport către Tehrra.

Femeia se holbă la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

— Avem nevoie de un avantaj temporal cam de vreo zece ore, zâmbi șters James Boshwell și o mângâie pe braț. Și va trebui să murim pentru a le obține.

— De unde vom ști că au reușit?

Bărbatul arătă cu degetul spre Cupolă, cam în direcția soarelui, aflat la numai 16 grade de zenit.

— Acolo se va aprinde o nouă stea. Care va luci probabil un sfert de decadă. Este vorba de Statia de Tranzit a *cârligului spatial,* unde se va

Capitolul XXI

Collin și Riley stăteau în fața bordului plin de străfulgerări stranii, care se întindea de jur-împrejurul lor, într-un unghi de 270°. Eileen Shallot se găsea undeva în imensitatea Domului, căutând ceea ce ea numea „bucătăria locală". Liniștea era întreruptă, din când în când, de fâșâituri aspre, de piuituri și de zgomote zgrunțuroase, ca de corpuri umane târâte pe podea.

„Efectul reînceperii activității", îl liniștise bărbatul, în vreme ce continua să palpeze cu degetele tastele desenate de lumina albastră a laserelor pe suprafața lucioasă și neagră a biroului, în fața căruia fusese așezat în fotoliul rotativ. Se străduia „să pună pe picioare șandramaua", după cum se exprimase, atunci când găsiseră punctul de comandă, la câțiva metri de o bandă neagră, de numai trei centimetri lățime, care cobora din înălțime și părea că intră de-a dreptul în podea. Riley se oprise în dreptul ei, o examinase îndelung, o pipăise și chiar încercase să o străpungă cu

care, un huruit surd, care urca de sub picioarele lor, păru să cutremure întreaga construcție. De fapt, numai podeaua era aceea care trepida, constată băiatul și se apucă, nesigur, cu degetele de marginea bordului. Era aproape caldă la atingere și ciudat de... prietenoasă? Nu știa dacă termenul se putea potrivi pentru senzația pe care o încerca, dar altul nu avea la îndemână.

— Gata, aproape că am terminat. Reactorul a intrat în funcțiune, la capacitate nominală, și furnizează întreaga energie de care avem nevoie, anunță locotenentul și-și dădu chipiul pe ceafă.

— Și atunci ce mai așteptăm?! se miră el, tresărind surprins de viteza cu care se precipitau lucrurile.

Samuel Riley râse și-l bătu cu mâna dreaptă pe spate.

— Să mâncăm, să facem un duș și să tragem un pui de somn. Cum crezi că o să urcăm plini de praf și de sudoare, pe orbită?

Nu, nu se putea urca acolo sus plini de mizerie și mirosind a transpirație, concluzionă Collin și zâmbi strâmb. Dădu din cap în semn de aprobare.

— Sigur, continuă Samuel, îți dai seama ce atenți sunt andreizii de acolo la mirosuri? Mai ales după ce n-au mai simtit nimic altceva decât

— Nu sunt trist. Adică nu cred că sunt, rectifică el.

— Habar n-am cum e să ai familie, am fost crescut într-o clasă specială, destinată soldaților de carieră. Tăcu o clipă, apoi reluă gânditor: Dar îmi închipui că nu e tocmai plăcut să-i pierzi pe toți cei dragi într-o singură zi. De aceea, bănuiesc că ești trist.

— Owen este în urma noastră.

Riley strâmbă din nas, apoi își aduse chipiul înapoi pe frunte. Se înălță puțin în scaun și încercă să o depisteze pe Shallot prin umbrele strălucitoare care îmbrăcau întreg Domul într-o mantie tremurătoare. Nu reuși să o zărească.

— Ca să fiu sincer, nu cred că trupa celorlalți are vreo șansă să ajungă aici, în timp util. De aceea, am și programat plecarea peste 30 de minute.

— Bine, dar ai zis că o să-i așteptăm... tresări Collin și făcu un pas spre fotoliu. Nu se poate să-i părăsim aici!

Locotenentul își împreună palmele în dreptul ochilor, atingându-și degetele arătătoare de nări, și îl privi lung. Apoi îi spuse că nu el luase decizia asta. Cu toții o luaseră. De fapt, știau că așa se va întâmpla, încă de când hotărâseră să urce pe cele două platforme. Nu mai exista timpul fizic necesar. Owen le spusese, încă de la

să fim noi cei care nimeream unde nu trebuia și atunci cei jertfiți nu mai erau ei, nu? Hei, lasă gândurile negre! Nu vrei să afli nimic despre ceea ce ne așteaptă?

Cârligul spațial, îi povesti el, fusese cea mai mare realizare a therrienilor, înainte de construirea primei Colonii selenare. Principiul constructiv era relativ simplu: două cordoane din nanotuburi de carbon, primul în lungime de 68.000 km, ancorat de vârful unui munte, pe Therra, într-o parte, și atârnat în șurubul de andocare ale Punctului de Tranzit, în cealaltă parte; cel de-al doilea, în lungime de 316.000 km, atârnat de alt șurub al Punctului de Tranzit și ancorat de vârful Domului, la celălalt capăt. In momentul de vârf al expansiunii cosmice spre Selena, existau șase astfel de Puncte de Tranzit. O capsulă, un fel de *păianjen* cosmic, urca de pe Terra către Punct, utilizând fenomenul polarității magnetice inverse, iar de acolo cobora spre Lună inversând din nou polaritatea. Consumul de energie pentru producerea polarității magnetice era atât de mic, din cauza frecării foarte reduse, în special în cea de-a doua parte a călătoriei, încât practic costul unui drum Therra-Selena devenea doar cu ceva mai ridicat decât acela al unei călătorii cu trenul între Vest și Groapă. Atâta numai că dura ceva mai mult. In

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel cilindru minuscul. Acesta este Thorrul, numit în mod generic Punctul de Tranzit. Un loc destul de auster, din câte am citit aici. Și în care sperăm să fim destul de norocoși să găsim cel de-al doilea *păianjen,* în poziție de așteptare.

— Și firul celălalt? îndrăzni să întrebe.

— Se vede, probabil, numai pe harta Thorrului. E un drum, alcătuit din două segmente, totuși. Ți-e frică?

Oare de ce anume gândul la zilele ce aveau să vină trezea în inima sa o strângere sălbatică, pe care o resimțea asemenea unei săbii răsucite în rană? înghiți în sec și-și cocârjă umerii, zgribulit. Poate să fi fost imaginea șocantă a unei alte lumi, ascunsă dincolo de perdeaua unor nori groși, sau aceea a propriei lumi, lăsată în urmă, o Groapă înecată în sânge, cu mor ții risipiți pe fiecare stradă, asemenea unui covor gros? Și Collin își mușcă buza de jos, neștiind ce să răspundă.

— Nici măcar nu am idee de ce trebuie să fac tot acest drum, zise, într-un târziu. Oare numai pentru că trebuie să fug de ceea ce este în urma noastră?

Riley ciocăni iar cu degetul în ecran și acesta se întunecă.

— Acolo, ar trebui să fie Raiul dintâi, Lumea primilor Coloniști. Dar știm că ei nu au plecat de acasă de prea mult bine. Și că s-ar putea ca raiul

care ne-au arătat cum să practicăm ingineria genetică și cum să ne înmulțim prin donare.

Oftă și își îndreptă pieptul în față. încet, foarte încet, redevenea stăpân pe mișcările sale. Deja putea să miște mâna dreaptă, gâtul, și o parte din mușchii abdominali.

— *Bacteria nemuririi* este cea de-a doua. Știm că legăturile dintre Colonii și Therra s-au întrerupt, atunci când prima *bacterie* a fost descoperită într-un bloc de metan înghețat. Avem în Rockwell un portulan digital, din acea epocă. Este posibil ca ei să fi știut mai multe despre asta; la momentul construcției primelor așezări, prezența lor aici avea deja o vechime de peste 40 de decade. Și, mai ales, știm că transformaseră manipularea genetică în artă. Sperăm că mai dețin încă acele cunoștințe, care să ne ajute să descifrăm informațiile ascunse în hărțile noastre genetice de către *bacterie.*

Era ceva bolnăvicios să te gândești la ce vei încerca să faci într-o situație care nici nu apucase măcar să se înfi- ripe. Să visezi la un mod de a acționa, atunci când realitatea e încă departe de a se orienta către acele căi, care o vor transforma și îi vor oferi fața pe care o are în mintea ta. Collin știa asta și, din respect față de părintele Webley, se străduia să nu dea prea mult frâu liber imaginației. Singura mângâiere a celui care respectă regula, repeta mereu la

Și, în interiorul clipei ești tu, iarăși pe picioare, gata să reiei lupta de la capăt, ori de câte ori va fi nevoie.

în cele din urmă, Eileen Shallot se întoarse cu o geantă uriașă, încărcată cu alimente conservate, cutii de sucuri vitaminizate și apă presurizată. Locotenentul recunoscu tipurile de conserve și renunță cu vizibilă părere de rău la o parte dintre ele, deoarece constituiau o greutate în plus, care ar fi determinat un factor de viteză mai mic, în ascensiunea *păianjenului.*

— Dacă am găsit alimente aici, în cantitate considerabilă, trebuie că același lucru este valabil și pentru Thorr. Se pare că lucrurile au fost lăsate în conservare, sperân- du-se într-o revenire ulterioară.

— Și *păianjenul?* întrebă băiatul.

— Se află sub picioarele noastre. Comenzile vor intra automat în funcțiune în aproximativ zece minute. Podeaua se va desface în două și capsula va urca în docul de plecare. în memoria computerului este detaliată întreaga activitate de dinaintea plecării.

— Unde e docul? Urcă și el, odată cu capsula?

Riley zîmbi și făcu un gest, ca pentru a se ridica în picioare. Nu reuși, se strâmbă și-și potrivi chipiul.

— E aici. Dar nu se vede. Toată treaba se

Capsula va ieși prin scuturi, fără ca măcar o moleculă de aer sau un milibar de presiune să se piardă din încăpere, și-și va începe drumul spre Punctul de Tranzit.

Ultimele minute și le petrecură foarte aproape de locul unde banda de siliciu intra în podea. Locotenentul începu să facă o trecere în revistă a armamentului ușor pe care îl aveau și a muniției aferente și nu le mai acordă nicio atenție. Femeia se apropie de Collin, se lăsă în genunchi lângă scaunul lui și îi luă o mână între palmele sale.

— Iți pare rău, Collin? îl întrebă ea cu glas domol, zâm- bindu-i sfios.

Ce ciudată e viața, se gândi băiatul, înghițind în sec. Ciudată și trădătoare. Până în urmă cu câteva clipe, aproape că reușise să facă în așa fel, încât să-și scoată din minte toată tragedia la care asistase până acum, revolta, morții, sângele, părinții și frații despre care nu mai știa de mai trăiesc sau nu, ori măcar de vor reuși să treacă de amenințarea depresurizării. Iar acum, numai într-o clipă, vocea caldă a lui Bron și privirea ei atât de albastră, încât părea că toată apa Lacului Auriu se revărsa dintrânsa, făcuse trecutul să reînvie, la fel de puternic și de virulent, de parcă între el și acel trecut s-ar fi aflat numai o draperie de pânză, pe care mâna

Creație de tranzitare 2 - *Cârligul spațial* Aurel Cărășel gur gând nepermis să treacă dincolo de el. Ori de câte ori se aflaseră singuri în aceeași încăpere, iar discuția părea că șovăie cumva, în apropierea unor locuri periculoase, își cerea scuze, se ridica de pe scaun și fugea în curte, sub copac, sau se ascundea în întunericul protector al atelierului. Cu tărie își pusese în gând să nu se lase prins de valul cald al imaginației și cu tărie se ținuse de hotărârea aceea. Până acum. Bron era soția lui Owen, fratele său. Cumnata sa. Și nicio părere, nicio clipire de pleoape necuvenită nu ar fi încăput în lumea aceea, între ei.

Dar acum lumea aceea se destrămase, își aminti el cu înfiorare și, pe neașteptate, începu să plângă. Liniștit, fără suspine, numai boabe transparente de lacrimi, care-i alunecau pe obraz și dispăreau sub bărbie. O femeie atât de asemănătoare cu Bron, încât părea sora ei geamănă, îl ținea de mână și-1 întreba ceva, iar el nu știa dacă, într-ade- văr, Bron rămăsese undeva, în imensitatea Gropii sau, printr-o minune, se găsea lângă el, gata să-1 însoțească într-o uluitoare aventură, la care nu visase niciodată vreunul dintre puștii *bandei.*

— Mi-e frică, recunoscu el. Mi-e atât de frică, încât dacă nu ați fi și voi prin preajmă cred că aș vomita.

Bronă adâncă, își șterse lacrimile și încearcă

Cărășel lume nouă și, probabil, avem nevoie de suflete noi. De nume noi.

In clipa aceea, lumina pâlpâi din nou, apoi podeaua începu să trepideze ușor. Un bâzâit ca de albine, imediat după ploaie, când florile își saltă corolele umede spre înaltul Cupolei, se întinse pretutindeni și Collin simți aerul tremurându-i pe față și pe pleoape.

Samuel Riley le făcu semn să se apropie, cu bagajele. Deasupra capetelor, paiete scânteietoare ardeau pentru o frântură de clipă, se stingeau, apoi se reaprindeau în alte și alte locuri.

Ca și cum bolta de dincolo de Cupolă, pe care Collin nu o văzuse decât o singură dată, prin telescopul Consis- toriului, s-ar fi mutat înăuntru. Numai că sclipirile stelelor păreau reci și îndepărtate.

— Sunt reci și îndepărtate, îi citi gândurile Eileen Shal- lot, strângându-1 de degete. Dar noi vom merge spre ele, să le îmblânzim. Ești gata?

Și îi zâmbi. Collin închise ochii, străduindu-se să păstreze sub pleoape frumusețea neumană a acelui zâmbet. Când desfăcu pleoapele, podeaua începuse să se desfacă, linia de demarcație trecând chiar printre ei. își luă avânt și sări de partea cealaltă.

Undeva, deasupra Domului, secera albastră a

sise cu atât de mult timp în urmă, încât în Marea Sereni- tății își făcuse apariția un nou crater de

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

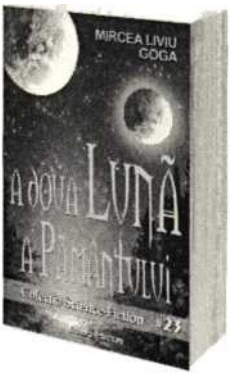

"Vrei o carte care să te țină cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină? Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând,

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești ini- țiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor: *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: #23
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte,
am ascuns-o cu mare teamă în
spatele cărților din bibliotecă.
Pur și simplu, vederea ei
mă îngrozea de-a dreptul!"

granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: # *4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pa vel

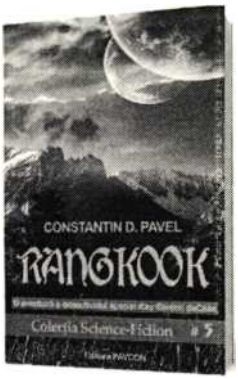

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

In această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook.

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*